

ΜΕΛΟΥΚΕΤΟ

ΠΑΡΟΙΚΙΑ
781

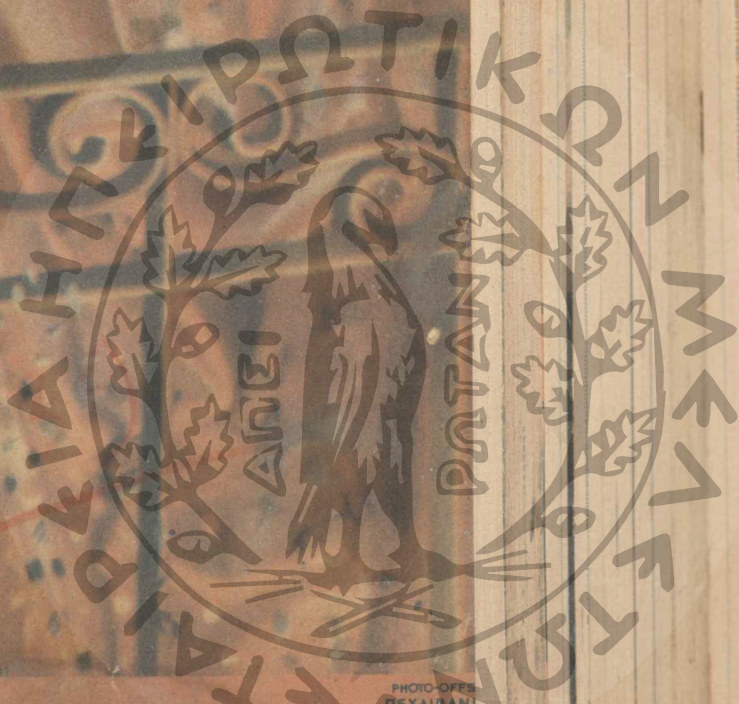

PHOTO-OFFS
ΠΕΧΑΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25.515

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ
ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλειότερη διαφήμισις
μας εἶναι ὅταν σὰς ξεμυαλί-
ζουν καμμιά φορά καί κά-
μετε ἄλλου, εἰς ἄλλο Κομ-
μωτήριο, τὴν Περμανάντ σας.

Τότε ἀκριβῶς καταλαβαί-
νετε τὴν ἀνωτερότητα τῆς
ἐργασίας μας καὶ τότε γίνε-
σθε ἡ καλυτέρα πελάτις μας.

Ἡ Τιμὴ τῆς Περμανάντ ἀπὸ
τῆς 1 Φεβρουαρίου ὠρίσθη εἰς
125 Δραχμάς.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛ. 23 208

16 Φεβρουαρίου 1939

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΠΕΝΤΕ ΦΩΤΟΒΟΛΟΙ ἈΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Ντανιέλ Νταριέ, ἡ Λουίζα Ράινερ
ἡ Τζιντζερ Ρότζερς, ἡ Κάτια Χόθ
καὶ ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΕΡΜΠΕΡΤΥ

Η ΔΕΚΑΤΗ ΜΟΥΣΑ

Ο Σέργιος Ζοσελέν ήταν ποιητής, με ὅλην τὴν σημασία τῆς λέξεως. Καὶ γιὰ νὰ μὴ φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης μου ὅτι τοῦ λέω ψέματα, τὸν πληροφοροῦ ὅτι ὁ ἥρωας μου καθότανε σὲ μιά σοφί-
τα, ἐπρωγε τακτικά κάθε μιάμιση μέρα καὶ ὅτι τὸ μόνο ἄντικυ πού τοῦ κρατοῦσε συντροφιά ἦταν... ἡ Μούσα.
Ἦταν ἀπὸ ὅλα αὐτά, καὶ ὁ πῶς δύσπιστος ἀναγνώστης
ἀναγκασθῇ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Σέργιος Ζοσελέν ἦ-
ταν πράγματι ποιητής με τὰ ὅλα του!

Ἄν ὁ Ζοσελέν περίμενε νὰ ζήσει μονάχα ἀπὸ τὰ προΐ-
οντα τῆς κεφαλῆς του, πρὸ πολλοῦ θὰ τὸν ἐκλαίγει ἡ
ἀνθρωπότης. Κατάλαβε, ὅμως, κι' ὁ ἴδιος ὅτι τὰ συνέ-
τα καὶ οἱ ὁμοιοκαταληξίες εἶναι τροφή ἐξαιρετος μὲν
γιὰ τὴν ψυχὴ, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσοσιν θρεπτικὴ γιὰ τὸ σῶ-
μα καὶ ἔθεσε τὴν ποιητικὴν γραφίδα του στὴν ὑπηρεσία
ταπεινότερων ἀσχολιῶν. Σκάρωνε δηλαδὴ ἑμμετρες νε-
κρολογίες, ποιητικὰς διαφημίσεις φαρμάκων γιὰ τοὺς
καλούς καὶ ἐρωτικά δίστιχα πού χραιοῦμεν ὡς κείμε-
να σὲ κάρτ-ποστάλ. Τὸ καλύτερό του ποίημα ἦταν ἐκεῖ-
νο πού ἔγραψε γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἰδιότητος ἑνὸς φαρ-
μάκου κατὰ τῆς τριχοπτύσεως. Ὁ Ζοσελέν δὲν εἶχε θέ-
σαι τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ δῇ μιά μέρα τυπωμένο σὲ καμμιά
ἀνθολογία, διπλὰ στὰ ποιήματα τοῦ Μπωντελαίρ καὶ τοῦ
Πωλ Βαλερύ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦταν εὐχαριστημένος
ἀπὸ τὸν αὐτό του.

Στὸ διάστημα αὐτό, διάβαζε, διάβαζε με πάθος, ἀ-
γύριζα τις... «Μικρὲς Ἀγγελίες» ὁλὼν τῶν ἐφημερί-
δων, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὗρισκε καμμιά δουλειά πού
εἶχε τὸν ἐξ-... ἀλλ' εἶχε τὴν συντήρησιν ὡς τὴν μέρα πού...
ἐπὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα γιὰ τὴν
Γαλλικὴν Ἀκαδημία.

Ἐν' ἀπόγευμα, ὁ καλὸς μας Ζοσελέν, κάθισε σ' ἕνα
πάγκο, στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου καὶ ἔπεσε καὶ πάλι
με τὰ μούτρα στὴν ἀναγνώσιν τῶν «Μικρῶν Ἀγγελι-
ῶν» τῆς Παρί Σουάρ. Ἐκεῖ πού διηρωτάτο ἂν θὰ ἔ-
πρεπε νὰ προτιμήσῃ τὴν θέσιν βοηθοῦ παραμαγείρου ἢ
πλάσι μυσκτόνων χαρτῶν, ἀκούσε μιά γυναικεῖα φωνή:

— Ὁ κ. Γκοσελέν, ἂν δὲν ἀπατώμαι...

Ὁ Ζοσελέν σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε νὰ στέκε-
ται μπροστά του μιά κοπέλλα ὡς 30 ἐτῶν. Φαίνονταν ἐ-
παρχωμένη, πού εἶχε ντυθῇ με ἑτοιμα φορέματα. Ὡς
τόσο, τὸ πρόσωπό της ἦταν ὁμοειδὲς, τὸ σῶμα της δια-
τηροῦσε μιά νεανικὴ εὐλυγξία καὶ τὰ μάτια της ἔλαμ-
παν με ἀσθένεια καὶ καλωσύνη.

Μὲ συνάφειαν, ἀπάντησε ὁ ποιητής. Λέγομαι Ζο-
σελέν καὶ ὄχι Γκοσελέν. Δὲν ἔχετε διαβάσει τὸν Ζοσε-
λ ἐν τοῦ Λαμαρτίνου;

Δὲν τὸν γινώσκω δυστυχῶς τὸν κύριον αὐτόν, ἀπο-
κρίθηκε ἡ ἀγνωστὴ κυρία. Ζοσελέν, Γκοσελέν, ἡ διαφο-
ρά δὲν εἶναι καὶ μεγάλη... Μὰ δὲν με ἀναγνωρίσατε ἀ-
κόμα;

— Ὁχι! ἀποκρίθηκε ὁ Σέργιος.

— Εἶμαι ἡ Βέρθα...

— Ἀ! ἐσεῖς εἶσθε ἡ Βέρθα; ἐξόμνησ' χωρὶς νὰ μπο-
ρῇ νὰ θυμῇ ποία ἦταν αὐτὴ ἡ Βέρθα.

— Naί, εἶμαι ἡ Βέρθα Καρμπονέλ. Ἀπὸ μακριὰ πού
σὰς εἶδα, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἶσθε σεις. Βλέπω ὅτι
κρατᾶτε στὸ χέρι σας καὶ μιά ἐφημερίδα, ὅπως μοῦ
εἶχατε γράψει στὴν τελευταία ἐπιστολή σας, γιὰ νὰ σὰς
ἀναγνωρίσω... Μόλις σὰς εἶδα, εἶπα: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος πρόκειται νὰ ἀναλάβῃ τὰ πεπρωμένα μου στὰ στί-

θαρά του χέρια!»

Ο Σέργιος κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβή. Η γυναίκα αυτή είχε άλληλογραφία, από την επαρχία, με κάποιον άγνωστό της στο Παρίσι, με σκοπό το συνοικέσιο. Έκείνος της είχε δώσει ραντεβού στο πάρκο του Λουξεμβούργου. Και όταν είδε τον Ζοσελν νά κρατά μία εφημερίδα στο χέρι, φαντάστηκε ότι αυτός ήταν ο έπιστολογράφος της.

Η απόρροπος αυτή περιπέτεια άρχισε νά διασκεδάζη υπερβολικά τον ποιητή. Παρακάλεσε την νέα νά καθήση δίπλα του και την άφησε νά μιλά, χωρίς νά την διακόψη. Για μία ώρα, από φόβο μήπως προδοθή ότι δεν ήταν αυτός ο έκλεκτός της. Κ' έτσι έπληροφόρηθη ότι η Βέρθα Καρμπονέλ, πού είχε την άτυχία νά χάση τον άντρα της πέντε μονάχα μήνες ύστερ' από τον γάμο της, έχισαβε την ανάγκη κτηματική περιουσία της. Ωστόσο, χνοισιδή την μεγάλη κτηματική περιουσία της, χωρίς νά είσαι μορφωμένη, είχε λεπτά αισθήματα και την πείραζαν οι απότομοι τρόποι των ανδρών της επαρχίας της. Ήθελε νά πάρη ένα Παριζιάνο, έναν άνθρωπο εύγενή και αισθηματία... Και όταν τον βρήκε, διά της άλληλογραφίας ενός περιοδικού, έτρεξε στο Παρίσι νά τον συναντήση.

— «Α! είμαι πολύ ευχαριστημένη πού σας γνώρισα! του είπε σε μία στιγμή, φαίνεσθε πολύ καλός νέος... Δεν μου μένει καμμία αμφιβολία ότι θα ζήσουμε ευτυχισμένοι...»

— «Ναι, κι' εγώ δεν αμφιβάλλω διόλου, ψιθύρισε ο Ζοσελν.

Στην αρχή, η περιπέτεια αυτή τον διασκεδάζε. Σιγά-σιγά, όμως άρχισε νά τον συγκινή. Η άφέλεια, η ελλοκρία, η σεμνή ωμορφιά και η κτηματική περιουσία της Βέρθας, κυρίως αυτή, η σία πράγματα πού δεν μπορούσε νά τα πράξω, ένας ποιητής. Δεν ήξερε ακόμα ούτε ο ίδιος τι συνέχεια θα είχε η ιστορία. Μά δεν είχε πεία την δύναμι ν' αποκαλύψη στην κυρία Καρμπονέλ την αλήθεια. Απεναντίας: θα ήθελε νά παραταθή η συνομιλία τους... Θα έπρεπε νά της κάνει το τραπέζι το μεσημέρι. Ένισείται, ότι δεν είχε φράγκο επάνα του. Θα μπορούσε, όμως, νά πάρη από κάπου μία μικρή προκαταβολή έναντι της ποιητικής εργασίας πού έπρεκει νά το άναθέσουν...

Σαφικά σηκώθηκε όρθιος. Είχε λάθει την απόφασί του.

— Με συγχωρείτε μία στιγμή, είπε στην Βέρθα. Έχω ένα σοβαρό ραντεβού... Δεν θα λείψω περισσότερο από δέκα λεπτά της ώρας. Σας παρακαλώ νά με περιμένετε έδω...

Κι' έφυγε θιαστικός, χωρίς νά γυρίση πίσω το κεφάλι του. Η Βέρθα τον παρακολούθησε με το βλέμμα, χαμογελώντας. Ήταν κατενθουσιασμένη μαζί του. Φαινότανε τίμιος και ελλοκρινής χαρακτήρας... Και την ευχαριστούσε ιδιαίτερος η σκέψις ότι η φίλες της, στην επαρχία, θα έσκαζαν από το κακό τους, όταν θα την έβλεπαν παντρεμένη μ' έναν κοτζάμ Παριζιάνο.

Η νεαρή γυναίκα άπορροφημένη από τις σκέψεις της, δεν άντελήθη ότι ένας μεσόκοπος άντρας, με πυκνά φρύδια και με μία μύτη πού θα μπορούσε νά φιλοσοφεί, ένα ζευγάρι περισσότερα, έφερνε από ώρα θόλτες τριγύρω της, κρατώντας μία εφημερίδα στο χέρι, ενώ συγχρόνως την κύτταζε με μεγάλη προσοχή και περιέργεια.

Τέλος, άποφάσισε νά την πλησιάση και νά της άποτεινή τον λόγο.

Και ο πιδ ήλιθιος άναγνώστης θα κατάλαβε ότι ο κύριος αυτός με την πελώρια μύτη ήταν ο κ. Γκοσελν, ο έπιστολογράφος της κυρίας Καρμπονέλ. Μ' αυτόν άλληλογραφούσε τρεις μήνες τώρα και πρὸς χάριν του ήρθε στο Παρίσι... Όταν, όμως ο κ. Γκοσελν την πλησίασε, όταν της είπε ποιός είναι, η καυμένη ή χήρα άνατρίχισε δολοκλήρη με την σκέψι ότι θα έπέστρεφε στο

χαριό της σέρνοντας μαζί της ένα τύπο τόσο κοινό...

Και το έιπε χωρίς τὸν παραμικρό δισταγμό: — Χάρηκα πολύ, κύριε, επειδή σας γνώρισα και προσωπικῶς... Μά δεν κατέληξα ακόμα σε καμμία άποφασική άπόφασι... Κάτι οικογενειακές ύποθέσεις... θα σας ξοφάγω άργότερα...

Ο Γκοσελν την κύτταζε κατάπληκτος. Δεν μπορούσε νά εξηγήση την άπότομη μεταβολή της και την ψυχρότητα με την όποία τον δέχτηκε, ύστερ' από μία άλληλογραφία τόσο θερμή. Άνθρωπος, όμως, άσπιδειλός και συνεσταλμένος, δεν δοκίμασε νά ζητήσει εξηγήσεις. Χαίρετσε την Βέρθα με λίγα μασσημένα λόγια κι' έφυγε...

Η νεαρή γυναίκα έμεινε μόνη. Ένοιωθε τὰ δασκὰ νά θουρκώνουν τὰ μάτια της. Η άπογοήτευσίς της πού Ζοσελν ήτο πολύ πικρή. Τι κρίμα! Ήταν χαριτωμένος νέος. Τὸν είχε συμπαθήσει τόσο πολύ από την πρώτη στιγμή πού τον είδε. Μά δεν της έμεινε πεία καμμία αμφιβολία ότι ζήτησε νά παίξη μαζί της, ότι την κορόιδευε και ότι έφευγε γιά νά μην ξαναγυρίση ποτέ πάλι... Έτσι τη στιγμή εκείνη νά γελοῦσε με τὸς φίλους του γιά την φάρσα πού έπαίξε σε μία άφελή επαρχιώτισσα.

Σαφικά, είδε τον Ζοσελν νάρχεται περίλυπος, με κετθεσμένο το κεφάλι. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά στη στήθη της...

Ο Σέργιος δεν μπόρεσε άποπυθενά νά εξοικονομήση λίγα χρήματα γιά νά κάνει το τραπέζι της Βέρθας. Η άπελπισία του ήταν τόσο μεγάλη ώστε άποφάσισε νά της φανερώνη όλη την αλήθεια. Τὸν είχε πάρει το παράπονο γιά την άτυχία του, γιά την φτώχεια του...

Με τὰ πρώτα, όμως, λόγια πού είπε η Βέρθα τον διέκοψε:

— Είναι περιττό νά συνεχίσετε. Τὸ ξέρω ότι δεν είχα μαζί σας άλληλογραφία, ότι μου είπατε ψέματα. Δεν γνωρίζω τί κάνατε στην πόρα πού λείπατε...

— Πήγα νά δανεισθώ λίγα χρήματα... άμολόγησε ντροπαλός ο Σέργιος...

... δεν γνωρίζω την οικονομική σας κατάσταση... έξακολουθούσε η Βέρθα, κάνοντας πως δεν άκούσε. Έκείνο, όμως, πού ξέρε είναι ότι μου άρέσατε υπερβολικά, ότι σας θεωρώ ως τίμιο και ελλοκρινό άνθρωπο... Άποδείξει ότι ήρθατε μόνος σας νά μου πείτε ότι με γελάσατε... Σας ρωτώ, λοιπόν, με θέλετε γιά γυναίκα σας; — Ο Ζοσελν δεν μπορούσε νά απαντήσει σ' αυτήν του.

— Ω! Βέρθα! τι καλή πού είσαι!... ξεφωνίσε.

Κι' άρπαξε τὰ χέρια της νεαρής γυναίκας και τὰ έσφιξε με άγάπη και εὐγνωμοσύνη.

— Βέρθα... Βέρθα, είσαι... Ήθελε νά πη «είσαι λαχείος», μά δεν πρόλαβε είπω χῶς, γιατί η Βέρθα τοῦκλεισε με το χέρι της το στόμα.

Κι' έτσι ο Σέργιος Ζοσελν έγινε σύζυγος της Βέρθας και άπόλυτος κύριος της κτηματικής της περιουσίας. Ύστερ' από την προδοσία αυτήν, η ποιήσις τον έγκατέλειψε. Έννοείται, ότι ο Σέργιος δεν άποαρνήθηκε διόλου γι' αυτό. Όλην την άγάπη πού είχε έλλοκρινό τον τίς έννηά μαζί Μούσες, την συγκέντρωσε τώρα στην γυναίκα του, την «Δεκάτη Μούσα» του, όπως συνήθως να την άποκαλή. Και, μά το Θεό, είχε δικη. Και διαρκώς χορτάτος. Καλοντυμένος. Κάπιζε ποῦρα. Και άπερίσκεπτα παληόπαιδα πού κυνηγούσαν στα χαμῶν τις ποιητικές δάφνες. Η δάφνη του σιφάβου, είναι η καλύτερη... Ναι, ναι, μη γελάτε...

ΠΙΕΡ ΕΡΜΠΕΡΤ

Συνιστώμεν εις τὰς άναγνώστριάς μας το έργο του «Έλευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής» κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δόδς Μητροπόλεως 14 α, Αθήνα.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΩΡΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

Άπόψε θα σου πώ γιατί τὰ θράδου-άγάπης θέλω ναύρω κάπου χάδια
Και μοιάζω με πουλί χωρίς λαλιά
Πού ψάχνει μήπως εύρη μία πατρίδα
και ζή πάνω στη γή με την έλπίδα
νά χτισή κάποτε έρωτα φολιά.

Μά μή στά μάτια μέσα με κυττάξεις
Τη σκέψι μου νομίζω πως διαθάζεις
Και τρέμω μην άπόψε προδοθώ.
Χαμήλωσε το φῶς νά μη σε νοιάσω
πως θλέπεις το μεγάλο μου τὸν πόθο
τρέλλα άπό σε, γλυκέ, ν' άγαπηθώ.

Άχι! έλα πιο κοντά μου, πές μου πάλι.
Τη λέξι της άγάπης τη μεγάλη
ώ! πές μου το ξανά πως μ' άγαπάς!
Μιά τέτοια άγάπης νύχτα ποιός το ξέρει
Η μοίρα κι' αν μία δεύτερη μου φέρη!
Μ' άπόψε σ' άλλους κόμους θα με πιάς!

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ...

Η σκέψι μου κουραστική φρεγάτα τ' ουρανοῦ
πάνω άποτερών τὰ φαινεία λιμάνια πάει ν' άράξει
κι' ο κάθε πόθος μου σκληρός κουσάρος θε ν' άρπάξει
στα μόρεση λάφυρα νά φέρη μέσ' στο νού.

Κι' ο νους, ο νους τολάφυρα θε νά κλείση άπλά
σ' έός φτωχού μου τραγουδιού την πονεμένη ρίμα,
κουσάρος είμαι τ' ουρανοῦ κι' είμαι δικό σου θύμα
άγάπη — μάγισσα σκληρή — στα πόδια σου δειλά...

Θα γονατίσω έδῶ κι' αυτό το φτωχοτραγουδιό μου
θα σ' άπαγγείλω με φωνή πού θα τρεμίζει, άχνά
την έχω πλάσει μέσ' τ' άχνό χιμαϊρικό όνειρό μου.

Άχρη λουλούδινη ψυχή κι' όλα της νάν' άγνά.
Τέτοια τη θέλω δεν μπορώ πειά νά προσμένω, φτάνει...
στελ' την προτού μου μαραθή της νεότης το στεφάνι.
ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Άπόψε νάχα γράμμα σου καλή μου πῶς το λαχταρώ
κι' άς ήταν κάρτα, μία σειρά σ' άσπρο χαρτί μία λέξι,
καί δικό σου άς ήταν — είναι ικανό νά φέξη
στη σκοτεινά του πόνου μου μ' ένα χαμόγελο ίλαρό.

Το πλοίο φθάνει κι' έμεινα προσκυνητής σ' αυτό πιστός,
στη θέα του σαν νάμουναι ρωμαντικός. Ποιός ξέρει;
καί δικό σου αν έστέλεις σε μένα νά το φέρη,
θαί η χαρά μου, ή πίστι μου, το φῶς μου κι' ο Χριστός.

Άλλες μούγραμες μά σήμερα είναι ή καρδιά μου πιδ πολλή
καί με δέρνει κι' άλλαλα με φέρνει πιδ κοντά σου
καινούργιο γράμμα σ' ήθελα — τέτοιος ο έρωτάς σου —
νά έλευθέρωση το μουντό σκοτάδι ή 'Α-
(νατολή)...

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΓΡΑΤΣΙΑΣ

— ο * ο —

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Λαόντης Κολιταίδας — Μαρία Εύσια
έδωσαν, έτέλεσαν τούς γάμους των.

— ο * ο —

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΣΠΑΡΤΗ — ΜΙΣΤΡΑΣ — ΛΑΚΩΝΙΑ»

Με τον τίτλον αυτόν έκυκλοφόρησεν έξ κομψών, εικονογραφημένων τόμων ό-
λην των άνωτέρω μερών, ιστορικών
σημείων και παραδεισίων περιθέριασμού,
από το καθηγητού κ. Κ. Ψυχουγιού, έπι
μελέει του δημοσιογράφου κ. Πετρεά,
το έργον αυτό με εὐσημειωμένα γραμ-
μμένα, είναι άπαραίτητο σ' όσους ταξεί-
δουσαν και στους προσκυνητάς των άρ-
χαιολογικών τόπων και ιστορικών μνη-
μείων.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΕΣ ΞΑΝΘΟΥΛΕΣ, Βέρβαιαν: Βεβαίως το συχνό
θρέξιμο με νερό σας έσκούρηνε τὰ μαλλιά σας. Στο έξής όταν χτε-
νίσσθε νά τὰ θρέψετε με χαμομήλι δυνατό, στο όποιον έχετε στίψει
και δυό λεμόνια. Κάθε δεκαπέντε μέρες νά τὰ λούζετε με «Σαμποντόρ
Τέτ - νουάρ» και σιγά-σιγά θα επανακτήσουν το φυσικό τους χρώμα.
Αν δεν έθίσσετε αυτό είναι εύκολο νά γράψετε νά σας στείλουν
από τὰς Αθήνας γιατί πουλούνται σε φακελλάκια. Τὰ μαλλιά σας,
γιά νά είσθε στη μόδα νά τὰ χτενίζετε έμπρός σηκωτά, κάνοντας ένα
ρουλό ή ένα μικρό μπουμπάρι. Τὰ πίσω μαλλιά τ' αφήνεται νά πέ-
φτουν ελεύθερα στις πλάτες.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ Χ. Το «φρικτό» σας ελάττωμα» έθεωρείτο άλλοτε προ-
τέρημα και νά μην ντρέπεσθε καθόλου γι' αυτό. Βέβαια δεν πρέπει νά
κακκινίζετε με το παραμικρό, άλλα αυτό θα το επιτύχετε μόνον αν
δεν το σκέπτεσθε. Μά είσθε σεμνή, άλλ' όχι φοβισμένη και νά προσπα-
θήτε νά συναναστρέφεσθε συχνότερα τον κόσμο, αρχίζοντας από τις
φίλες σας και τούς συγγενείς σας. Γιά το δέρμα σας σας συνιστώ
νά το πλένετε με πιτουρόνερο και νά το άλείφετε με παρθένο γάλα
ού όποιο ή συνταγή είναι ή έξής:

Eau de roses	90 gr.
Teinture de myrhe	1 gr.
> d'opopanax	1 gr.
* de benjoin	1 gr.
Essence de citron	0,4 cent.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ, Ένταύθα. — Δεν περπατάτε με χα-
ρι γιάτι είσθε κατά όκτώ όκάδες θαρύτερη από το κανονικό. Δεν
σας συνιστώ νά τις χάσετε όλες, άλλα 5-6 πρέπει νά τις χάσετε.
Ο χορός σας κάνει πολύ καλό, άλλα πρέπει και νά κάνετε περιπά-
τους. Περπατάτε με θήμα γοργό, μετρώντας από μέσα σας τον χρό-
νο ή σιγοτραγουδώντας ένα ζωρό τραγουδάκι και φοράτε τακούνια
χαμηλά και φούστες πλατείες. Κάνετε μία δίαιτα σαν κι' αυτήν πού
συνιστώ στην Γιούλικα στο όπ' άριθ. 729 τεύχος. Τὰ καλλυντικά πού
χρησιμοποιείτε είναι πολύ καλά.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ. — Άκολουθήστε άκριβώς τις ίδιες συμβουλές
πού δίνω παραπάνω στο «Απελπισμένο Κορίτσι». Το κανονικό σας
έτος είναι 47-48 όκάδες.

ΞΑΝΘΕΙΑ ΠΡΑΣΙΝΟΜΜΑΤΑ. — Κάτω από τὰ μάτια σας θά-
ζετε την έξής κρέμα:

Eau de roses	15 gr.
Beurre de cacao	25 gr.
Cire vierge	15 gr.
Blanc de baleine	15 gr.
Huile d'olive	50 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.
Teinture de myrhe	2 gr.

Γιά τὰ πόδια σας δυστυχώς δεν γίνεται και σπουδαία πράγματα.
Αποφεύγετε τὰ κοντά φορέματα, άλλα μην τὰ φοράτε και πολύ μα-
κρά γιάτι θα προκαλήτε περισσότερο την προσοχή. Το καταλλη-
λοτερο ύφος είναι νά τὰ στέπατατε άκριβώς στο μέσον της γάμπας.
Κάνετε περιπάτους, μην φοράτε πολύ σφιχτές ή πολύ ζωηρόχρωμες.
Κάνετε περιπάτους, νά συνιστώ το χρώμα του φορέματος με το
χρώμα της κάλτσας. Η χ. με μπλε ή καφέ φορέ-
ματα φοράτε κάλτσες χρώματος μπλε, με γκρι
ή μπλε φορέματα φοράτε κάλτσες γκρι ή ρομέ κτλ.
Πραγματικά κάλτσες καλής ποιότητας, πυκνές, μαλ-
λον λεπτές παρά χοντρές.

Ε. Ν. ΜΙΜΟΖΑΝ. Είστε πολύ κανονική. Το
ανάστημά σας είναι τέλει. Όχι πολύ κοντό και
ή αναλογίες σας πολύ καλές. Μόνον στην περιφέ-
ρεια πρέπει νά άδυνατείτε κατά 3-4 πόντους και
αυτό θα το πετύχετε κάνοντας γυμναστική, ίδιος
άσκήσεις των ποδιών σε στάσι ύπτια. Κάνετε πολύ
άσχημα νά απελπισέσθε. Πρώτον γιάτι έχετε ακό-
μη καιρό μπροστά σας νά ψηλώσετε και δεύτερον,
γιάτι πολλές κοψές και χαριτωμένες γυναίκες
είναι πιο κοντές από σας. Ξέρετε ότι η Νόρμα
Σίρεν είναι μόλις 1,52 μ.

ΒΕΡΑΝ ΙΒΑΝΟΒΝΑΝ. Πολύ άμφιβάλλω
αν θα μπορούσατε νά έρθετε τὰ διεθνή πού θέλετε.
Οπωδήποτε άποταθήτε στο διεθσιοπαιδίον Έλευ-
θερουδάκη και εκεί θα σας πληροφορήσουν.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Πολύ συνηθίζονται ή τσάντες από το
ίδιο ύλικό και στο ίδιο χρώμα με τὰ
γάντια. Η τσάντα αυτή από σουέτ
έχει μία μπαντούρα από άστρακάν και
άπλικασίον από την ίδια γούνα. Τὰ
γάντια, έπίσης από σουέτ έχουν την
ίδια γανιτοούρα.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ!

[Μετά την απελευθέρωσιν]

Ζ' Καί συνεχίζεται η επίθεσις κατά του Φιλήμονος! «Εκιδυνεύσαμεν καί χινδυνεύομεν και ηδη απο τον κύριον Φιλήμονα, υγιείς έχοντα τὸ σῶμα! Μᾶς ἐκήρυξε, Καπηλούς! Υπομενή! Τὸν κύριον Φιλήμονα ἐσώσαμεν ἀπὸ τὸν Θάνατον καί... μᾶς ἐνομάζει Καπηλούς! Τὸν Χριστὸν ἐπρόδωκε μαθητὴς του! Υπομενή! ἄς ἐνομασθῶμεν καὶ Κάπηλοι ἀπὸ τὸν κύριον Φιλήμονα, ἀνάστημα τῆς Ἱατρικῆς μας καὶ γέννημα τῆς Προόδου μας!

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΑΤΡΙΚΗ.

«Φιλήμων! σὲ γνωρίζω καὶ συναγωνιζόμενος μαζί σου σὲ εἶπα πολλὰ καὶ σ' ἔγραψα ἀπόντα: δὲν ἔχω καμμίαν ἀπαίτησιν.

Γνωρίζεις μόνον ὀλίγα τῶν παλαιῶν μας σχολείων γράμματα: ἔχεις κατασκευὴν ἐγκεφάλου καλὴν, ἀλλὰ δὲν εὐτύχησες νὰ τὸν καλλιεργήσῃς. Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι μεγαλοπρεπὲς τοῦ Λογικοῦ καλῆτιον. Δὲν ἀρκεῖ ἐν τεισεῦτον κτίριον νὰ ἔχη καλὰ θεμέλια, δικιρέσεις ἀρχιτεκτονικὰς, γραμμὰς ὀρθὰς καὶ θέσιν, τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν: ἀνάγκη ὁ Ἰκτίνος νὰ ἀναγεῖρῃ τὰς βάσεις, ὁ Φειδίας νὰ ἐφορεύσῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ ὁ Πολύγνωτος, Πραξιτέλης καὶ Ἀπελλῆς ν' ἀναγεῖρουν ἐν αὐτῶ τῶν θεῶν τοὺς βωμοὺς, νὰ γλύψουν τὰς προτομὰς τῶν Ἡρώων, νὰ ζωγραφίσουν τοῦ Διὸς τὸ συμβεῦλιον καὶ νὰ ὑψώσουν τῆς Ἀθηνᾶς τὸν ἀνδριάντα, τεκμήριον Ἀθανασίας!

Ὁ ἐγκέφαλος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Σωκράτην, ἀπὸ τὸν ἀνδριαντοποιὸν Κικέρωνα, ἀπὸ τὸν Σωγράφον Βελτάρην καὶ ἀπὸ τοὺς παντεπέντας Ρουσσῶν, Μοντέσκιεν, Ὀκονέλλεν, Φιλανγέρην κ.τ.λ.

Σὺ ὅμως, Φιλήμων, ἄγνωστὴν τὴν γλῶσσαν τοῦ Κικέρωνος, δὲν ἐσπούδασες τὸ ἰδίωμα τοῦ Ρουσσῶ, δὲν ἤξευρες πῶς καὶ τί ἔγραψεν ὁ Φιλανγέρης, μὴδ' ἐννοεῖς καθόλου τοὺς πολιτικούς τοῦ παρελθόντος καὶ παρόντος αἰῶνος, διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἐπωφελὴς εἰς τὴν πατρίδα σου διδάσκαλος. Τὸ μὲν πνεῦμα προδύομεν, ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενῇ! Ἡ ψυχὴ σου ἐπιθυμεῖ νὰ εἰπῇ καὶ νὰ γράψῃ πολλὰ καλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλος ἀκόμη εἶναι σάρκα! Δὲν τὸν ἀνύψωσεν ὁ Κικέρων μὲ τὴν σοβαράν τῶν Λατίνων γλῶσσαν δὲν τὸν ἐπύρωσεν ὁ Ρουσσῶς μὲ τὴν θερμὴν ἐμμέριθειαν τῆς Γαλλικῆς: εἰ σέφει τῆς Ἱταλίας Δημοσιογράφου δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐγγύσουν ἐν αὐτῶ τίποτε! Πῶς λοιπὸν νὰ γράψῃς, καὶ τί!

Σοὺ μένει ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλ' αὕτῃ δὲν ἀξίζει τίποτε σχεδόν, ἂν δὲν περιτονηθῇ ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῆς, τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν, Ἱταλικὴν κ.τ.λ. Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅπου εὐρίσκονται ἐπαυξημένοι οἱ θησαυροὶ παλαιῶ καὶ νεωτέρου κόσμου! Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα περιέχει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ «Κάπηλος, καὶ τὸ καπηλεύω», ἀλλ' ὁ Κικέρων, ὁ Ρουσσῶ καὶ ὁ Φιλανγέρης τὸ ἐξορίζουν ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ ἀπὸ τὸν γραφικὸν τῶν σπουδαίων κάλαμον!

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, Φιλήμων! Ὅστις θέλει νὰ γενῇ τῶν ἄλλων διδάσκαλος καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ, ἀνάγκη μεγίστη νὰ συμβουλευθῇ πρῶτον τὰς παρελθούσας καὶ ζώσας κοινωνίας!

Εὐμβουλευθῇς ἢ συνήζῃς μὲ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τῆς Βιέννης, τῆς Λέονδρας, καὶ τῶν Παρισίων! ἔχι. Εὐμβουλευθῇς ἢ συνέζησες εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἱταλίας! ἔχι. Ἐζησες,

τέλος πάντων, με τοὺς εργαζομένους εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ κατστήματα τῶν Παρισίων ἢ ἔχι.

Διατὶ λοιπὸν, ἀδελφε Φιλήμων, νὰ μᾶς ἐνομάξῃς Καπηλούς καὶ τὴν Πρόεδόν μας «ἐτὶ Καπηλιωτεράν»!

Καὶ ὁ κατὰ Φιλήμονος ἐξάψαλμος συνεχίζεται. Θίγονται οἱ αὐτὸν καὶ μερικοὶ τῶν ἡρώων τοῦ Ζ'. Ἄλλα τὸ εἶπαμε: Ὁ Σοφιανόπουλος ἦταν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας μαθηκός.

Καὶ προχωροῦμε. Καθὼς θὰ εἶδατε, ὁ Σοφιανόπουλος ἢ Σοφιανόπουλος εἶχε ἀλλάξει καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν. Π. χ. τὸν Φεβρουάριον τὸν ὀνόμαζε «Ρ ο υ σ σ ῶ», τὸν Μάρτιον «Φ ρ α γ λ ῖ ν ο ν», τὸν Αὐγουστο «Σ ω κ ρ α τ ῖ ο ν» κ.ο.κ.

Ἄν δὲ καὶ μικρὰ τὸ δέμας ἡ «Πρόδοξ» εἶχε γλῶσσαν μεγάλην, κόθουσαν, ράβδουσαν καὶ σφάζουσαν! Εἶπε ὁδόντας κοπτεροὺς. Κι' ἐδάγκανε ἄσχημα. Κανείς δὲ εὐρίσκει χάριν. Ὁ Σοφιανόπουλος ἔχει τὰς ἰδέας τῶν ἀρχῶν του, τὰς πεποιοήσεις του. Ἡ κακογλωσσία τοῦ αὐτοῦ τὸν ἔσυρε πολλὰς φορὲς στὰ δικαστήρια, τὰ ἐκάθησε στὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, τὸν ἔλεπτε στὰς φυλακάς.

Τί πρὸς τοῦτο ὅμως; Ὁ περιεργὸς αὐτὸς δημοσιογράφος δὲν ἐννοεῖται συνετισθῇ. Εἶπε — ὅπως λέμε κοινῶς — τὸν διαβόλον μέσα τοῦ ἡ μᾶλλον πολλοὺς μαζί διαβόλους.

Γράψαμε ὅτι στὰ φυλλάδια τῆς «Πρόδοξ» ὁ Σοφιανόπουλος ἔβαζε κάθε μῆνα κι' ἀπὸ ἕνα ψευδῆμα πρὸς τέλος, στὴν τελευταία δηλαδὴ σελίδα κάτω-κάτω, ὅπου συνηθίζονταν τότε νὰ μπαίνει τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδότου, τοῦ συντάκτου, τοῦ ὑπευθύνου.

Θέλετε μερικά ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα αὐτά; Ἰδοὺ: Γ. Παπαζαφειρόπουλος, Α. Γεννήσερλης, Μιλτιάδης Κυπαρίσσης, Γ. Πανᾶς, Π. Δ. Σαλωνιτίδης, Γ. Σαρδωνῆς κτλ. κτλ.

Τὰ φυλλάδια αὐτὰ ποὺ μᾶς κάνουν σήμερον πλέον στείαν μᾶλλον ἐντύπων. Εἶχαν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σκοπὸν τοῦς. Δι' αὐτῶν ἐγένετο ὁ ἔλεγχος τῶν κυβερνητικῶν. Δι' αὐτῶν ὕψωνε τὴν φωνὴν τοῦ ὁ λαοῦ καὶ ἡ αὐτὴ ἐγένετο ἀκουστὴ τῆς περισσότερας φορὲς κι' ἐπὶ νὲ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα.

Ἦσαν τὰ μικρὰ καὶ πενιχρά αὐτὰ ἐντυπα ἢ γλῶσσῃ ἢ ἀκονισμένη, τῆς δημοσιογραφίας, ἐτοίμη νὰ καταψύχῃ τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς φαύλους, τοὺς πατριδοκαπηλούς τοὺς λαοπλάνους.

Μέσα στίς λίγες σελίδες τῆς «Πρόδοξ» τοῦ 40, ὁ Σοφιανόπουλος ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα. Γράφει, κοπεῖ σ' ἄλλα, ὑπὸ τὸν τίτλον:

Ο ΑΡΤΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἑλλάδος, τὰς Ἀθήνας, ποὺ ἐν εὐκολίᾳ διὰ ξηρὰς καὶ θαλάσσης ἠμπορεύεται τὸν ἄρτον, εἶναι ἀφθονία, ἀλεύριον καθαρώτατον καὶ ἀφθονίαν, ἔχομεν καθημερινῶς, ἔλλειψιν καὶ διαζέμεν τὸν ἄρτον, χειροτέραν καὶ ἀπὸ τὴν σκλαβανικὴν ἐλάτῃν τῆς ὑγείας καὶ τῆς πευγυγείᾳ! Εἰς πόλιν ἐν σφάλμα ἀγνοοῦμεν ἢ εἰπεῖν ἄλλοι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἡ αὐτοῦ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Τὴν ὥρα καὶ τί ἡμερὰ ποὺ περνοῦνε, ἡ Ἀποκρὴς, καθὼς μᾶς λένε, στὰ νησιάκια τοῦ Αἰγαίου, τὰ κατασπαρμένα αὐτὰ λευκὰ ἀστέρια τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, μέσα στὸν γαλάζιο καὶ πολυκύμαντον οὐρανόν, τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου!

Ὁ κόσμος δὲν θυμάνει ἐκεῖ, ὅπως ἄλλοι.

Στὸν Ἀρτεμῶνα κι' ὦχ, ἀμάν-ἀμάν στὸν Ἀρτεμῶνα, καλέ μου, στὸ Σταυρί, στὰ Σάμπελα, στὸ Κάστρο, στὰ Σάμπελα, στὸ Κάστρο, ἔκει τὸ πρῶ... ὦχ ἀμάν - ἀμάν, ἔκει τὸ πρωτογνώρισα, καλέ, τὸ πρόσωπό σου τ' ἀσπρὸ, στὰ Σάμπελα, στὸ Κάστρο!

Σ' ὅλους λοιπὸν τοὺς συνοικισμοὺς αὐτοὺς, τὰ σπῖτα «θάζου» χορὸ. Τὰ σπῖτα δηλαδὴ εἶναι ἀνοιχτά, κατέναν δὲν καλοῦν καὶ ὅποιος θέλει, πάει καὶ χορεύει. Ὅργανα δὲν ἔχουν.

Λένε τραγούδια μὲ δικὸν τοὺς τοπικὸν σκοπὸ καὶ λόγια ποὺ τὰ ἐμπνέονται καὶ τὰ πλέκουν ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν εἰδικοὶ «ποιητὰδες», ὅπως τοὺς λένε ἐκεῖ, προικισμένοι μὲ ποιητικὸν ταλέντο, οἱ ὁποῖοι θρῖσκουν τὰ κατάλληλα λόγια, γιὰ τὸν καθένα, τὰ στράνουν σὲ στίχους καὶ δημοσκοταλῆζες καὶ προσφωνοῦν ἢ πειράζουν ἐλαφρὰ καὶ θαυπευτικά τοὺς διασκεδάζοντας.

Ἐὰν δὲ βρεθῇ κανένας νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, ἐμμέτρως πάλιν, ἀρχίζει ὁ ποιητικὸς διάλογος καὶ τραβάει κορδὸν ἢ «ρίμα». Ἐννοεῖται ὅτι στοὺς διαλόγους αὐτοὺς, τίποτε δὲν μένει κρυφόν. Ὅλα θγαίνουσι στὰ φόρα καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἄλλο ποῦ... δὲν θέλουνε.

Τὸ περιεργὸν δὲ εἶναι ὅτι — καθὼς μᾶς πιστοποιεῖ ἡ εὐγενὴς κυρία Στέλλα Πετράκη, ποὺ ἔζησε πολὺν καιρὸν στὰ νησιά αὐτά — ὁ ἥρεμος ἐκεῖνος κόσμος δὲν θυμάνει μὲ ὅτι καὶ ἂν ποῦνε καὶ οὕτε καὶ τσακώνονται, ἀλλὰ ἡσυχὴ καὶ ἀγαπημένοι παρ' ὅλα τὰ πειράγματα ἐξακολουθοῦν τὴν διασκέδασι.

Κάποτε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀποκρηάτικους αὐτοὺς χωριῶν, ποὺ ἀγαποῦσε κάποιον μὰ ἐκεῖνος τὴν ἄφησε γιὰ μιὰ ἄλλη, ἢ ὅποια λόγῳ τοῦ πλουσίου στήθους τῆς, εἶχεν εἰδικὴν προσωνυμίαν, μὲ τὴν ὅποια ἦταν περισσότερο γνωστὴ στὸ νησί.

Ἐνῶ λοιπὸν χορεύει ὁ νέος, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα καθότανε καὶ τὸν κύτταζε. Ὅταν τελείωσεν ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐφευγε μὲ τὴν παρέα του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ γλέντι «στοῦ Κουτσονόρη» τὸ σπῖτι.

Τοῦ Κουτσονόρη τὸ σπῖτι ἦταν σ' ἄλλον συνοικισμό. Ἦτο δὲ γνωστὸν ὅτι τοῦ Κουτσονόρη αὐτοῦ τὸ σπῖτι θρῖσκόνταν, διασκεδάζοντα, μὲ τὴν οἰκογένειάν τῆς.

Ἔχει πλοῦσιον στήθος!

καὶ ἡ νέα μὲ τὰ πλοῦσια στήθη, διὰ τὴν ὅποιαν εἶχε ἐγκαταλειφθῇ ἡ πρώτη.

Τότε ἐκείνη γύρισε καὶ τοῦ τραγοῦδῃσε: Φεύγει, Ἀντώνη καὶ ποῦ πᾶς; Πᾶς γιὰ τοῦ Κουτσονόρη; Γιὰ πὲς μας, ὅμως τ' ὄνομα, ποῦχει αὕτῃ ἡ κόρη;

Ἐννοοῦσε τὸ παράσπιν κλι τῆς ἀντιζήλου τῆς.

Ὁ Ἀντώνης γύρισε τότε καὶ τῆς εἶπε: Ὡς τραγοῦδίστρα τοῦ χοροῦ, σὲ θεωρῶ κολῶνα, μήπως δὲν ἔχουν ἀπ' αὐτά, (Κι' ἔδειξε τὸ στήθος του). ἢ νῆς τοῦ Ἀρτεμῶνα;...

Ἡ κοπέλλα τότε ντράπηκε καὶ δὲν ἀπάντησε καὶ ὁ Ἀντώνης ἐφευγε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ τοῦ πῇ πάλιν ἡ νέα τίποτε κι' ἀναγκασθῇ νὰ τῆς ξαναπαντήσῃ!...

Ἡ διασκεδάσεις τῶν νησιῶν εἶναι καθὼς βλέπετε, ὅλο καρδιά, ὄρεξι καὶ πνεῦμα. Παρεξήγησις μὴδὲν!...

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Μυκονιάτες εἶναι ναυτικοί.

Στὴ Μύκονο πάλιν ἡ ἀποκρηάτικη κίνησις ἀρχίζει πρὶν νὰ ἔλθῃ τὸ Τριῶδιον, μόλις περάσουνε τὰ Φῶτα.

Ἀρχίζουν τὰ «μπαλόσια», ὅπως λένε τοὺς χορούς. Οἱ χοροὶ, στὴ Μύκονο, δὲν γίνονται στὰ σπῖτα ἀνεξόδως, ὅπως στὴ Σίφνῳ ἀλλὰ σὲ μεγάλες αἰθούσες. Ἡ σπῖτα μεγάλη σάλα τοῦ Φωρεντίνου ἢ σὲ αἰθούσες ποὺ τίς νοικιάζουν, ἐπὶ τοῦτω, ὅμιλοι βιολιτζῆδων, καὶ οἱ χορευταὶ πληρώνουν τὰ ὄργανα καὶ χορεύουν.

Ὁ χορὸς στὴν Μύκονο, εἶναι ἕνα εἶδος συρτοῦ χοροῦ, ἀλλὰ μὲ ἰδιαίτερον τοπικὸν σκοπὸ καὶ λόγια. Πλοῦσιον δὲ καὶ φτωχοί, μόλις περάσουνε τὰ Θεοφάνεια κι' ὁ Ἀι-Γιάννης μὲ ἀνυπομονήσιν περιμένουν τὸ ἀνοιγμα τῶν «μπαλοσιῶν» γιὰ νὰ χορέψουν.

Τὰ τραγούδια τὰ ἀποκρηάτικα τῶν χωρῶν τῆς Μυκόνου εἶναι, ὅπως καὶ τῆς Σίφνου, αὐτοσχεδία τὰ περισσότερα. Ὅταν πρωτομπαίνουν στὴν αἰθούσα, χαίρετοῦνε: Τὴν καλησπέρα σου φέρω, ὅς μου τὴν καληνύχτα, κι' ἐγὼ δουλεῖα δὲν εἶχα ἐδῶ, μόνον γιὰ σένα, ἦρθα.

Καὶ ἀκολουθεῖ τὸ «τσακίμα» τὸ «ρεφραίν»: Σγουρὲ βασίλειέ μου, καὶ ματζουράνα μου, ἔσθ' ἂν μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τὴν μάνα μου.

Κι' ὅταν φεύγουν καὶ τελειῶνῃ ὁ χορὸς: Καληνύχτα δυὸ ψυχές, μάνα καὶ θυγατέρα, τὴν μάνα λένε πέρδικα, τὸν κόρη περισσότερα.

Τὸ περιεργὸν εἶναι, ποὺ στὴν Μύκονο τὰ τραγούδια, δὲν τὰ λένε ὅταν χορεύουν, ὅπως οἱ Σίφνιοι, ἀλλὰ στὰ διαλείμματα τῶν χορῶν.

Νὰ καὶ ἄλλο γυρίσμα τοῦ τραγουδιοῦ: Τὸ ποῦ μου τὸν ἐπῆρε ἀπ' τὸ κεφάλι μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ νοιάσω, τί θὰν' τὸ χάλι μου.

Ἐχουν ὅμως καὶ εὐφροσύνατα περιπαικτικὰ τραγούδια. Ὅπως τὸ ἑξῆς:

Νὰ τὰ χαρὸν τὰ πόδια σου, Ἰντὰ 'μὸς, τὰ σα-λεῖς, λὲς γάσας ἀρμπο-λητή, καὶ ἀχνιὸς γυ-ρεύεις... Ἀλλὰ — 8

Ὅλα τὰ σπῖτα ἐκεῖ πέρα εἶναι ἀνοιχτά.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

ΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ὁ ζωγράφος Ρομπέρ Ἀρνὸλ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι στὴν Ἰταλία, κλείστηκε καὶ πάλι στὸ ἀτελιέ του, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ κάτι γιὰ τὸ φθινοπωρινὸ Σαλόν, κι' ἐκεῖνη ξανάρχισε τὴν κοσμικὴ ζωὴ της, μὲ τὶς ἀτέλειωτες ὑποχρεώσεις της. Ἐπ' αὐτὴν περὶ νὰ εἶναι οἱ ἐρωτευμένοι πού ζοῦν ἐγώσιμα στὸν πύργο τῆς ἀγάπης τους, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γύριζαν καὶ πάλι στὶς καθημερινὲς ἀσχολίες πού μᾶς ἐπιβάλλει ἡ κοινωνικὴ ζωὴ.

Ὁ Ρομπέρ Ἀρνὸλ σκόπευε νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα γυνὸ. Θὰ παρουσίαζε τὸν ἑρῶτα νὰ φωτίζει τὸ πρόσωπο μιᾶς κοπέλλας, τὴν ἐπομένῃ τοῦ γάμου της, μὲ χαμόγελο ντροπῆς, ταραχῆς καὶ ἡδυπαθείας. Ἦθελε, στὸ ταμπλό αὐτό, ν' ἀπεικονίσῃ τὴν μεταμόρφωσι πού ὑφίσταται μιὰ κόρη ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, τὴν ἀνθοῖ τῆς γυναικὸς κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα συζυγικὰ χάδια.

Τοῦ χρειάζονταν, ὅμως, ἕνα μοντέλο, ἱκανὸ νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ σύνθεσι ἀριστουργηματικὴ. Ἐνας γνωστὸς τοῦ ζωγράφου ἀνέλαβε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Καὶ ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τοῦ ἔστειλε μιὰ ὡραία κοπέλλα. Ὁ Ἀρνὸλ ἐμείνε ικανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισι, ἀπὸ τὴν καλλιγραφία τοῦ σώματός της. Καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ περάσῃ στὸ ἀτελιέ του καὶ νὰ γδυθῇ, γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ καλλίτερα.

Τὴν βοήθησε, μάλιστα, καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐγάλῃ τὰ ρούχα της, μὲ τὴν παγερά ἀδιαφορία πού χαρακτηρίζει τοὺς ζωγράφους σὲ κάτι τέτοιες στιγμές.

Ξαφνικὰ, ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ ἀτελιέ καὶ παρουσιάστηκε ἡ Εὐὰ. Μόλις εἶδε τὸν ἄντρα της μὲ μιὰ μισόγυμνη γυναῖκα, ἔβγαλε μιὰ ἀναφώνησι πόνου καὶ καταπλήξεως, κοκκίνισε ἐλαφρὰ—καὶ ἔφυγε, κλείνοντας μὲ δύναμι τὴν πόρτα.

Ὁ Ρομπέρ, κατάλαβε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς γυναικὸς του, παράτησε τὴν ὡραία κοπέλλα, πού ἄρχισε νὰ ἰνύεται θυμωμένη γιὰ νὰ φύγῃ, κι' ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Τὴν ἔρριξε στὸ δωμάτιό της, ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάν, νὰ κλαίῃ μὲ νευρικὸς λυγμούς.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ; τὴν ρώτησε.

— Ἐκεῖνη, σήκωσε τὸ κλαμένο πρόσωπό της.

— Ὁ Ρομπέρ ! ἀνεφώνησε. Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ κάνῃς αὐτό ;

— Μὰ τί ἔκανα ;

— Νὰ σὲ δῶ μὲ μιὰ μισόγυμνη γυναῖκα, μέσα στὸ σπίτι μας !... Ὁ Ρομπέρ ! εἶναι τρομερὸ !

— Μικρὴ μου Εὐὰ ! μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ ! Ἡ γυναῖκα πού εἶδες μισόγυμνη, εἶναι μοντέλο...

— Μήπως, τὰ μοντέλα παύουν νὰ εἶναι γυναῖκες ;

— Γιὰ ἕνα ζωγράφου, ναι, δὲν εἶναι πειὰ γυναῖκες. Εἶναι μονάχα χρώμα, γραμμὲς, ὄγκοι καὶ τίποτε περισσότερο... Σοὺ τὰ ἐξηγήσα καὶ ἄλλοτε αὐτά, σὲ προειδοποίησα κι' ἐσὺ μοῦ ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ φανῇς λογικὴ...

— Ναι... μὰ ὅταν σὲ εἶδα πρὸ ὀλίγου μ' αὐτὴν...

τὰ ξέχασα ὅλα ! Σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῆς νὰ φύγῃ ἀμέσως ! Θὰ τρελλαθῶ μὲ τὴν σκέψι ὅτι μιὰ ἄλλη γυναῖκα μπορεῖ νὰ γδυθῇ μπροστὰ σου !...

— Ἀν, ὅμως, δὲν μοῦ ποζάρῃ ἕνα μοντέλο, πῶς θὰ ζωγραφίσω ;

Τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα ἦταν τόσο λογικὸ, ὥστε ἡ Εὐὰ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε δίκην. Ὡστόσο, ἡ ζήλεια δὲν τὴν ἄφηνε νὰ τοῦ κάνει τὴν παραχώρησι πού τῆς ζητοῦσε. Σκέφτηκε λίγο καὶ, ξαφνικὰ, ἀγκάλιασε τὸν Ρομπέρ, ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸ δικό του καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί :

— Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ ζωγραφίσῃς χωρὶς μοντέλο, θὰ ποζάρω ἐγώ... Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶμαι πῶς κακο-

πως εἶπαμε — κανένας δὲν παρεξηγεῖ.

Εὐτυχῶς ὁ κόσμος, πού διασκεδάζει, χωρὶς παρεξηγήσεις καὶ θυμούς ! Εἶναι ἀληθινὴ χαρὰ ἡ Ἀποκρὴς τους, ὅπως ξέρουν νὰ τὶς χαίρωνται καὶ νὰ τὶς ἀπολαμβάνουν στὰ νησιά...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΩΝ ΠΩΛ.ΚΑΙ ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

φτιαγμένη ἀπὸ ἐκεῖνη πού εἶδα στὸ ἀτελιέ σου...

Ἡ Εὐὰ δὲν ἤξερε πόσο δύσκολο πράγμα εἶναι νὰ ποζάρῃ μιὰ γυναῖκα γυμνὴ σ' ἕνα ζωγράφου.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε, τὴν ἐπομένῃ τὸ πρῶτ' ὅταν μπῆκε στὸ ἀτελιέ τοῦ ἀνδρός της. Τὸν ἔρριξε ὀρθὸ μπροστὸ καβαλέττο, νὰ ἐτοιμάξῃ τὴν παλέττα του. Φαίνεται νευρικός, συλλογιμένος. Τὰ φρύδια του ἦσαν μωσαϊκὰ καὶ μιὰ θαθεῖα ρυτίδα εἶχε χαραχθῇ στὸ μέτωπό του. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη, ἦταν ὁ καλλιτέχνης πού καταλαβαίνεται ἀπὸ τὴν ἀόριστη ἀγωνία πού κυριεύει κάθε δημιουργὸ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ Εὐὰ ἄρχισε νὰ γδύνεται, ἀργά, ὅμως, καὶ διαταπεινῶς. Ἐνοίωσε δυνατὰ ρίγ' ὁλο της τὸ σώμα, ἀν καὶ τὸ δωματίο ἦταν πολὺ ζεστό. Ὁ Ρομπέρ οὔτε γύρισε πρὸς τὸ κεφάλι του νὰ τὴν κυττάξῃ. Τέλος, ἐκεῖνη ἔβγαλε ὅλα της τὰ ρούχα. Εἶχε γίνει κατακόκκινη καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της.

— Εἶσαι ἐτοιμὴ ; τὴν ρώτησε ὁ ἄντρας της.

— Ναι, τοῦ ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή.

Ὁ Ρομπέρ ἄφησε τὴν παλέττα του σ' ἕνα χαμηλὸ πεζάκι, πήγε κοντὰ στὴν Εὐὰ, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἱμάρι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ ξαπλώσῃ σ' ἕνα καναπέ, γιὰ νὰ τὴν τοποθετήσῃ στὴν πόζα πού ἤθελε. Ἐκεῖνη νόμισε ὅτι δὲν τὴν ἀγκάλιαζε καὶ θὰ τὴν φιλοῦσε, καὶ ἀπιστοῦσε τρομαγμένη. Μὰ ὁ Ρομπέρ εἶχε τὸ νοῦ τοῦ μονάχα στὴν ἐργασίαν του. Συνωφρωμένος πάντοτε, ψυχρὸς καὶ ἀποφορὸς μπρὸς τὴν καλλονὴ της, τὴν μετακίνησε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὰν νὰ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἀψυχὴ κοινὴ.

— Εἶσαι πολὺ καλὰ ἔτσι, τῆς εἶπε τέλος. Μὴν κινεῖσαι διόλου.

Ξαναγύρισε στὸ καβαλέττο, πήρε τὰ πινέλα του καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται.

Ἡ Εὐὰ καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν κυττάζει χωρὶς νὰ τὴν ἐλέησῃ ἢ μᾶλλον ὅτι ἔβλεπε σ' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα ἕνα σῆμα μὲ γραμμὲς. Δυσκολευόταν ν' ἀπογνώρισῃ τὸν ἄνδρα της. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δῇ μὲ τέτοιον ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Τῆς φάνηκε σὰν ἕνεος. Καὶ ἐντύπωνις αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ντρέπεται περισσότερο...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ Ἀρνὸλ παράτησε τὰ πινέλα του, ξαναπλησίασε τὴν γυναῖκα του καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ γύρω της, μελετώντας τὶς ἀναλογίες τοῦ σώματός της. Τὴν κύτταζε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ μάρμαρο, ὅπως δὲ ἔβλεπε ἕνα ἄγαλμα σ' ἕνα μουσεῖο. Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε :

— Δὲν τὸ εἶχα προσέξει ἀκόμα ὅτι ἔχεις μερικὲς ματρικὲς ἀτέλειες...

— Ἀ ! αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ ! Ἡ Εὐὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Βρέθηκε μ' ἕνα πηδύμα κοντὰ του καὶ τοῦ φώναξε :

— Εἶσαι κακὸς ! Εἶσαι κακὸς !

Ὁ Ρομπέρ τὴν κύτταζε στὴν ἀρχὴ κατὰπληκτος, ὅστερ' ἄκουσε τὴν φωνήν της. Ὁ ζωγράφος, πού θέλει πάντοτε μικρὸ ἐλάττωμα, παρεχώρησε τὴν θέα τοῦ σὸν ἑρῶτα μόνον...

— Ἐκανε ν' ἀγκάλιασῃ τὴν γυναῖκα του...

Ἐκεῖνη ὅμως ἦταν ἔξω φρενῶν.

— Ἀφῆσέ με ! ἄφῆσέ με ! Εἶσαι κακὸς. Δὲν σ' ἀγαπᾷ οὔτε ἐσὺ οὔτε καὶ τὴν τέχνη σου. Τώρα τὸ καταλαβαίνω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πρὸς σου !

Μὰ ὁ θυμὸς της δὲν ἄργησε νὰ καταπέσῃ.

— Μπορεῖς νὰ ξαναφρονήσῃς τὸ μοντέλο ! ψιθύρισε.

— Ἐγὼ δὲν θὰ ποζάρω ποτὲ πειὰ... Ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ὑπάρχει πρὸς σου...

— Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις... Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις... Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις...

Τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία σου... πού μὲ πόνεσε ὡς θαθεῖα.

Πῆρε ἕνα πενιοῦάρ καὶ τὸ ἔρριξε ἀπάνω της.

— Ὡστερ' ἀφῆσέ με ! ἄφῆσέ με ! Εἶσαι κακὸς. Δὲν σ' ἀγαπᾷ οὔτε ἐσὺ οὔτε καὶ τὴν τέχνη σου. Τώρα τὸ καταλαβαίνω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πρὸς σου !

Μὰ ὁ θυμὸς της δὲν ἄργησε νὰ καταπέσῃ.

— Μπορεῖς νὰ ξαναφρονήσῃς τὸ μοντέλο ! ψιθύρισε.

— Ἐγὼ δὲν θὰ ποζάρω ποτὲ πειὰ... Ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ὑπάρχει πρὸς σου...

— Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις... Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις... Ναι, εἶπες δικό σου τὸ μοντέλο πού ζωγραφίζεις...

ΠΩΛ ΚΑΙ ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΙΝΟΥΝΤΣΙΟ

(Ι ραμμένη ἀπὸ τὸν πῶς ὕστενο τοῦ φίλε

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ντ' Αἰνούντσιο λοιπὸν ἔγραφε στὸν πρωθυπουργό : « Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεωρήτῃ τὴ ζωὴ μου ὡς πολυτιμότερη ἀπὸ τῶν ἄλλων μαχητῶν καὶ νὰ φροντίζετε νὰ τὴν προστατεύετε ; Πρέπει νὰ δώσετε αὐστηρὲς διατάξεις οὕτως ὥστε νὰ θεωρηθῇ στὸ ἔξῃς ἰσχύουσα προηγούμενη διαταγὴ σχετικὴ μὲ τὴν ἀσφάλειά μου ».

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τέλος τὴν ξεχωριστὴν προτίμησιν πού εἶχε γιὰ ὅλους τοὺς ταπεινοὺς τῆς ζωῆς ;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴ φιλοδοξία καὶ τὴ ματαιοδοξία, ξανα-ἀνακαίνομε τὸν Ντ' Αἰνούντσιο τὴν αἰωνία ἀντίθεσι πᾶσι. Γιατὶ, μολοντὶ δὲν ζητοῦσε ποτὲ μόνος του ὀρισμένους τιμὰς, ἤξερε ὡς τόσο νὰ δίνει στοὺς ἄλλους νὰ καταλαβαίνουν ὅτι ἡ τιμὴ αὐτὴ δὲν θὰ τοῦ ἦσαν δυσάρεστες.

Ἀς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴν περίπτωσι τῶν παρασημίων. Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ἔπειτ' ἀπὸ τὶς πρώτες τοῦ πῆλσεσι — μιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες τοῦ στοίχισε τὴν ἀπώλεια τοῦ ἑνὸς ματιοῦ του—ὅταν ἐπῆρε τὸ πρῶτο του παρασημιο, χάριξε καὶ καμάρωνε γι' αὐτὸ τόσο σὰν ἕνα μᾶθητῃ πού παίρνει τὸ πρῶτο βαθμὸ στὸ ἀρχαλεῖο. Τὰ πράγματα ἦταν πολὺ φυσικὰ γιὰτὶ ὅλοι οἱ ἥρωες πού παρασημοφοροῦνται γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνονται περηφάνεια.

Μὰ κατόπιν τὰ παρασημια ἄρχισαν νὰ τοῦ πέφτουν θρογχοί : ἔφταναν κατὰ δεκάδες. Ὅλοι σχεδὸν οἱ Σύμμαχοι τοῦ ἀπένεμαν τὰ ἀνώτερα παρασημια του. Τὸ στήθος τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ μεταμορφώθηκε σὲ οὐράνιο τόξο. Τὰ φοροῦσε ὅλα, πράγμα πού ἐδειχνε πῶς ἦταν περήφανος γι' αὐτά...

Κι' ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχε λάθει ἀκόμα παρασημια ἀπ' τὴ Σερβία κι' ἀπ' τὸ Βέλγιο, δὲν δίστασε καθόλου νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ νὰ ἐνεργήσω μὲ τρόπο στοὺς ἀρμοδίους γιὰ νὰ τὰ δώσουν κι' αὐτά.

Μὰ μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, τὰ παρασημια (πού τὰ εἶχε πάρει πειὰ ὅλα σχεδὸν) ἀρξισαν νὰ τὸν πλῆτταν. Πότε δὲν τὰ φοροῦσε καθόλου, πότε φοροῦσε μόνο τὰ ἰταλικά καὶ αὐτά, μόνο τὰ στρατιωτικά.

Τέλος, μιὰ καλὴ μέρα, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἀπὸ τοῦ Φιοῦμε, τὰ πᾶσι ὅλα στὴ φωτιά, δῆλασε πῶς δὲν ἤθελε πειὰ νὰ τοῦ μιλῶν γι' αὐτά καὶ εἶπε ὀρθὰ κοφτὰ πῶς θεωροῦσε τὰ παρασημια ὡς μιὰ γελοία διάκρισι.

Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του δὲ θεωροῦσε πειὰ παρά τὸ διακριτικὸν σῆμα τῶν ἀνακτόρων, μὰ κι' αὐτὸ ξεχνοῦσε συχνὰ νὰ τὸ καρφιτσώσῃ στὸ σακάκι του.

— Πι μ' ἐνδιαφέρει, ἔλεγε, ἡ μικρὴ σκανδαλωδὴς δόξα μου ;

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὴν ἐξαιρετικὴν ἀντιθέσιν τῶν παραδόξεων ἀντιθέσιν ;

Μὰ ὅς ἐρθοῦμε καὶ σὲ ἄλλα γεγονότα.

Ὅταν ἦσαν σαφάντα χρόνον, ἄφησε τοὺς φίλους του νὰ καταλαβα-

νουν ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν καθόλου δυσάρεστο νὰ γίνῃ γερούσια-στής. Ἐμένα μάλιστα μοῦ τὸ εἶχε πῇ πολλὰς φορὲς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ.

Στὰ πενήντα τοῦ χρόνια ὅμως, ὅχι μονάχα δὲν ἔδινε πειὰ καμμιὰ σημασία στὸν τίτλο τοῦ γερούσιαστοῦ, μὰ μοῦ ἔγραψε :

« Ἐχει γούστο νὰ θελήσῃς νὰ μὲ κάνουν γερούσιαστή !. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα ! Δόσε στοὺς κυβερνῶντας νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ τέτοια διάθεσι ».

Στὸ Φιοῦμε ὅταν ὁ κόμης Μποῦ Μελιάνο καὶ ὁ ἥρωικὸς ναύαρχος καὶ φίλος του Κάνι τὸν ἐπεσκέψαν ἐπισήμως στὴν πόλιν πού εἶχε κατακτήσει καὶ τὸν ρώτησαν ἐξ ὀνόματος τῆς τότε Κυβερνήσεως, ἂν θὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστος ὁ τίτλος τοῦ κόμητος τοῦ Φιοῦμε, ὁ Ντ' Αἰνούντσιο ξέσπασε σὲ δυνατό γέλια καὶ εἶπε :

— Γιατὶ κόμης τοῦ Φιοῦμε καὶ ὅχι Βάνης τῆς Κροατίας ; Δὲν βρίσκετε ὅτι ὁ τελευταῖος τίτλος θὰ χτυποῦσε καλύτερα στ' αὐτιά ;

« Βάνης » ἦταν ὁ τίτλος πού ἔδινε ἡ αὐστριακὴ Κυβερνήσις στὸ διοικητὴ τῆς Κροατίας.

Ὡστόσο, μερικὰ χρόνια ἀργότερα, δέχτηκε μὲ ἀναμφισβήτητὴ εὐχαρίστησι ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος τοῦ Μοντενεβόζο.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στρατιωτικοὺς βαθμοὺς, στὴν ἀρχὴ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἐνδιαφερόταν καθόλου γι' αὐτοὺς. Μὰ κατόπιν τὸν κολάκευαν τόσο ὥστε κάθε φορὰ πού τοῦ προβίβαζαν, ἔστειλε καὶ τοῦ κεντοῦσαν ἀμέσως τὰ

διακριτικὰ τοῦ καυρού-γιου τοῦ βαθμοῦ.

Ὁ Ντ' Αἰνούντσιο ἦταν θαρραλέος καὶ τὸ ἀπέβειξε αὐτὸ ἑκατὸ φορὲς ὅχι μόνο μὲ τὶς ἀνδραγαθίες του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μὰ καὶ κατόπιν, ὅπως στὸ Φιοῦμε, ὅταν πῆγε κι' ἐπεσκέφθη τοὺς παναλλοελητοὺς.

Ὅχι μόνο τοὺς παρηγόρησε προφορικῶς, μὰ καὶ κατασκευάσας τὴν τρομερὴ φυσικὴ σιγήν του γιὰ ὅλα αὐτά τὰ οὐχίτα πράγματα, ἀγγίζει τὶς πληγὰς τους γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ἡ ζωὴ τους δὲν ἐρισκόταν ἐν κινδύνῳ.

Ἀπεναντίας, ἦταν ἐντελὸς ἄνθρωπος μπρὸς στὶς μικρομζέριες καὶ τὶς μικρὰς δυσκολίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

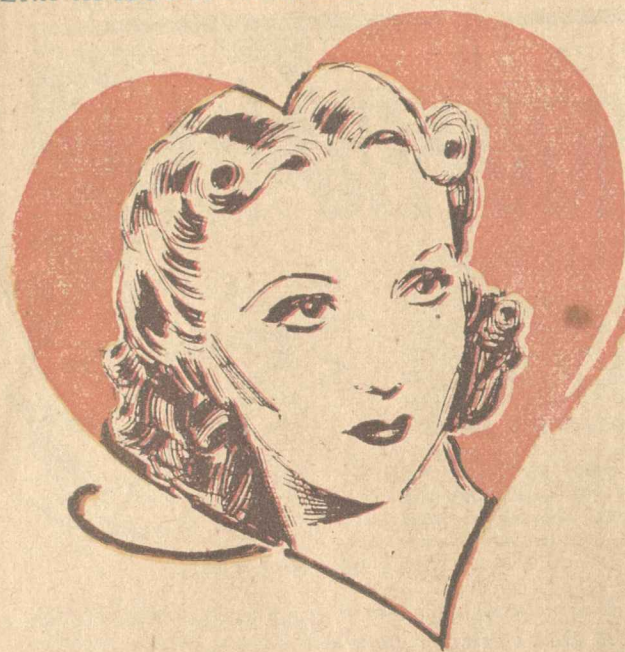
(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ντ' Αἰνούντσιο

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΙΖΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Ή πειρα με δίδαξε να είμαι δύσπιστη και προς τὸν εαυτόν μου. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἐμεῖς οἱ ἔμποροι δὲν δίνουμε τὰ ἐμπορεύματά μας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μας παρὰ μόνο με σπουδαῖες ἐγγυήσεις.
— Σὰς ἐγγυῶμαι ἐγὼ γιὰ τὴ μαρκησία.
— Στὶς ἐγγυήσεις τοῦ ἐμπορίου χρειάζονται περισσότερες ἀπὸ μιὰ ὑπογραφές, ἀπάντησε ἡ Λώρα.
— Ο νεαρός κόμης δὲν ὑπόρρεσε νὰ κρύψει ἕνα περιφρονητικό χαμόγελο, ἐνῶ ἡ Λώρα πού τὸν κύτταζε σκεπτόταν :
— Πῶς ὁ Μαυρίκιος σχετίστηκε μ' αὐτὸ τὸν νέο ; Φοβόμην πολὺ πὼς θὰ μᾶς φέρῃ καμμιά δυστυχία.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

I

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ

Εἴκοσι περίπου χρόνια πρὶν ὁ Ροντινὲ κ' ἡ Λώρα παντρευτοῦν, ζοῦσε στὸ Μπαρντὼ ἕνας νέος, ὁ κόμης Ζάν-Ζάκ Ντερόντ, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες καὶ καλύτερες οἰκογένειες τῆς Καγιέν. Εὐγένεια, τιμιότης, εὐθύτης, ὅλ' αὐτὰ τὰ προσόντα στοίλιζαν τὴν οἰκογένεια αὐτὴ καὶ μεταβιβάστηκαν στὸν Ζάν-Ζάκ, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις εἶχε προικίσει μ' ἐξαιρετικὴ ἀντιληψὶ καὶ με μεγάλη θέλησι, ἂν καὶ δὲν κληρονόμησε οὔτε τὴν ἐλαχίστην περιουσία.

Πραγματικά, μόλις πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ζοῦσε ἀποτραβηγμένος στὸν παλαιὸ προγονικὸ τοῦ πύργο τοῦ Μπαζάς, κατεστραμμένος ἀπὸ τὰ κτήματά του πού δὲν ἤξερε νὰ τὰ διευθύνῃ, ληστευμένος ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστές του, τῶν ὁποίων ἀγνοοῦσε κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ὄνομα, ὁ Ζάν-Ζάκ, βλέποντας τὰ οικονομικά του χάλια ἀποφάσισε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς ὑποθέσεις του.

Ἀν καὶ ἦταν μόλις εἴκοσι δυὸ χρόνιαν, ἀγαποῦσε κιόλας τὴν κόρη ἑνὸς γειτονός του στὴν ἐξοχὴ, τὴν Λευκὴ ντὲ Μονταγκιόν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμιά προίκα, γιὰτὶ ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος εἶχε παντρευτῇ γιὰ δευτέρη φορά, θαρυνόταν ἀπὸ πολυμελὴ οἰκογένεια.

Μόνος στὸν κόσμο καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ νεαρός κόμης Ντερόντ, μόλις πέθανε ὁ πατέρας του, θέλησε νὰ μάθῃ πὼς θὰ συντηροῦσε τὴ σύζυγό του καὶ τὰ παιδιά πού θ' ἀποκοτοῦσε ἀπὸ αὐτή. Ἀλλά, μόλις ἐξέτασε τὰ περιουσιακά του, κυριεύθηκε ἀπὸ τρόμο. Μονάχα χρέη θρῆκε πού μεγάλωναν ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, ἐνῶ τὰ κτήματα πού εἶχαν ἐντελῶς παραμεληθῇ, δὲν ἔδιναν οὔτε κόν ὅσα χρειάζοντουσαν γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν φό-

ρων καὶ τῶν ἐργατῶν.

Τὰ κτήματα αὐτά, ἂν πουλιώντουσαν, θὰ ἔδιναν τρεῖς ὅσα θὰ χρειάζοντουσαν γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ χρεῖ. Ἰσως, ἂν πουλιώντουσαν, σὲ συμφέροντες τιμές. Ὁ πωροδότης, ὁ Ζάν-Ζάκ δὲν μπορούσε, πειὰ νὰ τὰ κρατήσῃ στὴν κατὰστασι πού θρυσκόταν.

Προικισμένος καθὼς ἦταν, ὅπως εἶπαμε, ἀπὸ πατρὶνὰ θέλησι, πέρασε μιὰ δολόκληρη νύχτα σκεπτόμενος τὴ θέσι του.

Τὸ πρωὶ εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασί του.

Πρὶν ἀκόμα ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, ὁ Ζάν-Ζάκ, ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, φορῶντας ἕνα κοντὸ μάλλινο ἐπαισφόρι, ἔχοντας στὸν ὄμο του ἕνα κυνηγετικὸ τουφέκι καὶ ἀνταλθούμενος ἀπὸ ἕνα σκύλο, ὄγῃκε ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Ντερόντ.

Ὁ Ὁκτώβριος τελείωνε, ὥστόσο στὶς μεσημεριανὲς κείνες ἐπαρχίες, ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμα θερμὸς καὶ γλυκύς. Τὰ λειβάδια ἦσαν πράσινα, τὰ μεγάλα δέντρα τρυφούσαν ἀκόμα τὰ φύλλα τους καὶ οἱ κάμποι ἦσαν ἐκὼς γεμάτοι λουλουδιὰ.

Οἱ γεωργοὶ ἀροτριοῦσαν τὰ χωράφια, θορυβούμενοι ἀπὸ ὠραῖες νέες, μελαγχρονῖες με μαύρα μάτια καὶ καπνιστὰ δόντια.

Βλέποντας τὸ νεαρὸ κόμητα Ντερόντ νὰ περιῇ τὰ μονοπάτια, ὅλοι ὕψωναν τὰ κεφάλια τους καὶ τὸν χαίρουσαν με σεβασμὸ καὶ ἐγκάρδια οικειότητα.

— Καλημέρα, κύριε Ἰάκωβε... Καλημέρα ἀφέντη !

Κι' ἔπειτα ἔλεγαν μεταξύ τους :

— Ὁ ἀφέντης διάζεται γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴ δεσποινίδα Λευκὴ...

— Θέλει, φαίνεται, νὰ τὴ συναντήσῃ τὴν ὥρα πού θὰ γυρίξῃ ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς της.

Καθόλου παράδοξο. Ἀγαπιῶνται... Αὐτὸ τὸ ξέμελος ὁ κόσμος...

— Ναί, ἀγαπιῶνται ἀπὸ μικρὰ παιδιά... Ὁ κ. Ζάν-Ζάκ, ἂν καὶ ὡμορφο παλληκάρι, ποτέ του δὲν γύρισε νὰ δῇ ἄλλη, μολονότι πολλές τὸν γλυκοκυττάζανε...

— Καὶ εἶναι τόσο καλός...

— Μὰ κ' ἡ δεσποινὶς Λευκὴ εἶναι τόσο καλὴ κοπέλα. Πραγματικὸς ἄγγελος Θεοῦ !...

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε προχωρήσει καὶ σὲ λίγο ἔφτανε σὲ μιὰ καλύβια πού τὴν σκίαζαν ἡ προσιάνειες θελανιδιὰς τοῦ δάσους... Στὴν καλύβια αὐτὴ κατοικοῦσε ἕνας πτωχὸς χωρικός, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀρρωστή.

Ὁ κόμης Ντερόντ, προσκάλεσε μ' ἕνα σφύριγμα τὸ σκύλο του, ὁ ὁποῖος γαύγιζε με μανία κάτω ἀπὸ τὸν θάμνονος ζητώντας χωρὶς ἄλλο κάποιο λαγὸ.

— Ἐδῶ, Πιράμ ! τοῦ φώναξε.

Τὴν ἴδια περίπου στιγμὴ, μιὰ νέα φάνηκε στὸ κατὰ-

τὴς καλύβιας...

Δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ ὠραία, ἀλλὰ εἶχε μεγάλα μαύρα μάτια πού ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ γλυκύτητα κάτω ἀπὸ τὴν πλοῦσια καὶ ἀφθονα κυματιστὰ μαλλιά της. Τὸ μὲν πρῶτον σὲ μιὰ ἡ χαριτωμένη μύτη της θύμιζαν τὸν κοινὸν ῥώτερο τύπο τῶν γυναικῶν τῆς Βρετανίας.

Ἦταν πολὺ λεπτὴ καὶ ἐξαιρετικὰ κομψή.

— Σὺ ἐδῶ, Ζάν-Ζάκ ! εἶπε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγε-

λο. «Α ! καλὰ ἀναγνώρισα τὸ γαύγισμα τοῦ Πιράμ...» Ὁ ὁποῖος φάνηκε πολὺ ἀδίστακτος, γιὰτὶ σὲ πρῶτον ἀπὸ τὸ φιλικὸν σου ἔργο, μικρὴ μου κι' ἡ ἀγαπημένη μου ἀγία... Οἱ πτωχοὶ σου θὰ με κατα-

Ημετέρα ΚΑΡΔΙΑ

στοῦν ἂν τοὺς ἐγκατέλειπε πρὸς χάριν μου...

— Εἶχα τελειώσει πειὰ. Ἡ δυστυχισμένη Ἀγλαΐα Μπαρντὼ εἶναι σήμερα καλύτερα...

— Αὐτὸ νὰ τῆς τὸ δῶσης ἐκ μέρους μου, εἶπε ὁ Ἰάκωβος θάβοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἰκοσάφραγκο. Καὶ κοκκινίζοντας ἐπρόσθεσε :

— Νὰ με συχαρέσῃς γιὰτὶ δίνω λίγα. Δὲν εἰμαι πλούσιος...

— Σιωπὴ ! εἶπε ἡ Λευκὴ. Εἶσαι καλὸς καὶ γενναῖος. Ὅσοι σὲ ξέρουν, ὅλοι σὲ λατρεύουν...

— Καὶ οὐ μίμεισαι τοὺς ἄλλους ;

— Βέβαια.

Καὶ λέγοντας, τὴ λέξι αὐτὴ, ἔγινε κατακόκκινη...

— Τότε, Λευκὴ, εἶπε ὁ Ζάν-Ζάκ, ἀφοῦ με ἀγαπᾷς θὰ με περιμένῃς με ὑπομονὴ καὶ με πίστι ;

Ἡ νέα χλωμάσε, ὅπως εἶχε κοκκινίσει πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς.

— Λοιπὸν φεύγεις ; τὸν ρώτησε, ἐνῶ τὰ μεγάλα της μαύρα μάτια πλημυρίζαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ναί, εἶναι ἀνάγκη. Ἐλα, Λευκὴ, νὰ καθήσουμε λίγο πρὸ πέρα, κάτω ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐκεῖνες θελανιδιές...

Θέλω νὰ σοὺ ἐξηγήσω τοὺς σπουδαίους λόγους πού μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ τὸ κάνω αὐτό.

Ἦγαν πράγματι λίγο πρὸ πέρα καὶ καθῆσαν στὴν χλόη κάτω ἀπὸ τὰ αἰωνόβια δέντρα.

Ἐκεῖ ὁ Ζάν-Ζάκ, ἄρχισε, νὰ τῆς διηγήται με γαλήνη, τὶς λεπτομέρειες τῆς καταστροφῆς τοῦ πατέρα του, τῆς μίλησε γιὰ τὰ χρεῖ πού τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ μακαρίτης καὶ τὴν ἀνάγκη στὴν ὁποία θρυσκόταν νὰ πουλήσῃ τὸν πύργο του καὶ τὸ κτήμα του τῆς Κομπάνς καὶ γιὰ τὴν ἀπόφασί του νὰ φύγῃ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κἀνὴν περιουσία μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

— Ἐδῶ, εἶπε, ποτέ νὲν θὰ καταρῶσω ν' ἀποκτήσω περιουσία.

Ἀν δὲν πουλήσω τὸ κτήμα μου καὶ μὴν ἐδῶ θὰ ἔβρισκαμαι πάντα σ' ἀδιέξοδο με τοὺς τόκους πού μεγαλώνουν ὁλοένα καὶ θὰ εἶμαι πάντα στὴ διάκρισι τῆς πρώτης κακοκαιρίας...

Θὰ δαπανῶ τοῦ κάκου τὴν ἐνεργητικότητά μου καὶ τὴν ἀντιληψί μου...

— Τότε τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς ;

— Ἀκουσε... Ὁ πλοῦσιος βιομήχανος κ. Ντεπᾶς, θέλει πολὺ ν' ἀγοράσῃ τὸ κτήμα μου τῆς Κομπάνς, τῆς ὁποίας ὁ πύργος τοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ. Θὰ τοῦ τὸ πουλήσω λοιπὸν καὶ κατόπιν θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐρῇ μιὰ ὁποιοδήποτε ἐργασία...

— Μὰ αὐτὸς ἔχει σχέσεις μόνο μετὰ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν βιομηχάνων.

— Ἀκριβῶς... Ἐκεῖ θέλω κι' ἐγὼ νὰ με συστήσω... Ἐκεῖ σχηματίζε αὐτὸς περιουσία... Γιὰτὶ νὰ μὴν καταρῶσω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ;

— Ἐσὺ, Ζάν-Ζάκ, ὁ κόμης Ντερόντ, νὰ γίνῃς ἐμποροῦπάλληλος ;

— Μάλιστα... Ἐξ ἄλλου, Λευκὴ, ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἔξω ὁ κόμης Ντερόντ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πειὰ, ἀλλὰ ἀπλῶς ὁ Ζάν-Ζάκ Ρόντ, ὁ ὁποῖος με κάθε ἐντιμὸ μέσον θὰ προσπαθῇ ν' ἀποκτήσῃ περιουσία, τὴν ὁποία θέλει νὰ σοὺ προσφέρῃ...

— Ἐνὰ μόνο πράγμα σοὺ ζητῶ : νὰ με περιμένῃς καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς...

Ἡ νέα τοῦ ἔδωσε τὸ λεπτὸ καὶ κομψὸ χέρι της.

— Ὁ' ἀγαπῶ ὅσο ζω, Ἰάκωβε τοῦ εἶπε σοβαρὰ καὶ θὰ σὲ περιμένω μέχρι θανάτου στὴν ἀνάγκη.

— Καλὰ εἶπε ὁ νέος ἀποφασιστικά, αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω ἀπὸ σένα...

Ἐκεῖνος ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ Λευκὴ τὸν κράτησε καὶ ὑψόνοντας πρὸς αὐτόν τὰ γεμάτα δάκρυα γλυκά μάτια της, τοῦ εἶπε :

— Ζάν-Ζάκ !

Ἐκεῖνος γύρισε.

— Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἀγαπητέ μου συζυ-

γε τοῦ μέλλοντος, ἐξακολούθησε ἡ Λευκὴ, νὰ μὴν ξεχάσῃς ποτέ...

— Τί ;

— Ὅτι δὲν ἔχω ἀπατήσεις. Μὴ ζητήσῃς πολλὰ πράγματα γιὰ μένα. Ἀγαπιώμαστε καὶ ἡ εὐτυχία εἶναι ἀνώτερη ἀπ' τὰ πλούτη.

— Θέλω νὰ γίνῃς ἡ πλουσιώτερη, ἡ πιὸ ἀξιοζήλευτη γυναικίκα τοῦ κόσμου, ὅπως εἶσαι κ' ἡ πιὸ ἀγαπημένη, εἶπε ὁ Ζάν-Ζάκ, σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του.

— Εὐτυχισμένη δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἐφ' ὅσον θὰ θρυσκεσαι μακριὰ μου. Μάκαί ἀργότερα, ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θὰ μπορέσῃ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ χρόνια πού θὰ περάσω χωρὶς νὰ σὲ βλέπω ;

— Τί θέλεις νὰ πῇς Λευκὴ ;

— Νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως, μόλις ἀποκατασταθῇ ὁ πωροδότης.

— Ἐσὺ, Λευκὴ, σύζυγος ἐνὸς ὑπαλλήλου ! Τὸ συλλογίστηκες αὐτό ;

— Ἀφοῦ, Ζάν-Ζάκ, θὰ εἶσαι σὺ ὁ ὑπάλληλος αὐτός...

Ἐξ ἄλλου θὰ παλαίμῃς με περισσότερο θάρρος ὅταν θὰ μ' ἔχῃς κοντά σου γιὰ νὰ σὲ συμβουλεύω, νὰ σ' ἐνθαρρύνω καὶ νὰ σ' ἀγαπῶ, παρὰ ἂν εἶσαι μόνος, ἀνέμεσα σὲ ξένους...

— Σιωπὴ, Λευκὴ... Σὲ λατρεύω καὶ ἡ καρδιά μου σπαράζει νὰ τὸν ἀποχωρισμὸ σου, ἀλλὰ μὴ θέλῃς νὰ με κάνῃς ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν...

Ἀν ἔκανα αὐτὸ πού θέλεις θὰ δειχνόμουν ἀνανδρος... Μὴν ἐπιμένῃς, Λευκὴ... Εἶσαι ἡ μόνη μου ἀγάπη, μὰ πρέπει νὰ χωρίσουμε...

Ἡ Λευκὴ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της, ξέροντας πὼς κάθε ἀντίστασις ἦταν περιττή, ὅταν μιλοῦσε στὸν ἀγαπημένο της ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος.

Βλέποντας τὴν περίλυπη ἔκφρασι τῆς ἀγαπημένης του, ὁ Ἰάκωβος ἐξακολούθησε :

— Μὴ λυπᾶσαι, Λευκὴ. Ἡ ἀπουσία μου δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺ.

— Πόσο ; ρώτησε ἐκείνη.

— Τέσσερα χρόνια. Εἶσαι δεκά-ἐπτά χρόνια κι' ἐγὼ εἰκοσιδύο. Μετὰ τέσσερα χρόνια, θὰ παντρευτοῦμε.

— Κι' ἂν δὲν πετύχῃς ;

— Καὶ πάλι θὰ παντρευτοῦμε. Ἡ νέα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Παραγορήθηκα, εἶπε κλείνοντάς τὴς μακριὰς καὶ μαύρες ἐλεφάντινες τῆς Ἀισθάνομαι πὼς ἔχω δυνάμεις. Μπορεῖς νὰ φύγῃς !

Τὴν ἴδια μέρα κίεσε, ὁ νεαρός κόμης Ντερόντ διεθύνθηκε στὸ σπίτι τοῦ γεινόνος του, τοῦ βιομη-

χάνου Βίκτορος Ντεπᾶς.

Ἦταν γνωστὸ σέβασμα ὅτι ὁ κ. Ντεπᾶς ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος, ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σὲ κάποιον βιομήχανο, μὰ με τὴν ἀντιληψί του, τὴν ἐνεργητικότητά του, τὴν τάξι τοῦ καὶ τὴν οἰκονομία του κατάρθωσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ προϊστάμενου του, ὁ ὁποῖος τὸν πάντρεψε με τὴν κόρη τοῦκαὶ τὸν ἔκανε συνέταιρό του στὴν ἐπιχείρησί του.

Ὁ κ. Ντεπᾶς ἦταν ἀκόμα νέος σχετικῶς, εἶχε ἐπιθλητικὸ χαρακτήρα καὶ ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ στὸ ἐμπόριο.

— Σὲ τί ν' ἀποδώσω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας ; ρώτησε τὸν Ζάν-Ζάκ, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίῃ μέσα.

— Ὁ φτωχὸς μου πατέρας, κύριε, ἀπάντησε ἀμέσως ὁ νέος, μοῦ εἶχε τὴν πρὶν πειθάνη, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος σας τοῦ εἶχε διατυπώσῃ τὴν ἐπιθυμία σας νὰ γίνετὲ κύριος τοῦ πύργου καὶ τοῦ κτήματος τῆς Κομπάνς...

— Στὰ μάτια τοῦ βιομηχάνου πέρασε μιὰ λάμψις ἡ ὁποία ἐξέφραζε ἀμέσως γιὰ νὰ δώσῃ τὴ θέσι της στὴν ἔκφρασι πού κάθε καλὸς ἔμπορος χρησιμοποιοῖ στὶς ὑποθέσεις του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτές.

Ἐπιθυμοῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν ὥραϊο ἐκεῖνο φεουδαρχικὸ πύργο καὶ τὸ κτήμα πού τὸν περιέβαλλε, μὰ προσπο-ῖθηκε τὸν ἀδιάφορο.

— Ναί, εἶπε, ἄλλοτε... Ἡ σύζυγός μου εἶχε ἐκφρά-

Ἡ Λευκὴ

σει την επιθυμία να τον αγοράσουμε... Μά πέθανε η δυστυχισμένη... Όσον αφορά την μικρή μου κόρη δεν φροντίζει ακόμα για τέτοια πράγματα... Η εξοχική μας κατοικία μας αρκεί...

Ο Ζάν Ζάκ σηκώθηκε χωρίς να πη τίποτε, πράγμα που εξέπληξε τον βιομήχανο.

— Μήπως θιάζεστε ; τόν ρώτησε.

— Όχι, αλλά επειδή ήρθα απλώς και μόνο για να σας προτείνω να αγοράσετε τον πύργο μου και το κτήμα μου και σας βλέπω αποφασισμένο να μη δεχθώ την πρότασή μου, πηγαίνω να χτυπήσω άλλη πόρτα....

— Ποιά ;

— Του συμβολαιογράφου κ. Λεσταπί, ο οποίος φαίνεται πως έχει κάποιον αγοραστή.

— Περιμένετε, σας παρακαλώ ! Τι διάβολο !... Πιθανόν να συμφωνήσουμε...

Ο Ζάν Ζάκ κάθισε πάλι...

— Πόσα ζητάτε για το κτήμα σας ; εξακολούθησε ο κ. Ντεπας.

Στο έκφραστικό πρόσωπο του κόμητος Ντερόντ ζωγραφίστηκε μια απεριγραπτή θλίψη.

— Καταλαβαίνετε, κύριε, είπε, ότι για να αποχωριστώ από το παλαιό αυτό σπίτι στο οποίο πέθαναν όλοι μου οι πρόγονοι θα υπάρχουν σοβαροί λόγοι.

Ο πατέρας μου πεθαίνοντας, μου άφησε πενήντα χιλιάδες φράγκα χρέη και ως μόνη περιουσία τον πύργο της Κομπάνς με τα κτήματα που τόν περιβάλλουν. Τα πουλάω λοιπόν για να πληρώσω τα χρέη.

— Και πόσα ζητάτε ;

— Έξιηντα χιλιάδες φράγκα. Πενήντα χιλιάδες για τα χρέη και τα υπόλοιπα για τα έξοδα και τις δαπάνες μου ως ότου να αποκατασταθώ στο Μπορντώ.

— Τι σκοπεύετε να κάνετε στο Μπορντώ ;...

— Όποιαδήποτε έντιμη εργασία βρω.

— Αυτά είν' αδιανόητα λόγια.

— Καθόλου. Καί επιθυμώ να σας το αποδείξω.

Πρίν από λίγες στιγμές, ο κ. Ντεπας δεν σκεφτόταν πειά να πονηρευτή. Αισθανόταν ότι είχε μπροστά του ένα εξαιρετικό νέο κι' ένοιωσε μια άκατανίκητη συμπάθεια να τον τραβάει προς αυτόν.

— Άς δούμε την απόδειξή την οποία αναφέρατε, είπε. Ο Ίάκωβος δέ δίστασε.

— Ξέρω, κύριε, είπε, ότι φτάσατε στο Μπορντώ με δέκα μόνο φράγκα στην τσέπη, αλλά με θέλησι ίκανή να μετακινήση όρη. Ίσως δεν θα έχω κι' εγώ περισσότερα από δέκα φράγκα όταν θα πληρώσω όλα μου τα πατρικά χρέη. Έχω όμως μεγάλη θέλησι κι' αν θελήσετε να μου δώσετε στην επιχείρησή σας τη θέσι που είχατε και σεις όταν προσληφθήκατε σ' αυτή, θα σας ευγνωμονούσα αινώνιδως.

Ο κ. Ντεπας έκανε μια κίνησι άπορίας.

— Σεις, είπε, ο κόμης Ντερόντ θέλετε να γίνετε υπάλληλος ;

— Είναι άτιμωτικό αυτό ;

— Όχι βέβαια.

— Τότε γιατί θέλετε να διατάσω ; Θέλω να εργασθώ και να σχηματίσω έντιμώς μια περιουσία.

Ο βιομήχανος σηκώθηκε περισσότερο συγκινημένος απ' όσο ήθελε να φανή.

— Σας προσλαμβάνω, είπε. Αναλαμβάνω και την εκκαθάρισι της πατρικής σας περιουσίας... Όσα χρήματα περισσεύουν θα τα τοποθετήσω στην επιχείρησή μου... Σας προσλαμβάνω με το μισθό των αρχαρίων υπαλλήλων... Θα σας δώσω δηλαδή ογδόντα φράγκα το μήνα και το μεσημεριανό γεύμα. Δέχετε ;

Και κύτταξε το νέο με το διορατικό του βλέμμα. Ο Ζάν-Ζάκ δεν συνωφρυώθηκε καθόλου. Απεναντίας το συνήθως ψυχρό πρόσωπό του έλαμψε από χαρά.

— Δέχομαι απάντησε και σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά.

— Πότε θ' αναλάβης εργασία ;

— Σήμερα είναι Σάββατο, αύριο θα ετοιμάσω τις άποσκευές μου και τη Δευτέρα θα βρίσκωμαι στη θέσι μου.

— Και τα έπιπλα του πύργου ;

Ο Ζάν-Ζάκ δίστασε για μια στιγμή. Κάποια συγκίνησις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, την οποία όμως κατέπνιξε άμέσως.

— Πουλιούνται κι' αυτά, απάντησε. Πληρώστε τα όσο ή συνειδησί σας σας επιτρέπει.

— Δεν τα λυπάσθε λοιπόν ;

— Δεν πρόκειται τώρα να λυπηθώ, εφόσον αποφάσισα να αποχαιρετήσω για πάντα όλη μου την περασμένη ζωή.

Θα είναι καλύτερα να γίνη ή θυσία πλήρης.

— Καλά λοιπόν, τη Δευτέρα.

Ο Ζάν-Ζάκ, ύποκλιθηκε κι' ετοιμάστηκε να αποσυρθώ όταν ο κ. Ντεπας το μίλησε και πάλι.

— Ξέρετε, το έλεγε, ότι στην επιχείρησή μου οι νεότεροι υπάλληλοι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν τις βαρύτερες εργασίες, εργασίες σχεδόν εξευτελιστικές.

— Τό ξέρω, απάντησε ο νέος χωρίς να συνοφρυώσθω αλλά σας είπα ότι έχω σταθερή θέλησι να εργασθώ και θα σας το αποδείξω.

Και, άφοι έλεγε τα λόγια αυτά, αποσύρθηκε. Άνέβαινε ο κ. Ντεπας, άλλαξε έκφρασι... Στα μάτια του ζωγράφιστηκε ένας άπέραντος θαυμασμός.

— Διάβολε ! ψιθύρισε σιγανά. Νομίζω ότι ήρθα στο τέλος έναν άνθρωπο. Άν ο νέος αυτός κρατήσι τις άποσχέσεις του, ή κόρη μου θα μπορούσε περφήμα να γίνη μια μέρα κόμησσα Ντερόντ... πράγμα που, με την πίστη μου θα μ' ευχαριστούσε και θα με κολάκευε πολύ...

II

ΕΞ ΕΦΘΔΟΥ

Τόν θαυμασμό του όμως αυτόν, ο κ. Ντεπας, σκεφτόταν ήθελες έμπορος, φρόντισε να μην τόν μαντέψη ποτέ ή υπάλληλός του.

Πλήρωσε τόν πύργο έξιηντα χιλιάδες φράγκα, όπως είχε ζητήσει ο Ζάν-Ζάκ, έκτιμησε μ'έναν έμπεριγώνισμα τα έπιπλα, πλήρωσε όλα τα χρέη κι' έμειναν δεκαεπτά χιλιάδες φράγκα, τις οποίες παρέδωσε άθικτες στον νέο.

Ο Ζάν-Ζάκ μετά την είσοδό του στην επιχείρησή του, κ. Ντεπας, ο οποίος πουλούσε χονδρικός φάρμακα και άποικιακά, κρατούσε την ύπoσχέσι του και τίποτε δεν μπορούσε να κλονίση τη θέλησί του.

Κατοικούσε σ' ένα καθαρό, αλλά φτωχικό δωμάτιο, ζούσε με ελάχιστα και σε τίποτε δεν διέφερε από τους άλλους κατωτέρους υπαλλήλους, εκτός από το μέγεθος του ζήλο και την άπαράμιλλη άκρίβειά του.

— Νομίζω ότι θα κρατούσατε αυτά τα χρήματα, είπε στον κ. Ντεπας όταν εκείνος το παρέδωσε τις δεκαεπτά χιλιάδες φράγκα που αποτελούσαν την τωρινή περιουσία του.

— Με ποιους όρους θέλετε να τα κρατήσω ; ρώτησε εκείνος, κυττάζοντάς τον δύσπιστα.

— Με όποιους θα έχετε, απάντησε ο Ζάν-Ζάκ.

— Με έξη τοίς έκατό όπως κάνω και για τους άλλους υπαλλήλους που αφήνουν σε μένα τις οικονομίες τους.

— Με έξη τοίς έκατό, έστο...

Στο τέλος του πρώτου μηνός, ο νεαρός κόμης Ντερόντ, ή μάλλον ο Ζάν-Ζάκ Ρόντ, ήξερε όλο το μηχανισμό της μεγάλης εκείνης επιχειρήσεως και ήταν εις θέσι να φέρη εις πέρας μόνος του και την πιο δύσκολη εργασία.

Ο κ. Ντεπας, άν και διατηρούσε πάντοτε άπέναντί του την ψυχρή στάσι ενός άυστηρού προϊσταμένου, τόν παρακολουθούσε ωστόσο στην εργασία του άγρυπνα και έπιμνονα.

Όταν ο Ζάν-Ζάκ πήρε τόν πρώτο του μισθό, ο προϊστάμενός του τόν κάλεσε στο γραφείο του.

— Θέλω να σε κάνω π λ α σ ι έ, τοι έλεγε. Θα έχω να κάνης με διαβολαιθρώπους που, για να τους πληρώσω, να πάρουν τα έμπορεύματά σου, θ' αναγκάσων να καταφύγης σε πανουργίες και σε ψευτιές... Θα άκούσ σου τις μομφές τους και τις προσβολές τους. Η δουλειά όμως αυτή είναι το καλύτερο σχολείο για να μάθης να είσαι τόν έμπόριο.

Ο Ζάν-Ζάκ χλώμιασε έλαφρά...

Να έπαιτησι, να παρακαλή, να καταφύγη σε ψεύματα, να άκούη προσβολές...

Όλο τόν άριστοκρατικό αίμα που κυλούσε στις φλέβες του άναστατώθηκε. Μά έκλεισε τα μάτια του και νόμιζε πως είδε τη Λευκή να περιμένη και να θασίζεται σ' αυτόν, τη Λευκή που ήθελε να την κάνει εύτυχισμένη και πλούσια.

Δάγκωσε τα χείλη του και ψιθύρισε από μέσα του: «Μια και άρχισα πρέπει να τα υποφέρω όλα...»

Και, με δυνατή φωνή, έπρόσθεσε :

— Μάλιστα, κύριε, θα γίνω πλάσιέ... Μπορείτε να ετοιμάσετε τα δείγματά σας.

Για μια φορά ακόμα, ο κ. Ντεπας σκέπασε με τα χείλη του τη λάμψη του θριάμβου και της χαράς που περρασε απ' τα μάτια του.

Ο Ζάν-Ζάκ τα ύπέφερε πραγματικά όλα στη νέα του

εργασία : άδικες μομφές, προσβλητικές ύποψιες, θάναυ-ζημιές.

και χυδαία λόγια.

Παραδεδόταν τα πάντα με ψυχραιμία, αλλά και με τέτοια άξιοπρέπεια κι' επιφυλακτικότητα, ώστε στο τέλος επέβληθη στους πελάτες του.

Άπέκτησε σιγά-σιγά την άπαράρτη έμπιστοσύνη τους και ο σοβαρός κι' ευγενικός χαρακτήρ του προκαλούσε τόν σεβασμό όλων.

Ένας χρόνος πέρασε έτσι. Ο Ζάν-Ζάκ είχε γίνη πειά ο καλύτερος πλάσιέ της αγοράς. Η καρδιά του ωστόσο ήταν ή ίδια πάντοτε. Χτυπούσε γρήγορα και δυνατά κάθε φορά που σκεφτόταν τη Λευκή και ή άνάμνησί της έστασε για να τόν κάνει ν' άντέχη σ' όλες τις δοκιμασίες.

Μολοντί το Μπορντώ είναι πολύ κοντά στο Μπαζάς, ο Ζάν-Ζάκ, από τόν καιρό που πούλησε τόν πύργο τών πατέρων του, δεν έαναγύρισε στην Κομπάνς, ούτε και έαναείσε τη Λευκή.

Είκοσι τουλάχιστον φορές πήγε ως το σιδηροδρομικό σταθμό για να πάρη τόν τραίνο και να πάη να τη συναντήσθω, να της πη πόσο εργαζόταν για να την κάνει δική του, πώς ο έρωσ τους είχε δεκαετασιαστή άνάμεσα στα έμπορία τα οποία έπρεπε να υπερωικήσθω, αλλά και τις είκοσι φορές έαναγύρισε στην κατοικία του χωρίς να βάλη ελατήριο.

— Δεν θέλω να με δη ταπεινωμένο, όπως είμαι τώρα, έλεγε τότε. Έξ άλλου τι σημαίνουν λίγα χρόνια περισσότερο ή λιγώτερο ; Η Λευκή πρέπει να με περιμένη...

Άν δεν έχη την αγάπη και την έμπιστοσύνη που φαντάζομαι, τότε δεν θα είναι ή γυναίκα που άνειρευτήκα και σ' αυτή την περίπτωσι, τόν καλύτερο πλάσιέ ήταν να με κάνει να την έχασω, ή ίδια.

Καί εξακολούθησε τόν θαρύ του έργου χωρίς άποθάρρυνσι, σκεπτόμενος μέσα στή μοναχική κάμαρή του μόνο την ημέρα κατά την οποία ή Λευκή θα γινόταν σύζυγός του και θα τόν άποζημιώνη για τις προσπάθειές του και τούς κόπους του.

Ένα πρωί, ο κ. Ντεπας τόν κάλεσε στο γραφείο του και τοι έλεγε :

— Ξέρεις πειά πολύ καλά και κατά βάθος τόν έπάγγελμα τού πλάσιέ και κατά συνέπειαν τόν μηχανισμό της καταπάσεως τών έμπορευμάτων. Ξέρεις πώς πρέπει να έρεται κανένας στόν πελάτη του, τι θέλει ο πελάτης, τι του χρειάζεται και με ποιό τρόπο να τού παραδίδωνται τα έμπορεύματα. Τώρα που έμαθες τήν επώλησι, πρέπει μάθης και την αγορά.

Ο Ζάν-Ζάκ τόν άκούγε πολύ προσεχτικός.

— Μά κύριε, παρατήρησε, τις αγορές τις κάνετε σεις ή τούς προσωπικούς.

— Τις κάνω έγώ ο ίδιος, γιατί ως τώρα δεν είχα θρή κανένα ίκανό να με βοηθήσθω... Ξέρεις πώς δύσκολο είναι να είναι κανείς καλός άγοραστής...

— Πρέπει να είναι τίμιος κι' έξυπνος, εύθους και τετραπέρχτος.

— Και θέλετε να δοκιμασθώ κι' εγώ στις αγορές ;

— Ναί.

— Από πότε ;

— Από την έρχομένη έβδομάδα. Σε αφήνω ελεύθερο στις πράξεις σου. Θα είναι δουλειά δική σου ή να συγκεντρώης πληροφορίες, να μαθαίνης τις τρέχουσες τιμές και τις ευκαιρίες, τις άφίξεις τών πλοίων, τις άναγκαστικές πωλήσεις...

— Και τα λοιπά και τα λοιπά, είπε ο Ζάν-Ζάκ μ' ένα λεπτό χαμόγελο.

— Ναί και τα λοιπά... Μά αυτά τα λοιπά δεν είναι λίγα. Πάντως έχε ύπ' όψιν σου πως αν πετύχη, τόν μέλλον σου εξασφαλίζεται...

— Θα δοκιμάσω, κύριε.

Και ο Ζάν-Ζάκ άρχισε την καινούργια του εργασία. Μόνο σε λίγους μήνες ο νέος έγινε ένας ικανότατος άγοραστής, αλλά δεν τοι είχε παρουσιαστή ακόμα ευκαιρία για να σημειώσθω μια μεγάλη έπιτυχία.

— Έχει όλα τα προσόντα, έλεγε από μέσα του ο κ. Ντεπας, δυστυχώς όμως δεν είναι κατεργάρας...

Και, με κάποια άκουσία του λήθη, έπρόσθεσε :

— Είναι περισσότερο τίμιος απ' όσο πρέπει... Κρίμα !

Άλλά ο Ζάν-Ζάκ θα τοι άπεδείκνυε σε λίγο ότι με την άντλησι, την διορατικότητα και την ύπομονή μπορεί να πετύχη κανείς περισσότερα πράγματα παρά με την κατεργαρία.

Μια μέρα, άνηγγέλη ή άφιξις ενός πλοίου που είχε μεγάλο φορτίο άποικιακών.

Κατά τόν ταξίδι του όμως τόν πλοίο, είχε συναντήσθω μεγάλη τρικυμία και τα έμπορεύματά του είχαν υποσφί

Όπως και οι άλλοι έμποροι, έτσι κι' ο Ζάν-Ζάκ πήγε να τα έπισκεφθώ. Άλλά ενώ οι άλλοι εξέταζαν την έπιφάνεια τών έμπορευμάτων, ο Ζάν-Ζάκ έύθισε τόν χέρι του ως τόν βάθος τών σάκκων κι' έμεινε έκθαμβος.

Κάτω απ' τόν λεπτό στρώμα τους που είχε θραχή από τη θάλασσα, τα έμπορεύματα ήσαν άθικτα και έντελώς εξαιρετικής ποιότητας.

Δεν είπε σε κανένα τίποτε και την άλλη μέρα όταν τόν φορτίο εξέτέθηκε σε μειοδοτική δημοπρασία, τόν άγόρασε σ' έξευτελιστική τιμή, πράγμα που έκανε τούς άλλους έμπόρους να γελάσουν εις θάρος του.

Όταν έαναγύρισε στο κατάστημα, είπε στον κ. Ντεπας :

— Νομίζω, πως αυτή τη φορά δεν θα έχετε παράπονα.

— Πώς αυτό ;

— Άγόρασα όλο τόν φορτίο τού «Παστουρέλ» δεκατέσσερες χιλιάδες φράγκα.

Ο κ. Ντεπας κατσούφιασε και μουρμούρισε δυσαρμένως :

— Βρεγμένο πράγμα που θα περάσουν χρόνια για να ξεουτή...

— Όστε πιστέψατε και σεις αυτή την ιστορία ;

Ο έμπορος σκίρτησε και ρώτησε :

— Ποιά ιστορία ;

— Να την ιστορία της άθαρίας που έκανε όλους τούς έμπόρους να την πάθουν και να νομίσουν ότι τα έμπορεύματα είναι κατεστραμμένα.

— Μά δεν είναι ; φώναξε ο κ. Ντεπας με χαρά, άρχίζοντας να μαντεύη την αλήθεια.

— Είναι κατεστραμμένα μόνο στην έπιφάνεια λίγο. Βαθύτερα όμως...

— Ά ! Ζάν-Ζάκ, είσαι μοναδικός... Λοιπόν ;

— Υπάρχουν άθικτα και λαμπρές ποιότητας έμπορεύματα, αξίας διακοσίων χιλιάδων φράγκων και πλέον.

— Ά ! φώναξε ο κ. Ντεπας. Και πώς κατώρθωσες να τ' άγοράσης σε τόσο έξευτελιστική τιμή ;

— Απλούστατα, δεν είπα τίποτε σε κανένα για την άνακάλυψή μου κι' έτσι τούς άφησα όλους να υποθέτουν ότι έπρόκειτο περί κατεστραμμένων έμπορευμάτων.

Ο κ. Ντεπας δεν μπορούσε να συγκρατήσθω πειά τη χαρά του.

— Ά ! Είμαι ευχαριστήμενος... πολύ ευχαριστήμενος μάλιστα... Θα εξέτασω τόν πράγμα και στο τέλος της έβδομάδος να περάσης από τόν ταμείο για την άμοιβή σου, ή οποία θα είναι άνάλογη με τόν κέρδος.

— Ευχαριστώ, κύριε, είπε ο Ζάν-Ζάκ κι' ετοιμάστηκε να θηί έξω.

Μά ο κ. Ντεπας τόν κράτησε λέγοντάς του.

— Άλήθεια, γιατί, όταν δεν έχεις εργασία, δεν έρχεσαι ποτέ να με βλέπης στο σπίτι μου ;

— Μά, κύριε, ποτέ ως τώρα δεν με προσκάλεσατε ναρθώ...

— Κι' από πότε ο κόμης Ντερόντ έχει ανάγκη προσκλήσεως για να παρουσιασθώ σ' ένα μέρος ;

Ο νέος χαμογέλασε έλαφρά και απάντησε εύθυμα :

— Από τόν καιρό που έγινε Ζάν-Ζάκ Ρόντ, υπάλληλος, πλάσιέ και άγοραστής άποικιακών ειδών.

Ο κ. Ντεπας χαμογέλασε κι' αυτός και τόν απάντησε :

— Καλά, έχεις δίκαιο... Λοιπόν, τόν υπάλληλό μου Ζάν-Ζάκ Ρόντ, τόν οποίο δημιούργησα έγώ και για τόν οποίο υπεργραφεύμαι, τόν προσκαλώ ναρθώ τόν Σάββατο να γευματίσθω μαζί μου στην κατοικία μου.

Ο Ζάν-Ζάκ κυβέυθηκε από κάποια άνησυχία και ρώτησε :

— Όχι, βέβαια στόν πύργο σας της Κομπάνς, αλλά εδώ, δεν είν' έτσι ;

— Ναί, απάντησε ο επιχειρηματίας απλά, θα ράψω σεις έγώ κι' ή κόρη μου ή Έλένη, ή πιο έξυπνη, ή πιο αγαπητή κι' ή πιο κόμης της τού Μπορντώ. Της έχω πη τόσο καλά πράγματα για σάς ώστε επιθυμεί να σας γνωρίσθω...

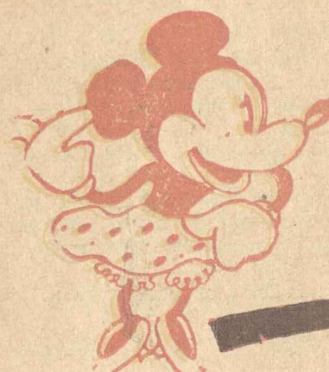
Ταραγμένοι κάπως από τόν παράδοξα αυτά λόγια ενός ανθρώπου τόσο ψυχρού κι' επιφυλακτικού συνήθως, ο Ζάν-Ζάκ έκανε μια ύποκλισι χωρίς ν' απαντήσθω.

— Λοιπόν, τόν Σάββατο, δεν είν' έτσι ; τόν ρώτησε ο κ. Ντεπας θλέποντάς τον ν' απομακρύνεται.

— Μάλιστα, τόν Σάββατο, απάντησε ο νέος.

Ο Ζάν-Ζάκ ήταν άκριβέστατος στην πρόσκλησί του.

(Άκολουθεί)

Εὐδύμια Νύχια

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
Η ΣΟΥΠΑ

Μιά μέρα, ο γνωστός Γάλλος εὐθυμογράφος Τριστάν Μπερνάρ κάθησε σ' ένα εστιατόριο. Ἡ σούπα του σερβιρίστηκε ἀμέσως ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι ἔχασε νὰ φέρῃ καὶ κουτάλι.

Ὁ Μπερνάρ κούνησε τότε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν φάω αὐτὴν τὴν σούπα!

— Θέλετε τότε καμμιὰ σούπα Ντε-βίντνιφ, καμμιὰ σούπα κοντές, σούπα ψάρι ἢ σούπα χόρτα; τὸν ρώτησε τὸ γκαρσόνι.

— Φέρε μου μιὰ ὁποιαδήποτε σούπα, πὺ νὰ μπορῶ ὅμως νὰ τὴ φάω...

Τὸ γκαρσόνι ξαναγύρισε σὲ λίγο μὲ μιὰ σούπα χόρτα.

Ὁ Τριστάν Μπερνάρ τὴν κύτταξε καὶ εἶπε:

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴ φάω!

Τὸ γκαρσόνι πῆγε τότε στὸν διευθυντὴ κι' ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ρωτήσῃ τὸν δυσαρρεστημένο πελάτη.

— Τί συμβαίνει, κύριε;

— Συμβαίνει ὅτι ὁ ὑπάλληλός σας μοῦ ἔφερε δυὸ σούπες, τὶς ὁποῖες δὲν μπορῶ νὰ φάω.

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν! εἶπε ὁ διευθυντής. Ἡ σούπα σας εἶναι πρῶτης τάξεως. Ἐχομε τὴν καλλίτερη κουζίνα. Κανεὶς ποτὲ δὲν παραπονέθηκε.

— Σὰς πιστεύω, κύριε, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Ἀλλὰ καμμιὰ σούπα δὲν μπορῶ νὰ φάω χωρὶς... κουτάλι!

ΤΟ... ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

ΒΛΑΜΙΚΑ

(Πῶς συνεννοοῦνται μεταξύ τους οἱ κακοποιοί).

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΤΑΣ = τὸ ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι, ἢ γκαμπαντίνια.

ΜΠΑΤΑΝΙΑ = τὸ βαρὺ ἐπανωφόρι.

ΤΖΑΜΑΚΟΣ = ὁ ἐπιτήδειος.

ΤΟΥΦΑΤΖΗΣ = ὁ καλὸς διαρρήκτης καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἐνίοτε τῆς σπειράς τῶν διαρρηκτῶν.

ΚΟΥΡΝΑΖΟΣ = ὁ ἐμπνός, ἐπιθετικὸς διδόμενος εἰς διαρρήκτας.

ΜΑΥΡΟΣ = ὁ ἀστυφύλαξ. Παλαιότερα ἢ λέξεις «μαῦρος» ἐσήμαινε τὸν χωροφύλακα.

ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΙΚΗ ΣΑΤΥΡΑ
ΟΡΣΕ !...

Ὁ δόλιος πρόσμενα πολὺ γιὰ νὰ τῆς πάρω τὸ φιλή ξενύχταγα κι'... ἀλύχταγα κοντὰ στὸ (μέγαρό τη).

Κι' ἂν καὶ μὲ πότιζε χολὴ πιστὸς, σκυφτὸς σὰν τὸ σκυλὶ μ' ὑπομονὴ καρτέρηγα, σὰν νᾶμου (γάδαρό τη !)

Κάθε νυχτιά στὴ σιγαλιά Χωρὶς νὰ θγάζω μιὰ μιλιὰ προσμένοντας ἐμέτραγα στὸν οὐρανὸ (τ' ἀστέρια)

Κι' ὄντες μὲ εἶδε σὰν χαζὸ ἐτοῦτος θάπε εἶναι ζῶ κι' ἀπὸ ψηλά μὲ μουντζώσε, μὲ διά (πλάτα τὰ χέρια !)

Δὲν ἔχ' ὁ δόλιος τὸν παρὰ μὰ γράφω λόγια ζουμερὰ κι' ἀφοῦ εἶται μ' ἀπόδειξε αὐτὴ τὸν ἔ- (ρωτὰ τη !)

— Ὅρσε, τοὶ γράφω μὲ χαρὰ, κι' ὄρσε το' ἀκόμα μιὰ φορά, ὁπίσω ὅσα μοῦστευε νὰ μῆξη στὰ (στραβά τη !)

Ἰσως θὰ σκέφθηκε: «αὐτὸς τόσο πὺ φαίνεται κουτὸς μπορεὶ γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ νὰ αὐ- (τοκτονήσῃ)»

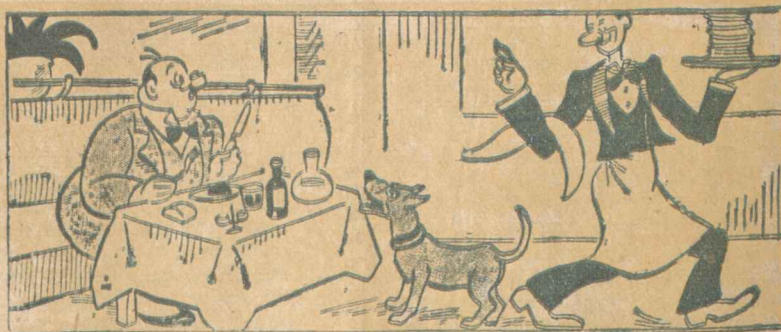
Ντόρος νὰ γένῃ δυνατὸς σὰν, γυιὲ μου, νᾶτανε θαλτὸς μὲ τὴ θανή του τ' ὄνομα νὰ μοῦ δια- (φημίσῃ).

Κυρά μου, μάθε τὸ καλὰ δὲν ἔχω πέτρα στὰ μυαλά, γιὰ σένα, γιὰ τὸ ντέρτι σου στὴ Γῆ (νὰ... ξεβλαστῶσῃ)

Καὶ θρὲς κανέναν μὲ ψιλὰ νὰ σ' ἀγαπᾷ, νὰ σὲ φιλᾷ καὶ στείλ' τὸν ὄντες θαρεθῆς, πιστόλι (νὰ τοῦ δώσω !)

Ἀργαστὸν ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΝΑΣ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. — Ἀπ' τὴ στιγμή πὺ μοῦ σέρβηρες τὸν λαγὸ, ὁ σκύλος μου ὄρ- χισε νὰ γαυγίσῃ ἄγρια... ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Δὲν εἶναι καθόλου παράδοξο αὐτό... Τὰ σκυλιά, ξέρετε, δὲν χωνεύουν καθόλου τίς... γάτες !...

ΤΟΥ Γ. ΣΟΥΡΗ
Ο ΡΩΜΗΟΣ

Στὸν καφενὲ ἀπ' ἔξω, σὰν μῦθος (πλωμένος)

τοῦ ἡλίου τὶς ἀκτίνες ἀχόρταγα σου (φῶ)

καὶ στῶν ἐφημερίδων τὰ νέα βυθισμέ- (νος)

κανένα δὲν κυττάζω, κανένα δὲν φ- (φῶ)

Σὲ μιὰ καρέκλα τὸνα ποδάρη μου (πάνω)

τὸ ἄλλο σὲ μιὰν ἄλλη καὶ λίγο πα- (ρεκεῖ)

ἀφήνω τὸ καπέλλο καὶ ἀρχινῶ μὲ τὸ (νο)

τοὺς ὑπουργοὺς νὰ θρίζω καὶ τὴν πα- (λιτεία)

Ψυχὴ μου, τί λιακάδα !... Τί ὄρσε (νός !... Τί φύσις !...)

Ἀχνίζει ἐμπροστὰ μου ὁ καιμικλὴς (καφές)

Κι' ἐγὼ κατεμπνευσμένος, γὰρ εἶ- (φέρνω κρίσεις)

καὶ μόνος μου τὶς θρίσκω μεγάλες (καὶ σοφεί !)

Τὴ φίλη μας Εὐρώπῃ μὲ πέντε φασκε- (λάκω)

ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸν γρόθο μου (χτυπᾷ !...)

Ἐχύθηκ' ὁ καφὲς μου... Τὰ ρούχα (μου λερώνα)

κι' ὄρσε θλαστήμιες ξέρω, ἀρχίζω νὰ (τίς πᾶ)

Στὸν καφετζὴ ξεσπᾶνω... φατὶά κι' (ἐκείνος παίρνει...)

Τὸν θρίζω καὶ μὲ εἶ- (δέρνει)

Καὶ τέλος δὲν πλε- (ρῶνω δεκάρα γιὰ)

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΣΕ

Τὴν ἡμέρα τῆς ν- (δεῖας τῆς σούπης)

ὁ φιλαργύρου ὁ (κονόμος του, τοῦ πα-

ρουσίσσε ἕναν λογι- (σισμὸ γιὰ τὰ ἐξῆς)

τῆς ταφῆς πάνω ἀπὸ (8.000 φράγκα)

— Ὅχι τὸ χιλιάδες (φῶναζε ὁ φιλαργύ-

ρος. Τότε καλλίτε- (ρά νὰ μὴν πέθαινε ἡ)

Μακάρι-Ρόζ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὅσο γιὰ τὸν Λεμερσιέ, ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του κι' ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος, σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ γιατροῦ, δὲν μποροῦσε νὰ κάνει πια τίποτε !

Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ περιμένῃ τὴν ἐξέλιξι τῶν γε- γνησάντων...

Καὶ ἂν τὰ γεγονότα ἐρχόντουσαν ἔτσι, ὅπως τὰ πρυ- ἔλεπε, δὲν τοῦ ἔμενε ἄλλο διέξοδος ἀπὸ τὴν αὐτοκτο- νία.

XIII

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ

Ὁ Λεμερσιέ εἶχε δίκην νὰ τρέμῃ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα πράγματι, ἡ Ἑλένη ἀρχισε νὰ ἀρρώσκει τὴν θεραπεία. Ἡ ἀρρώστεια τῆς πὺ τὸ- σον καιρὸ εἶχε μείνει στάσιμη, ὑποχωροῦσε τώρα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ κυρία ντὲ Σαμπλιέ μπό- ρεσε νὰ σηκωθῇ... Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ ὀγῇ καὶ νὰ καταπιαστῇ μὲ ὅλες τὶς ἀσχολίες τῆς καθημερινῆς τῆς ζωῆς.

Μὰ, ἐξ αἰτίας κάποιου φαινομένου πὺ χωρὶς νὰ τρο- μάξῃ τὸν γιατρό, τὸν ξάφνιασε ὥστόσο, ἡ διάνοια τῆς δυστυχισμένης γυναίκας φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ὑποστῇ κάποια σοβαρὴ κρίσι.

Χωρὶς ἄλλο, τὸ φυσιολογικὸ αὐτὸ φαινόμενο εἶχε συν- τελεστῇ κατὰ τὴν περίοδον πὺ δὲν τῆς ἔδιναν τὰ φάρμα- κα πὺ ὥριζε ὁ γιατρός.

Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς ἦταν τρελλή. Τίποτε σὴν στάσι τῆς ἢ στὸ θλέμμα δὲν πρόδιδε, ὅτι τὴν εἶχε ὁρῇ καὶ αὐτὴ ἡ συμφορὰ. Τὸ θλέμμα τῆς ἦταν θλιμμένο, μὰ καθαρὸ κ' ἡ στάσι τῆς φυσικῇ. Μονάχα πὺ σὲ ὀρι- σμένα πράγματα, ἡ μνήμη τῆς φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ἀ- νησίου.

Ἐτσι, ἡ κ. ντὲ Σαμπλιέ δὲν μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὴν κόρη τῆς. Κι' ὁ δόκτωρ, νομίζοντας ὅπως ὅλος ὁ κό- σμος, ὅτι ἡ μικρούλα Μαρι-Ρόζ θρικόταν στὸ Κατώ, σκεπτόταν ὅτι ἡ Ἑλένη τὸ ἔφερε κι' ὅτι δὲν ἀνησυχού- σε γιὰ τὴν κόρη κανένα λόγο γι' αὐτὸ.

Κατὰ τὸ τέλος Ἰανουαρίου, ὁ δόκτωρ Μοντινιὺ ἐγ- κατέλειψε τέλος τὸ μέγαρο τῆς Βασιλικῆς Ὁδοῦ.

Τίποτε τὸ ἀνώμαλο δὲν εἶχε συμβῇ ἀπὸ τὴν νύχτα, πὺ νόμισε πῶς εἶχε δὴ τὸν εἰσαγγελεὰ νὰ μπαίνει μέ- σα στὴν κάμαρῃ μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι.

Στὸ τέλος, εἶχε πάψει πια νὰ σκέφτεται τὸ ἐπει- σόδιο αὐτὸ καὶ θεωροῦσε γελοῖες ὅλες τὶς προφυλά- ξεις πὺ εἶχε θεωρήσει τότε καθήκον του νὰ λάβῃ.

Κάθε πρωί, ὥστόσο πῆγαινε στὸ μέγαρο καὶ πιστο- ποιοῦσε τὴν γρήγορῃ πρόοδο τῆς θεραπείας.

Ἡ Ἑλένη μιλοῦσε λίγο. Τὰ ἐλάχιστα λόγια πὺ ἔ- φωναν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τὰ πρόφερε πὺ δύσκολα.

Ἀπὸ δὲν ὀφείλετο σὲ παράλυσι τῆς γλώσσας, ἀλλὰ στὴν ἀπάνια πὺ εἶχε πάθει ἡ μνήμη τῆς.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ εἰσαγγελεὺς Λεμερσιέ, ἀφοῦ πι- στοποιεσε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ ἐκ μέρους τῆς γυναίκας του, γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον, εἶχε πάει κι' εἶχε ἀναλάβει τὰ δικαστικὰ του καθήκοντα στὸ Νταουί.

Ἐτσι ἡ Ἑλένη εἶχε μείνει μόνῃ στὸ παλαιὸ οἰκογε- νεῖο τῆς μέγαρο. Χωρὶς καμμιὰ ἐκπληξί, ἀντελήφθη

τὶς διαφορὲς μεταβολὲς πὺ εἶχαν γίνεῖ σ' αὐτὸ, ὅπως τὴν ἀλλαγὴ ὅλου τοῦ ὑπηρετικῶ προσωπικοῦ. Ἡ, μάλ- λον, δὲν ἔδωσε σ' αὐτὲς καμμιὰ πρόσχη.

Ὅπως συμβαίνει συχνὰ σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἀμνη- σίας, θυμῶταν ὀρισμένα πράγματα ἀπὸ τὴν περασμένη τῆς ζωῇ. Ἐτσι, μετὰ τῶν ὅλων, θυμῶταν πολὺ καλὰ πῶς εἶχε μιὰ κόρη καὶ ἔφερε τ' ὄνομά τῆς.

Δυὸ-τρὶς φορές μάλιστα τὴν ἡμέρα ρωτοῦσε:

— Ποῦ εἶναι ἡ Μαρι-Ρόζ;

Μὰ ἀμέσως ἀπαντοῦσε μόνῃ τῆς στὸν ἑαυτὸ τῆς:

— Εἶναι χωρὶς ἄλλο στὴν κάμαρῃ τῆς. Θὰ πάω νὰ τὴ δῶ.

Καὶ ξεκινούσε γιὰ νὰ πᾶι στὴν κάμαρῃ τῆς μικρού- λας. Μὰ, ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ βήματα, ξεχνούσε τὸν σκο- πὸ τῆς. Ἡ Μαρι-Ρόζ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὴν μνήμη τῆς καὶ ἄλλες σκέψεις ἐπαίρνουν τὴν θέσι τῆς.

Ἐμενε ἀτελείωτες ὄρες, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρό- να, ὅχι ὄνειροπολῶντας — γιὰ τὴν μολὶς τὸ μυαλὸ τῆς ἔ- παυε νὰ ἔχῃ κάποια ἀσχολία, θυμίζονταν σὲ ὕπνο — μὰ διαθάζονταν.

Καταλάβαινε θαυμάσια ὅσα διάβαζε, μὰ δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία σ' αὐτά.

Ἐνα μυθιστόρημα, ἕνα ποίημα, ἡ εἰδησις ἐνὸς ἐγκλή- ματος ἢ μιὰ συνταγὴ μαγειρικῆς, ὅλα αὐτὰ τὰ διάφορα διαβάσματα εἶχαν τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν: ἡ συ- ναίσθησις τῶν ἀντιθέσεων δὲν ὑπῆρχε πια μέσα στὸ πνεῦμα τῆς. Ἦταν ἱκανὴ νὰ μάθῃ μετὴν ἴδια ἀδιαφο- ρία ἢ μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι, κατὰ τὴν διάθεσί τῆς τῆς στιγμῆς, τὸν θάνατον ἐνὸς προσφιλοῦς προσώπου ἢ τὸ πῶς κοινὸ αὐτύχημα.

Μιά μέρα, τὸ σπᾶσιμο ἐνὸς δοχείου ἀπὸ κάποιον ὑπη- ρέτη, τῆς προκάλεσε κρίσι δακρύων. Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἀρχισε νὰ γελᾷ μαθαίνοντας ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς πῖο στε- νές τῆς φίλες ἦταν θάνατος ἀρρώστη.

Καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλῃ ὅτι ὑπ' αὐτὲς τὶς συν- θήκες, ὁ εἰσαγγελεὺς Λεμερσιέ μπόρεσε νὰ φύγῃ ἡσυχά- τως ὡς πρὸς τὴν σύζυγό του: δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον ἀπ' αὐτὴ.

Ὅπως ἀναφέραμε καὶ προηγούμενως, ἡ Ἑλένη μι- λοῦσε τώρα πολὺ ὀλίγα. Δὲν ἐπρόφερε παρὰ μερικὲς λέξεις πολὺ συνηθισμένας, καὶ τὶς πρόφερε πάντοτε μὲ ἐπίπνοες προσπάθειες κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς διαταγ- μούς.

Ὁ δόκτωρ Μοντινιὺ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὴ ἡ περιερ- γὴ κατάσταση θὰ διαρκεῖ χωρὶς ἄλλο περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἔσως καὶ δυὸ καὶ τρία χρόνια κι' ὅτι χρειάζοντουσαν πολλὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις γιὰ νὰ ἐξαφάνουν τὸ μυαλὸ τῆς δυστυχισμένης γυναίκας στὴν φυσικὴ τῆς κατάστασι.

Ἐκτὸς ἀν. εἶχε πῇ ὁ γιατρός ἀπὸ μέσα του, ἐκτὸς ἀν ἕνας καινούργιος διανοητικὸς κλονισμὸς ἐπαναφέρει τὴν τάξι σὲ ὅσα ὁ πρῶτος κλονισμὸς ἀναστάτωσε. Γιὰ αὐτοὶ οἱ κλονισμοὶ τοῦ πνεύματος μοιάζουν πολὺ μὲ τοὺς σεισμούς.

Ἐνας σεισμὸς ἐξαφανίζει ἔξαφνα ἕνα ἡσὶ κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἕνας ἄλλος σεισμὸς ξανα- φέρνει τὸ ἴδιο ἡσὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν κυμάτων... καὶ τότε ὁ γεωλόγος δὲν καταλαβαίνει πια τίποτε, ὅπως κι' ὁ γιατρός στὸς σεισμοὺς τοῦ πνεύματος... Ἀ! ἡ φύσις !... Πόσα τρομερὰ μυστήρια ἔχει !

Μέρες καὶ ὀδομάδες πέρασαν χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ καμμιὰ μεταβολὴ στὴν κατάστασι τῆς κ. ντὲ Σαμπλιέ.

Στις 14 Μαρτίου, ἡ ἐφημερίδες τῆς Ἀδελφῆς δημοσίευ- σαν ὅτι ἡ Μαρι-Ρόζ εἶχε πεθάνει.

αν, με τὰ ἴδια περίπου λόγια τὴν ἀκόλουθη εἰδησι:

«Ἀύριον δικάζεται εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον τοῦ Ντουαί ὁ νεαρὸς ζωγράφος, τοῦ ὁποῦ διηγῆσθην πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὴν θλιθεράν ἱστορίαν.

«Ὡς ὑπενωμισόμεν, ἐν συντομίᾳ, τὰ γεγονότα. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 παρελθόντος Δεκεμβρίου, ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Λεμερσιέ ντὲ Σαμπλιέ, ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἑορτὴν ποὺ εἶχε δώσει εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τῆς Βασιλικῆς Ὁδοῦ, ἠτοιμάζετο νὰ κατακλιθῇ, ὅταν ἐξαφνα ἤκουσε θόρυβον θραυσμένον ὡδων εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀνήσυχος, μετέβη ἐκεῖ ἀμέσως καὶ εὗρε ἑνὶ ἀντιμέτωπος πρὸς ἕνα κλέπτην, ὡπλισμένον μὲ περιστροφὸν καὶ ἐφοδιασμένον μὲ διάφορα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκόπευε νὰ παραβιάσῃ ἕνα ἐπιπλὸν ὅπου ἐφυλάσσετο μιά παλαιὰ συλλογὴ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν δοχείων ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε ἕνα δοχεῖον, ἔργον τῆς ἐποχῆς τοῦ Μπενδινούτο Τσελλίνι, ἀξίας ἑκατὸν περίπου χιλιάδων φράγκων.

Ὁ κ. Λεμερσιέ ντὲ Σαμπλιέ, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ εὐρωστός, ὠρμησε, ἐναντίον τοῦ κλέπτου, ἂν καὶ ἀσπλος καὶ μολοντί ὁ ἀγνώστος τὸν ἀπειλῆσε διὰ τοῦ περιστροφῶν τοῦ. Κατάρθωσε ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀποβλήσῃ, νὰ τὸν δολοφονήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ νὰ τὸν κλείσῃ ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν ἀστυνομικῶν, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσε καὶ οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τὸν κλέπτην εἰς τὸ γειτονικὸν τμήμα.

Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀρκετὰ κοινὴ. Τὸ ἐξαιρετικὸν ὅμως ἐνδιαφέρον τῆς ἔγκειται εἰς τὸ ἑξῆς: ὁ διαρρηκτὴς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Πιέρ Λατούρ, τὸν διακεκριμένον ζωγράφον, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη ἐσχάτως εἰς τὸ Σαλὸν μὲ τὸ χρυσὸν μεταλλίον καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῆς πόλεως μας εἶχε κάμει πρὸ ἑτῶν σημαντικὴ παραγγελία.

«Ὅλοι ἠλπίσαν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ περιπτώσεως κλεπτομανίας καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ θῆμα, ὁ κ. Λεμερσιέ ντὲ Σαμπλιέ, μὲ ἀξίεπαυον τάκτ, ἔκαμεν διὰ τὴν ἡδύνατον διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν παράδοξον καὶ ὀδυνηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

«Δυστυχῶς αἱ πλῆρεις καὶ λεπτομερεῖς ὁμολογίαι τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἀφήνουν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Ὁμολογεῖ ὅτι ἐνουνειδήτως ἠθέλησε νὰ κλέψῃ. Ὁμολογεῖ ὅτι, ὅταν διετῆρε τὴν ψυχραίμάν του, θὰ ἐπυροβόλῃ ἐναντίον τοῦ εἰσαγγελεως. Ἐποχῶς διὰ τὸν εἰσαγγελεῶ, ἔχασε τὸ θάρρος του.

«Ὅσον διὰ τὰς δικαιολογίας τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται ὁ κλέπτης, εἶναι, ἀλλοίμονον! αἱ αἰώνια δικαιολογία ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐξοδεύουν περισσότερα τῶν ὧσων κερδίζουν. Ὁ Πιέρ Λατούρ, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε τριάντα χιλιάδας φρ. ἐτησίως, ἐξώδευε τὰ διπλάσια καὶ, εὐρεθεὶς πρὸ ἀδιεξόδου, ἔπαιζεν. Ἐχασεν ὅμως καὶ τότε τὸν ἐκυρίαυνον ἡ σκέψις τῆς κλοπῆς. Τὰ λοιπὰ εἶναι γνωστά.

«Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἡ ὁποία ἐκδικάζεται αὐριον πρὸ τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Ντουαί, θὰ συγκεντρώσῃ πλῆθος ἐκλεκτῶν ἀκροατῶν ἀπὸ τὴν Αἰλλιν, τὸ Βαλονσιέν, τὸ Καμπραί καὶ τὰ περίχωρα, διότι ὅχι μόνον ὁ κλέπτης εἶναι πολὺ γνωστός, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ παρ' ὀλίγον θῆμα κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

«Τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελεως θὰ κατέχει ὁ ἀντεισαγγελεὺς κ. Πικάρ.

«Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος ἠρήθη νὰ προσλάβῃ δικηγόρον, ὥρθη αὐτεπαγγέλτως συνήγορός του ὁ κ. Λεγκαί. μίαν ἀπὸ τὰς μελούσας δικηγορικὰς μας δόξας, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀγόρευσις θὰ προκαλέσῃ, ὡς λέγεται μεγάλῃν ἀσθήσει».

Τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν ἀνωτέρω εἰδησι, οὔτε μιά ἐφημερίδα δὲν μῆκε στοὺς μέγαρον ντὲ Σαμπλιέ. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε στείλει δι' ἐπιστολῆς τοῦ λεπτομερεῖς ὁδηγίαι σχετικὰς πρὸς τὸν πιστὸν τοῦ Ζαν Λανουά, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ἐν τῇ Αἰλλιν.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ Ἑλένη δέχθηκε μιά ἐπίσκεψιν: Ὁ δόκτωρ Μοντινιὺ ὅχι μόνον τῆς ἐπέτρεπε τὶς ἐπισκέψεις, ἀλλὰ καὶ τὶς συνιστοῦσε ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶναι σύντομες.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἦταν ὅμοια μὲ ὅλες τὶς ἄλλες ποὺ δεχόταν ἡ ἀρρωστή.

Ἡ ἐπισκέπτρια δηλαδὴ ἔμεινε δέκα λεπτὰ καθισμένη σὲ μιά πολυθρόνα, κουβέντιασε γι' ἀσήμαντα πράγματα μὲ τὴν ἀρρωστή, χωρὶς ἐκείνη νὰ φανῇ πὼς τὴν ἀναγνωρίζει καὶ ἔπειτα ἀποσύρθηκε.

Μονάχα φεύγοντας ἄφησε νὰ πῆσῃ στὸν τάπητα, μπρὸς στὰ πόδια τῆς Ἑλένης, μιά ἐφημερίδα.

Ἡ ἐπισκέπτρια αὕτη ἦταν ἡ κόμισσα Φαννύ!

.....

«Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔμεινε μόνη, εἶδε αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα ποὺ σερνόταν μπρὸς στὰ πόδια τῆς. Τὴν ἔπηρε καὶ μηχανικὰ, ἄρχισε νὰ τὴν διαβάξῃ, ὅπως διαβάξῃ πάντα δηλαδὴ χωρὶς νὰ δύνῃ καμμίαν προσοχὴν στὰ ἄρθρα καὶ στὰ εἰδήσεις, στὶς ὁποῖες ἔπεφταν τὰ βλέμματά της.

Ἐτοί ἔφθασε ἐπὶ τὴν εἰδησι ποὺ ἀφορούσε τὸν Πιέρ Λα

τούρ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν διαβάξῃ καὶ αὕτη. Ὅταν τὴν πῇ λείωσε, στάθηκε σκεπτικὴ καὶ ἔσφιξε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς.

— Πιέρ Λατούρ! φιδύρισε ἀπὸ μέσα τῆς, γιατί τὴ χεῖλη τῆς ἦσαν ἀνέκτα νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν σκέψιν τῆς ποὺ φαίνεται πὼς ξέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα... Πιέρ Λατούρ... Πιέρ!... Ἄς δοῦμε... Ἐχὼ ἀκούσει νὰ μιλάει γι' αὐτὸν τὸν νεό...

Ξαναπῆρε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποία εἶχε ἀποθέσει ἐπὶ γόνατά της καὶ ξαναδιάβασε τὸ ἄρθρον...

Αὕτη τὴ φορά ἐγίνετο τὸ μυαλὸ τῆς καὶ ὅταν μικροὶς κινήσεις μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πρὸς γὰρ τῶν μεγάλων κινήσεων γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε μιλήσει ὁ γυναικός.

— Ναί!... ἔξαναεῖπε. Τὸν γινώρισα!... Τὸν ξέρω!... Μὰ σὲ τί ὀφείλεται τὸ ὅτι ἐνδιαφέρομαι τόσο γι' αὐτὸν; Ποῖος εἶναι;... Καὶ γιατί νοιώθω τόση θλίψιν μολοντὶς νὰ θὰ δικάστῃ;

Ἄρχισε νὰ γελᾷ νευρικὰ καὶ πέταξε τὴν ἐφημερίδα. — Στὸ κάτω-κάτω, εἶπε, ποῖα σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ μὲ μένα αὐτὸς ὁ Πιέρ Λατούρ;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς δικούς μου... δὲν εἶναι οὔτε ἀδελφός μου... οὔτε φίλος μου... οὔτε...

Ὅσο μιλοῦσε, ἡ μάλλον ὅσο ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτῆς, τετανωτόταν, ἀνωρθωνόταν, τὰ μάτια τῆς μεγάλωναν, τὸ πρόσωπὸ τῆς ἄλλαζε ἔκφρασι...

Μιά τεραστίαν προσπάθειαν γινότανε μέσα τῆς...

— Οὐτε... τί... ἔξαναεῖπε. Τί ἤθελα νὰ πῶ... Ὁ! τὸ ὄρηκα!... Ἠθέλα νὰ πῶ... οὔτε μνηστὴρ μου!...

Ἡ τελευταῖα αὐτῆς λέξις πετάχθηκε, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς μὲ μεγάλη ὀρμή.

Ἡ Ἑλένη ἔγινε πελιδνὴ καὶ ἔπεσε ἐπὶ τὴν πολυθρόνα τῆς. Ἐνα ἀσυγκράτητο ρίγος τὴν συγκλόνισε ἀπὸ τὸ φρεσὶ ὡς τὰ πόδια.

— Ὁ μνηστὴρ μου!... ἔξαναεῖπε. Ὁ Πιέρ! Ὁ μνηστὴρ μου!...

Καὶ ἔξανάλεγε ὁλόκενα αὐτὰ τὰ λόγια σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὰ ξεχάσῃ πάλι.

Ἐξαφνα ἀναπήδησε, πετάχθηκε ἐπάνω καὶ ἔφερε τὴ χεῖρα τῆς στὸ μέτωπὸ τῆς.

— Ὁ μνηστὴρ μου! ἔξαναεῖπε. Ὁ! μὰ... πῶς τὸν λησπὸν νὰ παντρευτῶ;... Πιέρ εἶναι ὁ πατέρας μου... Νὰ παντρευτῶ ἐγώ;... Ἀ!

Μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ πῆγε νὰ θῇ ἀπὸ τὸ λαρὺν τῆς, μὰ τὴν ἔπνιξε φράζοντας τὸ στόμα τῆς μὲ τὸ μνηστὴρ τῆς.

— Ὁ πατέρας μου!... Πέθανε!... Πέθανε!... καὶ παντρευτῶ;... Μὰ εἰμαι παιὶα παντρεμένη!... Ὁ πατέρας μου λέγεται... Λεμερσιέ!... Εἰμαι παντρεμένη!... Ὁ! τί μοῦ συμβαίνει;... Τί μοῦ συμβαίνει;... Μήπως εἰμαι τρελλή;... Ἡ μήπως πρόκειται νὰ γίνω;... Ὁ Πιέρ!... Ὁ Πιέρ!... Ὁ Πιέρ!... Ὁ φίλος μου!... Ὁ μνηστὴρ μου!...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν μιά μεγάλη ἀστρατὴ ἔσκισε τὰ σκοτάδια ποὺ σκέπαζαν τὸν ἐγκέφαλό της. Μὲ χεῖρας τρεμάμενας, πῆρε πάλι τὴν ἐφημερίδα, διάβασε ἀπόρρητα γιὰ τὴν εἰδησι καὶ θοάχοντας ἕναν τρομερὸν λυγμὸ, κυριεύθηκε κάτω ἀναίσθητη.

Αὕτη τὴ φορά, εἶχε θυμηθῇ τὰ πάντα!...

.....

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ καμαριέρα πῆγε ἐπὶ τὸν διαμέρισμα τῆς Ἑλένης, τὴν ὄρηκε, ὅπως πάντοτε καθισμένη ἐπὶ τὴν πολυθρόνα τῆς, κοντὰ ἐπὶ τὴν φωτιὰ.

Τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ δὲν φαίνονταν νὰ εἶχε γινῇ ἐπὶ αὐτὴν. Διατηροῦσε πάντα τὴν τρομακτικὴν οἰαψὴ τῆς καὶ ὅταν ἡ καμαριέρα ποὺ πηγαίνοντο, τὴν κύτταξε καὶ κλείνει τὰ μάτια. Μονάχα ὅταν τὰ ἔξαναεῖπε, ὑπῆρχε κατὰ σ' αὐτὰ ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρας ποὺ θάβαινεν ἡλίω, μιά ἀπέραντη ἀπελπισία...

Ἡ θλίψις, ἡ ἀπελπισία ἦσαν ἡ μνήμη, ἡ ἀντίληψις ποὺ εἶχον ἔξαναγυρίσει...

Ἰσως τὸ νημονικὸ τῆς νὰ μὴν εἶχε ἔξαναγυρίσει τὸ λόκλον ἀκόμα.

Μὰ, σὲ τὴν τούλανιστον, ἀφωρῶσε τὸν Πιέρ Λατούρ τὸ δρᾶμα.

Εἶνε θάλασσα πειὰ. Ἡ Ἑλένη πρόσχε ὅσο μποροῦσε νὰ μὴν κινήσῃ μιά κίνησιν, νὰ μὴν τῆς ἐξέλθῃ ἐκείνην μίαν ποὺ νὰ προσέσῃ τὴν ἀναστάτωση, ἡ ὁποία εἶχε γινῇ μέσα τῆς.

Στὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα, ὅπως πάντα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν

ἀνάστασι τοῦ γιαιτροῦ, ἡ καμαριέρα τῇ βοήθησε νὰ πῇ λείωσε. Πειθῆναι, ἡ Ἑλένη τὴν ἄφησε νὰ κἀν ὅ,τι θέλει. Ἐπειτα ἡ καμαριέρα ἔσβυσε τὴ λάμπα καὶ τὸ δωμάτιο ἔμεινε φωτισμένο μόνον ἀπὸ τὸ καντῆλι.

Διαδοχικὰ, ἡ Ἑλένη πιέζοντας τὴν καρδίαν τῆς μὲ τὸ χεῖρ τῆς, ἄκουσε ὅλους τοὺς θορύβους νὰ σβύνουν στο μέγαρον.

Στὶς δέκα καὶ μισή, ὅλοι κοιμώντουσαν, ὅλα ἦσαν κλειστά.

Τότε, μὲ ἀπειρες προφυλάξεις, ἡ Ἑλένη σηκώθηκε καὶ πῆγε ἐπὶ τὸν κλῆτον.

Ὅταν φέρεσε τὸ καπέλλο τῆς καὶ πέρασε τὰ γάντια τῆς στὰ χέρια τῆς μὲ μιά μηχανικὴ συνήθεια, ἔξαφνα ἡ μνήμη τῆς ἐλείψε πάλι.

— Μὰ θὰ πάω λοιπὸν σ' ἐπίσκεψιν; φιδύρισε. Τέτοια ὥρα; Γιατὶ νύχθηκα; Ὁ! ναί! ναί!... Ὁ Πιέρ!...

Τὸ κακουργιοδικεῖο!... Στὸ Ντουαί!... Ὁ! θὰ πάω στο Ντουαί!... Γιά νὰ τὸν σώσω!... Καὶ θὰ τὸν σώσω!...

Τότε, ὅπως συμβαίνει ἐπὶ πρὸς δειλὴς φύσεις στὶς ἐπιπονηστικὰς περιστάσεις, ἔξαφνῶς ὅλη τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός της καὶ τὸ θάρρος τῆς καὶ θαλαίνοντας ἀπὸ τὸ δωματίον τῆς, κατέθηκε ἀθόρυβα τὴν σάλα ποὺ ὡδηλοῦσε εἰς τὸ μεγάλο σαλόνι.

Ἀπὸ κεῖ, ἔφθασε ἐπὶ τὸν ἀντικαθήμενον καὶ ἐβρέθηκε τέλος μπροστὰ ἐπὶ τὴν πόρτα τῆς ὁποίας ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὸν σῶρτε.

Αὕτη ἡ δουλειὰ τὴν ἀπασχόλησε ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ἡ Ἑλένη τώρα δὲν φοβόταν. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὴν τῆς γεμῖτον θάρρος καὶ δύναμιν.

Μὰ, σὲ μερικὲς στιγμὲς, τῆς φαίνονταν ὅτι μὲ τὸ παρρησιόχρυσον τριζύμι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἔρχοντο... καὶ μολοντὶς ἦσαν οἱ οἰκοδόμοι, ὡπλισμένοι ἐπὶ αἰγύρια δὲν θὰ τὴν ἄφηναν νὰ θῇ ἔξω, ὅτι θὰ εἰσποιοῦσαν τὸν Λεμερσιέ...

Τέλος, οἱ δυνάτοι σῶρτες ποὺ ἔκλειναν τὴν πόρτα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της...

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ἡ Ἑλένη θρυσκόταν ἐπὶ τὸν δρόμον καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ...

Σὲ λίγα λεπτὰ, ἔφθασε ἐπὶ τὴν μεγάλη πλατεῖαν τῆς πόλεως... Τότε καθὼς εἶδε ὅτι ὑπῆρχαν ἀκόμα πολλοὶ ἄνθρωποι στοὺς δρόμους καὶ ὅτι τὴν κύτταζαν περιέργως, ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ ὅλην λιγότερο γρήγορα.

Ἦταν καθυσταμένη ἀκόμα τῆς: ὁ σταθμὸς ἦταν ἐκεῖ, μπροστὰ τῆς, ἐπὶ τὴν ἀκρὴν τῆς ὁδοῦ Φαντιέρμυ.

Σὲ λίγο ἡ Ἑλένη θρυσκόταν ἐκεῖ... μὰ τὸ τελευταῖον τραῖνον τοῦ Ντουαί εἶχε φύγει...

Ἡ νέα γυναῖκα πέρασε μιά πολὺ θλιθερὴ νύχτα...

Ἡ ἰδέαν νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα ποὺ ἦσαν κοντὰ τὸ σταθμὸ τῆς ἦταν ἀνυπόφορη. Προτίμησε νὰ περάσῃ ὅλη τὴν νύχτα σ' ἕνα πάγκο τῆς αἰθούσας ἀναμονῆς τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσεως, ποὺ ἦταν ὑπαλλήλος, στὸ ἔξω τοῦ ὁποῦ ἔβαλε ἕνα χρυσὸ νόμισμα, τῆς ἀνοίξε...

Ἡ ἡμέρα ἦρθε ἐπὶ τέλους.

Ἡ Ἑλένη ἀνέθηκε ἐπὶ τὸ πρῶτον τραῖνον ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Ντουαί.

.....

Ἡ ἐφημερίδες δὲν ἔλεγαν καμμίαν ὑπερβολήν, γράφοντας πὼς ἡ δίκη τοῦ Πιέρ Λατούρ εἶχε προκαλέσει μεγάλην ἀσθήσει σ' ὅλη τὴν περιφέρειαν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἡ αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν γεμῖτη ἀπὸ κομψὸν κόσμον. Οἱ δημοσιογράφοι τῶν τῆς ἐπαρχίας, ὅσοι οἱ εἰδικοὶ ἀπεσταλμένοι τῶν Παρισίων ἐφημερίδων θρυσκόντουσαν ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν.

Οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἑνορκοὶ ἔκαναν σὲ λίγο τὴν εἴσοδόν τους καὶ κατέλαβαν τὶς θέσεις τους.

Ὁ εἰσαγγελεὺς Λεμερσιέ εἶχε πετύχει νὰ μὴν παρουσιασθῇ ὡς μάρτυς. Εἶχε γράφει καὶ εἶχε ὑπογράψει τὴν κατάθεσιν τοῦ, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ὑπερῶς. Καὶ ὅλοι ἐπαναφύοντο τὸ τάκτ τοῦ ἀπόντος εἰσαγγελεως.

Ἀπόντος... Ὅχι ἐντελῶς... Ἄν κύτταζε κανεὶς καλὰ, θὰ τὸν ἔβλεπε ἴσως ἐπὶ τὴν τελευταία σειρὰ τῶν δικαστικῶν προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι καθόντουσαν πρὸς τὸν δικαστὴν... Ναί, ἦταν ἐκεῖ κρυβόμενος τὸ πρόσωπὸ τοῦ μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ καὶ προσελώνοντας ἕνα φλογερὸν βλέμμα ἐπὶ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Πιέρ Λατούρ θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του, γιὰ νὰ καθῇ ἐπὶ τὸν δρόμον τοῦ κατηγορουμένου, ἀνάμεσα στοὺς δύο χωροφύλακας. Τέλος εἰσῆλθαν τὸν κατηγορούμενον...

Ἐνα ρίγος διέτρεξε τὴν οὐμῆγυρ.

Ἦσαν ἀδύνατον νὰ πῇ κανεὶς ἂν τὸ πρόσωπὸ τοῦ εἶχε ἔκφρασι πόνου ἢ κυνισμοῦ...

Φαίνονταν σὰν πρόσωπο ἀγάλματος, αὐτὸ ἦταν ὅλο... Ἡ συγκίνησιν τοῦ, ἂν ὑπῆρχε, κρυβόταν πίσω ἀπὸ μιά ἔκφρασι ἀπολύτου ἀδιαφορίας.

Καὶ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀδιαφορία αὕτη προδιέθεσε ὁσχημα γι' αὐτὸν τοὺς ἐνόρκους.

Καὶ ὅμως!... Πόσες προσπάθειες εἶχε καταβάλει ὁ δυστυχισμένος νεὸς ὡς ὅταν νὰ κατορθώσῃ νὰ πάρῃ τὴν ἔκφρασιν αὐτὴ!... Πόσο θάρρος καὶ ἡρωϊσμός τοῦ χρειάστηκαν γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ πῇ στὸν ἑαυτὸ του:

— Ὁ! ἀκούσης νὰ σὲ κατηγοροῦν ὡς κλέφτη καὶ οὔτε ἕνας μὴς τοῦ προσώπου σου δὲν θὰ σκιρτήσῃ!... Ἐνα σωρὸ ἀνθρώπων θὰ σὲ κυττοῦν μὲ μιά σκληρὴ περιέργειαν γιὰ νὰ κρίνουν τὸν βαθμὸ τῆς ἀτιμίας σου καὶ ἐὺ δὲν θὰ γυρίσῃς τὸ κεφάλι σου πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ μὴ δοῦν μέσα στὰ μάτια σου ὅτι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος!...

Θὰ σοῦ ποῦν, ὅτι ἔφθασες ἐπὶ τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τὴν κλοπὴν, καὶ θ' ἀπαντήσῃς: Ναί!...

Δὲν θὰ κλάψῃς καὶ θὰ μεταμορφώθῃς σὲ ἀγαλμα... Πρέπει!... Γιατὶ μιά κραυγὴ, μιά κίνησις μόνον μποροῦν νὰ σὲ σπρώξουν νὰ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθειαν!... Καὶ τότε θὰ ρίξῃς τὴν Ἑλένη ἐπὶ τὴν ἀτιμία!...

Ναί, αὐτὲς τὶς σκέψεις εἶχε κάνει τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχε κινήσεις, ποὺ δὲν εἶχε σχεδὸν φωνή, τὸ ἐλαφρὰ χλωμό, ποὺ παρουσιάστηκε ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ πλήθους, κἀνωτάς τοῦ ν' ἀπογοητευθῇ μὲ τὴν στάσιν τοῦ, γιατί περιμένει ἐκ μέρους τοῦ τὴν ἀρνησὶ τῶν πάντων.

Χρειαζόταν μιά πολὺ δυνατὴ παρατηρητικότης γιὰ νὰ μαντέψῃ κανεὶς πόσος σταϊκισμὸς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ αὐτὴ ἀδιαφορία.

Καὶ οἱ ἐνορκοὶ δὲν εἶναι πάντα δυνατοὶ παρατηρηταὶ καὶ ψυχολόγοι.

Ἐξ ἄλλου ὁ ρόλος τῶν ἐνόρκων, ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ἦταν πολὺ περιορισμένος. Ποτὲ μιά ὑπόθεσις δὲν εἶχε παρουσιασθῇ τόσο καθαρὴ, ἂν καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ τὴν περιέργειαν τους. Μὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας ἐνορκὸς νὰ

Κι' ένα ρίγος διέτρεξε τότε δλη την όμηγυρι, από τὸ κοινὸν μέχρι τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν δικαστῶν.
Αὐτὸς ὁ μάρτυς ἦταν μιά γυναίκα !
Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ κ. Ἑλένη Λεμερσιέ ντὲ Σαμπλιέ...

Ὅλοι τὴν ἀναγνώρισαν...
Ὁ Πιέρ Λατούρ στὸ ἀντίκρουσμά της, ἔγινε κατάχλωμος καὶ σωριάστηκε στὸ ἐδῶλί του.

— Ἡ δυστυχισμένη ! ψιθύρισε, Ἔρχεται νὰ μὲ σώσῃ !... Καὶ ν' ἀτιμασθῇ ἡ ἴδια !...

Πίσω ἀπὸ τοὺς δικαστὰς, ἀκούστηκε γιὰ δευτέρη φορά μιά κραυγὴ τρόμου. καὶ ὅλοι τὴν ἀκούσαν αὐτὴ τὴν φορά... Καὶ ὅλοι μπόρεσαν νὰ δοῦν τὸν εἰσαγγελέα Λεμερσιέ ἀλλοιωμένο, ὄλοσσυρό, κυριευμένο ἀπὸ ἕνα απασμαδικο ρίγος, νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τραβιέται πίσω, ὅσο ἡ γυναίκα του προχωροῦσε...

Καὶ πῆγε τέλος καὶ σωριάστηκε μισολιπόθυμος σὲ μιά καρέκλα, ψιθυρίζοντας:

— Εἶμαι χαμένος !...

Ἡ Ἑλένη εἶχε προωρῆσει ὥς τὸ κιγκλίδωμα τῶν μαρτύρων, ἐπάνω στὸ ὁποῖο στηρίχθηκε.

Ἦταν πολὺ χλωμὴ κι' ἔτρεμε. Ἐπανειλημμένως, ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της.

Ἔχει δὴ τάχα τὸν Πιέρ Λατούρ... Δὲν φαινόταν πιθανόν...

Ὁ νέος εἶχε προσηλωθεῖ ἐπάνω της ἕνα θλέμμα παράφρονος.

«Τί θὰ πῇ; ἀναρωτιώταν. Καὶ τί θ' ἀπαντήσω;»

Ἡ Ἑλένη εἶχε προσηλωθεῖ σὲ τὸν πρόεδρο τῆς μεγάλης τῆς μάτιας μέσα στὰ ὁποῖα ἦταν ἀποτυπωμένη ζωηρὴ ἔκπληξις. Φαινόταν ἐξασιασμένη γιατί θρισκόταν ἐκεῖ.

— Κυρία, εἶπε τότε ὁ πρόεδρος, ζητήσατε νὰ ἐξετασθῇτε ὡς μάρτυς... Καὶ τὸ δικαστήριό δέχθηκε τὴν αἴτησί σας... Μὰ θλέπω ὅτι εἶσθε ταραγμένη, κυρία... Εὐαρεστηθῆτε νὰ συνέλθετε, Ἡ κ. Λεμερσιέ ντὲ Σαμπλιέ, ἡ σύζυγος τοῦ εὐγλωττοῦ καὶ λαμπροῦ εἰσαγγελέως, μπόρεῖ νὰ εἶναι θεθαία ὅτι ἔχει ἐδῶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν συμπάθειαν ὅλων μας.

Ἐνας ψιθύρος διακριτικῆς ἐπιδοκιμασίας, ὑποδέχθηκε τὰ λόγια αὐτά.

— Κυρία, ἐξαιεῖτε ὁ πρόεδρος, εὐαρεστηθῆτε νὰ σηκώσετε τὸ χέρι σας καὶ νὰ ὀρκισθῇτε ὅτι θὰ πῆτε τὴν ἀλήθειαν, μόνο τὴν ἀλήθειαν...

Μὰ, πρὸς γενικὴν ἔκπληξιν, τὸ χέρι τῆς Ἑλένης δὲν ὑψώθηκε...

Κεῖ κάτω, στὸ θάθος, ὁ εἰσαγγελέας, ὅμοιος μὲ φάντασμα, τὴν κύτταξε μ' ἕναν τρόμο πού λίγο διέφερε ἀπὸ τὴν τρέλλα.

— Λοιπὸν, κυρία; ρώτησε ὁ πρόεδρος. Περιμένω νὰ ὀρκισθῇτε γιὰ ν' ἀρχίσω τὴν ἐξέτασί σας...

Μὰ ἡ Ἑλένη ἔμεινε καὶ πάλι ἀκίνητη...

Ἀσθμαίνει τώρα...

Τὸ στήθος της ἀνεθοκατέβαινε γρήγορα...

Ἐξαφνα, μὲ μιά ἀόριστη χειρονομία, ὕψωσε τὸ χέρι της καὶ τραύλισε μερικά υπερδεμένα λόγια.

Ὁ πρόεδρος, πού νόμιζε ἀπλῶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δυνατῆς συγκινήσεως, θεωρῶσε τὴν χειρονομία της ὡς ὀρκο καὶ εἶπε:

— Εὐαρεστηθῆτε, κυρία, νὰ ἐξηγήσετε στοὺς κ. ἐνόρκους ὅ,τι ξέρετε...

Ἡ Ἑλένη ἀνοῖξε τὸ στόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ... μὰ ἕνα τραύλισμα, σὰν τὸν θουδῶν, ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της...

Τὶ συνέβαινε μέσα της ;...

Μιά λάμψιν ἐλπίδος φάνηκε ἐκεῖνη τὴν στιγμή στὸ πρόσωπο τοῦ εἰσαγγελέως Λεμερσιέ...

«Μετά τὴν σκηνὴν τῆς ἐκδόσεως ἡ κ. Λεμερσιέ ἐπέστειλε δικαστικὸ κλονισμό... Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ. Λυπηθῆτε τὴν καὶ λυπηθῆτε μεν».

Ὡστόσο ἡ ὁμήγυρις, ἐξασιασμένη, περίμενε μὲ ἀγανάκτησιν, προαισθανομένη κάποιο τρομαχτικὸ δράμα...

Τί συνέβαινε στὴν δυστυχισμένη ;...

Ἀπλοῦστατα στὴν ὑπερτάτη ἐκείνη στιγμή, ἡ μνηστὴρ τῆς ἔφευγε πάλι...

Ποῦ ἦταν ;

Τί ἤθελε ἐκεῖ ;

Τί ἔπρεπε νὰ πῇ ;

Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ συγκεντρωμένοι γύρω της, πού τὴν κύτταζαν ;

Δὲν ἤξερε πειά...

Μονάχα, αἰσθανόταν στὴν καρδίᾳ ἕνα διαπεραστικὸ πόνον...

Αἰσθανόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ.

Γιατί ; Γιατί ;

Δὲν ἤξερε πειά...

— Κυρία, ἐξαιεῖτε ὁ πρόεδρος, μὲ φωνὴ πού ἐξαφνα κάποια δυσἀρέσκεια, γιὰ τελευταία φορά σὰς παρακαλῶ νὰ πῆτε ὅ,τι ξέρετε... Ζητήσατε νὰ ἐξετασθῇτε...

Ἡ Ἑλένη ἔσφιγγε τὸ μέτωπό της μέσα στὰ χεῖρά της...

Ὁ ἴδιος στριγγὸς ἦχος, ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγου, ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της.

Ὡ ! νὰ μιλήσῃ !... Ναι ! νὰ μιλήσῃ !... Ἐπρεπε...

Καὶ δὲν μποροῦσε... Ἐχανε τὰ λόγια της... Δὲν κατάρθωνε κἀν νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν ὅτι ἔπρεπε νὰ πῇ... Ἦταν φριχτό...

Ὁ πρόεδρος ἔκανε μιά κίνησιν ἀποθαρρύνσεως καὶ ἔσκυψε πρὸς τοὺς ἄλλους δικαστὰς...

Ἡ Ἑλένη στριγγίονε μ' ἀπόνυνον τὰ χεῖρά της...

Ὡλόκληρὴ τώρα...

Ἐπειτα, ἐξέσπασε ἐξασιαστικὰ σὲ γέλια...

Καὶ τὴν ἴδια ἀκριβὴς στιγμή ὁ πρόεδρος διέβαλε στὴν κάρτα τοῦ εἰσαγγελέως αὐτὰ τὰ λόγια, γραμμένα μὲ χεῖρ τρεμάμενη:

«Μετά τὴν σκηνὴν τῆς ἐκδόσεως ἡ κ. Λεμερσιέ ἐπέστειλε δικαστικὸ κλονισμό... Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ. Λυπηθῆτε τὴν καὶ λυπηθῆτε μεν».

Ὁ πρόεδρος κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἔδωσε τὴν κάρτα στοὺς ἄλλους δικαστὰς νὰ τὴ διαβάσουν κι' αὐτοί.

Κατόπιν γύρισε πρὸς τὴν Ἑλένη καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸν γλυκύ:

— Κυρία, μπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε.

Ἐνας ψιθύρος ἀκούστηκε ἐκεῖνη τὴν στιγμή στὸ ἐκροατήριον: ὁ κατηγορούμενος, ὁ Πιέρ Λατούρ, εἶχε ποθυμήσει !...

Συγχρόνως, ὁ Λεμερσιέ πλησίασε τὴν γυναίκα τοῦ κλονιζόμενου, μὲ μιά τρομερὴ ἀγωνία μέσα στὴν ψυχὴ του.

— Ἄν μ' ἀναγνώρισῃ, εἶμαι χαμένος... ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

— Ὁχι !... Δὲν τὸν ἀναγνώρισε... Ἡ δυστυχισμένη τώρα, ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ...

Ἐπειτα προσπαθοῦσε πάλι νὰ ψάξῃ, νὰ βρῇ, νὰ τραβήσῃ μιά λέξι... μιά μόνο...

— Ἐλᾶτε, κυρία, ἔλᾶτε ! ψιθύρισε ὁ εἰσαγγελέας.

Καὶ πῆρε τὸ μπράτσο τῆς Ἑλένης.

Ἐκεῖνη ἀντιστεκόταν !... Ἡ τελευταία λάμψιν τοῦ λογικοῦ τῆς πού ἦταν ἔτοιμο νὰ σβύσῃ ζωήρευαν...

Ἦθελε νὰ μιλήσῃ !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΡΕΞΕ, ἀγαπητὴ μου Μάρθα, — φώναξε ἡ θεία Ὁρτανσία, — σὰς ἐπιφυλάσσω, τοῦ συζύγου μου κι' ἐσένα, μιά ἔκπληξις γι' ἀπόψε τὸ θράδυ...

— Ἐρεῖς πολὺ καλὰ, θεία μου, — ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα, — ὅτι εἶμαι περιέργη καὶ ὅτι δὲν θὰ μπόρῶ νὰ περιμένω ὥς τὸ θράδυ !

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω... Σὲ πληροφόρῶ, λοιπὸν, ὅτι θρισκεται τώρα στὸ Παρίσι ὁ Ζάκ, μαζί μὲ τὴν γυναίκα του τὴν Γενεβιέθ.

Τοὺς κάλεσα σὲ τραπέζιν ἀπόψε, καὶ ἐκεῖνοι δεχθήκανε... Εἶναι περιττόν, Μάρθα μου, νὰ καὶ καὶ ὅτι θὰ εὐχαριστήθῃτε νὰ ἐξαναβρεθῇτε μαζί...

Μὰ, μαντεύω τί συλλογίζεσαι τώρα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καποτε ἔλεγα νὰ σὲ παντρεύω μὲ τὸν Ζάκ καὶ νὰ δώσω τὴν Γενεβιέθ στὸν Πιέρ, τὸν σημερινὸ ἄντρα σου. Κατάρθωνε, μάλιστα, νὰ σὲ ἀρραβωνιάσω μὲ τὸν Ζάκ... γιὰ λίγες ἐβδομάδες...

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι, τὴν τελευταίαν στιγμὴν θρήνηκαν μερικοὶ φίλοι μου πού μοῦ ὑπέδειξαν ὅτι ἔκανα γκάφα. Μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη μὲ τὸν Ζάκ ἐπειδὴ ὑπῆρχε διαφορὰ χαρακτῆρος μεταξύ σας...

Διέλυσά, λοιπὸν, τοὺς ἀρραβῶνες σας καὶ σὲ πάντρεψα μὲ τὸν Πιέρ, ὁ ὁποῖος, κατὰ σύμπτωσιν, εἶχε πάρει πίσω, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν λόγο πού ἔδωσε στὴν Γενεβιέθ, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μόνιαζε μαζί της... Μὲ ἄλλα λόγια, ἔγινε ἀνταλλαγή μνηστῆρων. Εὐλόγῳ τὸν Θεοῦ, πού ἦρθαν τὰ πράγματα ἐστὶ γιὰτὶ θλέπω τώρα καὶ τὰ δύο ἀντράγωνα ἀγαπημένα...

— Ναι, θεθαία, ψιθύρισε ἡ Μάρθα, ταραγμένη ἀκόμα ἀπὸ τὴν εἰδησιν πού τῆς ἀνεκοίνωσε ἡ θεία της. Φαντάζουμαι ὅτι θὰ εἶναι διασκεδαστικὸ νὰ βρεθοῦμε πάλι καὶ ἡ πεσορεὶς μαζί. Θὰ χαρῶ κι' ἐγὼ νὰ ἐξαναδῶ τὸν Ζάκ... Ἐξ ὀλλου, χαρίσαμε σὰν φίλοι, χωρὶς νὰ μαλλώσουμε...

Πράγματι τὸ θράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας τὰ δύο ἀνδρόγωνα συναντήθηκαν μὲ ἀνυπόκριτη εὐχαρίστησιν στὸ σαλὸν τοῦ σπιτιοῦ τῆς θείας Ὁρτανσίας.

— Καλὴσπέρα, κύριε παρ' ὀλίγον σύζυγέ μου ! εἶπε ἡ Μάρθα στὸν Ζάκ.

— Χαίρετε, πρώην μνηστῆρα μου ! εἶπε ἡ Γενεβιέθ, ἡ γυναίκα τοῦ Ζάκ, στὸν Πιέρ, τὸν σύζυγό της Μάρθας.

— Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι καποτε πλάθαμε μαζί τὰ ἀραιότερα δεινὰ γιὰ τὸ μέλλον μας ! εἶπε ὁ Ζάκ στὴν Μάρθα.

— Φαντάσου, λέει, Γενεβιέθ, — εἶπε καὶ ὁ Πιέρ, — ὅτι ἴσως ἐλθῇ νὰ ἡμαστέ σήμερον ἀνδρόγυνο !

— Μὴ μοῦ τὸ θυμίζῃς, καὶ μὲν ! ἀποκρίθηκε, γελῶν, ἡ Γενεβιέθ.

— Θὰ μαλλώναμε ἀπ' τὸ πρωὶ ὥς τὸ θράδυ !

Καὶ ἡ συζήτησις συνεχίστηκε στὸν εὐτράπελο αὐτὸν τῶνα, ἐνῶ θεία Ὁρτανσία τοὺς ἀκοῦσε ἐξακαρδιωμένη στὰ γέλια.

Σὲ λίγο πέρασαν στὴν τραπεζαρία. Καί, μετὰ τὸ φαγητό, τὰ δύο ἀνδρόγωνα κατέθηκαν νὰ κάνουν ἕνα περπάτο στὸ πάρκο. Ἡ θραδυὰ ἦταν θαυμασία καὶ ἡ πανέμορφη ἔλαμπε στὸν οὐρανόν. Ἡ θεία Ὁρτανσία θὰ τοὺς περιέμενε στὸ σαλόνι.

Μπροστὰ θάδιζαν ὁ Ζάκ καὶ ἡ Μάρθα καὶ ἀπὸ πίσω ἐπρόκειτο ὁ Πιέρ μὲ τὴν Γενεβιέθ.

Ἐκείνην ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις γιὰ τὴν παρὴν ζωὴ τους, γιὰ τὰ γούστα τους καὶ τὴν ἀσχολία τους. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ἀντὶ τὴν νύκτα, ὁ Ζάκ καὶ ἡ Μάρθα ἔχουν νὰ πῶν τίποτ' ἄλλο. Παράξενη μελαγχολία τοὺς ἔχει πιάσει καὶ τοὺς δύο.

— Τί ἔχεις, Μάρθα ; ρώτησε ἐξαφνικὰ ὁ Ζάκ τὴν νεαρά γυναίκα.

— Ὡ ! τίποτα ! ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα. Μὰ κι' ἐσύ, Ζάκ, φαίνεται μᾶλλον δύσθυμος...

— Ἐγώ ; ἴσως... Ἡ ἐρημιὰ πού βασιλεύει στὸ πάρκο, ἡ σιωπηλὰς δεινροστοχίης πού εἶναι λουσμένες στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... ἴσως ὅλα αὐτὰ νὰ μ' ἔχουν ἐπλη-

ρεάσει... ἴσως καὶ νὰ θυμῆθῃς τὰ περασμένα χρόνια...

— ἴσως, Μάρθα...

— Τὰ θυμάσαι, ἀλήθεια, Ζάκ ;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξεχάσω...

— Προηγουμένως, ὅμως, μιλοῦσε γιὰ τὴν χρονικὴ αὐτὴ περίοδο μὲ εἰρηνικὴ διάθεσι...

— Τότε, ἦταν καὶ οἱ ἀλλοὶ μπροστὰ καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου Μὰ τώρα, δὲν γελῶ πειά...

Ἀπεναντίας, νοιώθω ἕνα παράξενον πόνον στὴν καρδίαν...

— Ὅπως κι' ἐγώ...

Ἐξακολουθῶσε ὀλιγοστίγμην σιωπὴ. Ὁ Ζάκ καὶ ἡ Μάρθα ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν καὶ νὰ συνομιλοῦν χαμηλόφωνα.

— Ἡ θεία Ὁρτανσία, — εἶπε ἐξαφνικὰ ἡ Μάρθα, — εἶναι πολὺ εὐχαριστήμενη ἐπειδὴ διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες μας...

— Δὲν μὲ ρώτησε, ὅμως, καὶ μένα νὰ τῆς πῶ τὴν γνώμη μου ! ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Ζάκ.

Ἡ νεαρά γυναίκα τὸν κύτταξε παραξενεμένη. Ὁ Ζάκ ἔγινε κατακίτρινος.

Μὲ συγχωρεῖς, Μάρθα, τραύλισε. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς...

— Ἀπεναντίας, ἔκανες πολὺ καλὰ πού φάνηκες εὐληκρῆς...

Μαντεύω ὅτι δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος...

— Πράγματι !

Μὰ γιὰ ποῖο λόγο ;

Γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους... ἴσως ἐπειδὴ πῆρα μιά γυναίκα πού δὲν τὴν ἀγαποῦσα...

— Ζάκ !... φώναξε, τρομαγμένη, ἡ Μάρθα.

Κι' ἐπίασε τὴν καρδίαν της μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα.

— Ναι, ἐξακολουθῶσε ὁ Ζάκ. Δὲν ὑπόρεσα ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπήσω, ὅπως θὰ ἤθελα...

— Τὸ ξέρεῖ ἐκεῖνη ;

— Ὁχι.

Εἶναι τρομερό !

— Πρὸ παντὸς γιὰ μένα ! Μιά φορά δημιουργεῖ κανεὶς τὴν ζωὴ του. Καὶ ὅταν ἡ θάσις της δὲν εἶναι καλὴ καὶ καὶ σταθερὴ, καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκινήσῃ...

Μὰ, γιὰτὶ σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Ὁχι.

Εἶναι τρομερό !

— Πρὸ παντὸς γιὰ μένα ! Μιά φορά δημιουργεῖ κανεὶς τὴν ζωὴ του. Καὶ ὅταν ἡ θάσις της δὲν εἶναι καλὴ καὶ καὶ σταθερὴ, καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκινήσῃ...

Μὰ, γιὰτὶ σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Ὁχι.

Εἶναι τρομερό !

— Πρὸ παντὸς γιὰ μένα ! Μιά φορά δημιουργεῖ κανεὶς τὴν ζωὴ του. Καὶ ὅταν ἡ θάσις της δὲν εἶναι καλὴ καὶ καὶ σταθερὴ, καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκινήσῃ...

Μὰ, γιὰτὶ σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Ὁχι.

Εἶναι τρομερό !

— Πρὸ παντὸς γιὰ μένα ! Μιά φορά δημιουργεῖ κανεὶς τὴν ζωὴ του. Καὶ ὅταν ἡ θάσις της δὲν εἶναι καλὴ καὶ καὶ σταθερὴ, καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκινήσῃ...

Μὰ, γιὰτὶ σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Ὁχι.

Εἶναι τρομερό !

— Πρὸ παντὸς γιὰ μένα ! Μιά φορά δημιουργεῖ κανεὶς τὴν ζωὴ του. Καὶ ὅταν ἡ θάσις της δὲν εἶναι καλὴ καὶ καὶ σταθερὴ, καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκινήσῃ...

Μὰ, γιὰτὶ σοῦ τὰ λέω τώρα αὐτὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς...

— Ὁχι.

— Δεν τ'ό ξέρεις αυτό, Ζάκ !

Την κούταξε κατάπληκτος.

— Τι θέλεις νά πής, Μάρθα ;... ψιθύρισε.

— Θέλω νάπώ, — αποκρίθηκε κείνη με σταθερή φωνή, — ότι έπρεπε νά παντρευτούμε και νά μὴν ακούσουμε τὴν θεία 'Ορτανσία, μιά γεροντοκόρη, πού δὲν μπόρεσε ποτέ νά καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ αἰσθήματα... 'Απόψε τὸ θρά-
υ, ἐνῶ θρίσκομαι κοντά σου, στήν οἰωπηλὴ αὐτὴν δεν-
δροστοιχία, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ζῶ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Μάρθα !...

— Δὲν διατάζω τώρα νά σοῦ ἐξομολογηθῶ πὼς ἔτι ἐ-
παζες ἐσὺ μὲ τὴν Γενεθιέθ, τὸ ἔπαθα κι' ἐγὼ μὲ τὸν
Πιέρ. Δὲν ἔχω θεάσια κανένα παράπονο μαζί του. Εἶναι
καλὸς, πρῶτος, περιποιητικὸς... Δὲν μπόρεσα ὅμως
νὰ τὸν ἀγαπήσω, ὅπως θὰ ἤθελα... Ὑπάρχει μιά ἄ-
βυσσος μεταξὺ μας... 'Εκείνος δὲν ὑποπτεύεται τίπο-
τα... Σὺντά, πολὺ συχνά σκέπτομαι ὅτι θὰ ἦμουν πὺ
εὐτυχισμένη μαζί σου...

— Ὅπως κι' ἐγὼ Μάρθα...

— Ἡ θεία 'Ορτανσία θῆκε τὴν περίφημη αὐτὴ «ἀ-
συμφωνία χαρακτήρος» γιὰ νά ματαιώσῃ τὸ γάμο
μας...

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νά
περάσουμε καὶ οἱ δυὸ διπλά ἀπὸ
τὴν εὐτυχία, χωρὶς νά μὴν μπορέσου-
με ν' ἀπλώσουμε τὰ χέρια μας
καὶ νά τὴν κρατήσουμε κοντά
μας...

— Ἐμειναν καὶ οἱ δυὸ ἀμίλητοι,
συλλογισμένοι.

— Ἀκούς, Μάρθα, — εἶπε ξα-
φνικά ὁ Ζάκ, — ἀκούς πὼς γε-
λοῦν πίσω μας ὁ Πιέρ καὶ ἡ Γε-
νεθιέθ ;...

— Φαίνεται ὅταν νά θρίσκουν
μεγάλῃ εὐχαρίστησιν ὁ ἕνας κοι-
τᾷ τὸν ἄλλον... Τι ταιριασμέ-
νο ζευγάρι θὰ ἔκαναν καὶ αὐ-
τοί !

— Μά γιατί νά μᾶς χωρίσουν;
φώναξε ἀπελπισμένος ὁ Ζάκ.

— Ἦταν γραφτό μας ! ψιθύρι-
σε ἡ νεὰ γυναίκα, χαμογελῶν-
τας μελαγχολικά. Καὶ εἶναι πολὺ ἀργά πειὰ γιὰ νά ἐ-
ναρμόνισουμε τὴν εὐτυχία μας... 'Ας προσπαθή-
σουμε νά ξεχάσουμε, Ζάκ, αὐτὰ πού εἶπαμε ἀπόψε...

Σέλιγο, τὰ δυὸ ζευγάρια γύρισαν στὸ σαλόνι.
Ἡ θεία 'Ορτανσία, χωρὶς νά προσέξῃ ὅτι ἕνας ἐλα-
φρὸς πέπλος μελαγχολικὸς σκέπαζε τὰ μάτια τῶν τεο-
σάρων—ποῖος ξέρει ! ἴσως καὶ ὁ Πιέρ νά ἔκανε μὲ τὴν
Γενεθιέθ τὴν ἴδια συζήτησιν πού εἶχε καὶ ὁ Ζάκ μὲ τὴν
Μάρθα!—χτύπησε τὰ χέρια τῆς κι' ἀνεφώνησε χαρούμενη :
— Καλῶς τὰ τραγονάκια μου ! 'Όταν βλέπω μερικά
ἀνδρόγυνα τόσο μονοιασμένα, τόσο ταιριασμένα, παρη-
γοριέμαι μὲ τὴν εὐτυχία τους καὶ λημονῶ ὅτι δὲν μπο-
ρεσα νά παντρευθῶ κι' ἐγὼ !

Μά κανεὶς δὲν τῆς ἀπάντησε.

Ἡ δυὸ γυναῖκες καὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔπνιξαν τοὺς στε-
ναγμούς των στὰ θάθη τοῦ στήθους των.

ANRY NTE ΦΟΡΖ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κάποτε ὁ διάσημος πιανίστας καὶ μου-
σικοσυνθέτης Σαρθένκα εἶχε καλεσθῇ
σὲ μιά ἐσπερίδα, ὅπου ἡ κόρη τῆς οἰ-
κοδεσποίνης ἐκάθισε στὸ πιάνο γιὰ νά
δώσῃ στὸν μαέστρο, κατὰ παράκλησιν τῆς
μητέρας τῆς, ἕνα δείγμα τοῦ μουσικοῦ
τῆς ταλέντου.

Ὅταν τὸ κομμάτι ἐτελείωσε ἡ μητέ-
ρα ἐρώτησε τὸν μουσικό.

— Τι ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ ταλέντο τῆς
κόρης μου ;

— 'Α! κυρία μου, ἀπάντησε μὲ σοβα-
τητα ὁ μαέστρος, ἡ κόρη σας παίζει σύμ-
φωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο !

— Πῶς αὐτὸ μαέστρο ;

— 'Απλούστατα. 'Αγνοεῖ ἡ δεξιὰ τῆς τῆ
ποιεῖ ἡ ἀριστερὰ τῆς !..

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΙ

«Όσοι ἔχουν τὴν ἀτυχία νά εἶναι μονόφθαλμοι μποροῦν
νά παρηγορηθοῦν, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι εἶχαν ἑναὺς ἀντα-
παθεῖς.

Περίφημοι μονόφθαλμοι μνημονεύονται ἀπὸ τὴν ἱστο-
ρία οἱ ἑξῆς :

Ὁ ΑΝΝΙΒΑΣ. Ὁ στρατηγὸς αὐτὸς τῆς Καρχηδόνος
στρατοπεδεύσας κοντὰ σ' ἕνα ἔλος κατὰ τὴν ἐκστρατεία
τοῦ ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, ἀρρώστησε θερμὰ καὶ ἀπὸ
τὴν ἀρρώστεια τοῦ αὐτοῦ ἔχασε τὸ ἕνα μάτι του, λίγο
πρὶν τῆς ἐν Κάνναις μάχης.

Ὁ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. Ὁ μέγας νομοθέτης τῆς Σπάρτης, κα-
τὰ τὸ λέγειν τοῦ Πλουτάρχου, ἔχασε τὸ ἕνα του μάτι
κάποια στάσι, δεχθεὶς ἰσχυρὸ χτύπημα διὰ ῥάβδου.

Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Ὁ μεγάλος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας,
εἶνε γνωστὴ ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ ἐνὸς ματιοῦ του :
Ἐπιτήδειος τοξότης ὀνομαζόμενος Ἄσπρη ῥομφαία, ἐν-
τὸς πόλεως πολιορκουμένης ἀπὸ τὸν Φίλιππον καὶ
τρέφων προσωπικὴν ἔχθραν ἐναντίον του, ἐπειδὴ ἔξερ-
σθη περιφρονητικὰ γιὰ τὴν ἰσο-
νότητά του, τὸν ἐτύφλωσε μ' ἕνα
βέλος ποῦριξε καὶ τὸ ὅπσιον ἔ-
φερε τὴν ἐπιγραφή : «Ὁ Ἄσπρη
τὸ δεξιὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φιλίππου».

Ὁ Φίλιππος ἔρριξε πάλι τὸ βέ-
λος ἐντὸς τῆς πόλεως, μὲ τὴν
ἐξῆς ἀπάντησιν : «Εἰάν ὁ Φίλι-
πος κυριεύσῃ τὴν πόλιν ὁ Ἄσπρη
θ' ἀπαγοισθῇ». Ὅπως καὶ ἐ-
νέθη. Ἄλλοι πάλιν λένε ὅτι ὁ Ἄ-
σπρη ἔτυχε συγγνώμης.

Ὁ ΠΟΥΛΒΙΟΣ ΟΡΑΤΙΟΣ

ΚΟΚΛΗΣ. Ὁ ἀνδρὶς αὐτὸς Ρω-
μαῖος ὑπεράσπισε μόνος του τὴν
ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως γέφυραν ἐναντί-
ον τοῦ στρατοῦ τοῦ βασιλέως
Πορσῆνα. Κι' ἀπὸ πίσω του οἱ
Ρωμαῖοι ἔκοψαν τὴν γέφυραν, ὥστε
κε στὸν ποταμὸ κι' ἐσώθηκε κα-
λυπώντας. Τὸ ἕνα του μάτι ὁ
Κοκλῆς τὸ εἶχε χάσει σὲ προηγούμενη μάχην.

Ὁ ΣΕΡΤΩΡΙΟΣ, σπουδαῖος στρατηγὸς Ρωμαῖος,
κατὰ τὴν νικηφόρον ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Μαρκών,
πολλὰς φορές ἐτραυματίσθηκε κι' ἔχασε τὸ ἕνα του μά-
τι. Ὁ πλούταρχος λέει ὅτι γιὰ τὸ πάθημά του αὐτὸ αὐτὸς
μόνον δὲν ἐλυπεῖτο ἀλλὰ καὶ ἐσεμνύνετο.

Ὁ ΒΑΓΙΑΖΗΤ, ὁ περίφημος Σουλτάνος ὁ ἐπικαλο-
μενος Κερανός. Συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ὁ Βαγιαζήτης
κατὰ τὴν ἐν Ἀγκύρᾳ μάχην καὶ ὀδηγηθεὶς ἐμπρὸς στὸν
Ταμερλάνο, ἀγανάκτησε ὅταν τὸν εἶδε νά τὸν κυττᾷ
σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ φοβερός Τάρταρος, ἀλλὰ συλλογι-
σάμενος πόσο λίγο ὁ Θεὸς λογαριάζει τὴν ἀνθρώπινον δύ-
ναμιν, ἀφ' οὗ τὴν ἐμπιστεύθηκε σ' ἕνα μονόφθαλμον σὺν
καὶ σένα καὶ σ' ἕνα κουτσὸ σὺν καὶ μέναι !

Ὁ ΚΑΜΠΕΝΣ, ὁ ἐνδοξος πορτογάλος ποιητὴς ἔγραψε
τὸ ἕνα του μάτι ἀπὸ σφαῖρα τουφεκιοῦ, μαχόμενος στὴν
Θέουτα ἐναντίον τῶν Μαύρων.

Ὁ ΝΕΛΣΩΝ τέλος, ὁ μεγάλος Ἀν-
γλος ναύαρχος ἦταν ἐπίσης μονόφθαλ-
μος. Γι' αὐτὸν διηγούνται σχετικὰ ὅτι
κατὰ τὸν βομβαρδισμό τοῦ δανικοῦ
στόλου ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ στήν Κοπε-
νάγη, προχώρησε μὲ τὸ πλοῖόν του
κοντὰ στὸν ἐχθρὸ, ὥστε ὁ Ἀγγλος ναύ-
αρχος πού κυβερνοῦσε τὸν στόλον πού
κατεῖκε σὺν τὸν εἰδοποίησαν γιὰ τὸ
νιάλον, μὰ ὁ Νέλσον ἔβαλε τὸ τηλεπ-
νιό του στὸν τυφλὸ ὀφθαλμὸν του, προ-
σποίηθηκε γιὰ μιά στιγμὴ ὅτι παρὰ
ροῦσε τὰ συνήματα τῆς ναυαρχίας
κι' ἔπειτα ἀπάντησε :

— Δὲν βλέπω κανένα νιάλον !...
Τέλος εἶχαμε κι' ἐμεῖς ἕνα ἐνδοξὸν
μονόφθαλμον : τὸν Ὑδραῖο Λαλαῖον
Κουντουριώτη.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΛΣ

Εἶσαι περίεργος, ἀγαπητέ μου φίλε, νά μάθης
γιατὶ δακρύζω κάθε φορά πού ἀκούω νά προ-
φέρουν μπροστά μου τὴν λέξι : θάλας. Δὲν δυ-
σκολεύομαι οἷόλου νά σοῦ πῶ τὸ γιατί. Ἡ λέ-
ξι αὕτη, πού ζυπνᾷ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νοσταλγι-
κὰς ἀναμνήσεις μιάς περασμένης ἐποχῆς, πού ξαναφέρει
στὸ νοῦ μου παλῆς, λησμονημένες μελωδίες, μοῦ θυ-
μίζει ἕμνα μιά τραγωδία, τῆς ὁποίας τὴν τελευταία
πράξι παρακολούθησα ὁ ἴδιος ἀπὸ πολὺ κοντὰ. Ἡμῶν
μικρὸ παιδί, τότε. Μά ἡ λεπτομέρεια τοῦ δράματος ἔ-
μειναν θαθεῖα χαράγμενες στὴ μνήμη μου...
Καὶ ἀφοῦ ἔχεις ὁπομονή, ἀκούσε τὴν μελαγχολικὴ
αὐτὴν ἱστορία :

«Ἦμουν μικρός, δέκα τὸ πολὺ χρονῶν, ὅταν ἡ γιαιγία
μου, πού μὲ μεγάλωσε στοργικά, — ἡ μητέρα μου εἶχε
πεθάνει στὴν γέννα μου, — μὲ πληροφορήσε ἕνα πρωτὶ
ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες θ' ἀρχότανε νά μείνῃ γιὰ
πάντα κοντὰ μας ἡ μεγαλύτερη κόρη τῆς, ἡ θεία Βιρ-
γινία.

«Τὸ ξέρω ὅτι εἶσαι καλὸ, φρόνιμο κι' εὐγενικό
παιδί, πρόσθεσε ἡ γιαιγία μου. Σὲ πληροφορῶ, ὅμως,
ὅτι πρέπει νά εἶσαι πολὺ περιποιητικὸς ἀπέναντι τῆς
θείας σου, νά μὴν τῆς χαλᾷς ποτὲ τὸ χατήρι νά μὴν
τὴν δυσχεραίνῃς... Ἦταν ἀρρωστή πολλὰ χρόνια, ἡ
καυμένη. Τώρα εἶναι καλύτερα, μὰ ἔχει ἀνάγκη ἡσυχ-
ας...»

«Ἐγὼ ἀκούει καὶ ἄλλοτε νά γίνεται λόγος σὸ σπῆτι
μας γιὰ τὴν θεία Βιργινία. Καὶ πρόσθεσε ὅτι κάθ' ἑκαστὴν
πὺ μιλούσαμε γι' αὐτήν, κουνούσαμε μελαγχολικά τὸ
κεφάλι τους, σὺν νά ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀνθρώπον πολὺ
δυστυχισμένο... Ὅταν ρωτοῦσα γιατί δὲν ἐρχότανε
πρὸς σπῆτι μας, μοῦ ἀπαντοῦσαν ὅτι ἦταν στὴν ἐξοχή,
κατὰ σύστασιν τῶν γιαιγῶν. Ἀπέφευγαν νά μοῦ δώ-
σουν περισσότερες πληροφορίες. Καταλαβαίνεις, λοι-
πὸν, πόσο ἀντιπομονοῦσα νά γνωρίσω τὴν παράξενη αὐ-
τὴ θεία μου, πού ζοῦσε τόσο καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τοὺς
συγγενεῖς τῆς...»

«Τέλος, ἱκανοποιήθηκε ἡ περιέργειά μου. Ἡ θεία

Βιργινία ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε σὸ σπῆτι μας. Ἦταν
μιά συμπαθητικὴ γρηούλα, ντυμένη σύμφωνα μὲ τὴν πα-
λιὰ μόδα, μὲ πρόσωπο κάτασπρον, ἀλκαλωμένο ἀπὸ θα-
θειές ρυτίδες. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, πού ἦμουν μικρός τότε,
κατάλαβα ὅτι ἡ θεία μου θὰ ἦταν πολὺ ὡμορφὴ στὰ
νεῖατά τῆς. Ἐξαιρετικὴ ἑντύπωσιν μοῦ ἔκαναν τὰ μάτια
τῆς, πού ἄλλοτε ἦσαν γλυκὰ καὶ ἡρεμα καὶ ἄλλοτε
σκόρπιζαν ἀνήσυχες λάμψεις.

«Στὴν ἀρχή, τὴν κούταζα τρομαγμένος, φοβώμενος καὶ
νά τὴν πληρώσω ἀκόμα, γιὰ νά μὴ μὲ κολλήσῃ ἀπὸ τὴν
παράξενη ἀρρώστειά τῆς. Δὲν ἀργησα, ὅμως, νά ξεθα-
ρευτῶ μαζί τῆς. Ἦταν τόσο καλὴ, τόσο γλυκεῖα, τόσο ἡ-
ρεμὴ ! Μὲ συμπαθῆσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού μὲ
εἶδε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, δὲν ἔξερε πὼς νά μοῦ ἐκ-
δηλώσῃ τὴν ἀγάπην τῆς. Εἶχαμε γιὰ οἱ καλύτεροι φί-
λοι τοῦ κόμου. Τρώγαμε πάντα μαζί, — ἡ γιαιγία μου
σπανίως σηκώνετο ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς, κοντὰ σὸ
τῆς καὶ τῆς πηγαινάν ἐκεῖ τὸ φαγητό τῆς, σ' ἕνα τρα-
πέζακι—καὶ, τὸ θάβω, στὸ μεγάλο σαλόνι, μοῦ ἔλεγε
ὡραία παραμῦθια, πού μ' ἔκαναν ν' ἀποκοιμῆμαι στὸν
καναπέ...»

«Θέλεις τώρα νά μάθης ἀγαπητέ μου φίλε ποῖα ἦταν
ἡ μυστηριώδης ἀρρώστειά πού κρατοῦσε τὴν θεία μου
τόσον καιρὸ μακριὰ ἀπ' τὸν κόμον καὶ τοὺς συγγενεῖς
τῆς ; Ἡ τρέλλα ! Ἡ θεία Βιργινία ἦταν τρελλή ! Αὐ-
τὸ τὸ ἔμαθα ἀργότερα, ὅταν μεγάλωσα. Ἡ ἀ-
λήθεια ὡστόσο εἶναι ὅτι τὴν ἐποχὴν πού ἡ γιαιγία μου ἀ-
πεφάσισε νά τὴν παρῇ ἀπὸ τὸ ἀσυλόν, ὅπου ἔμεινε κλει-
σμένη, σαραντὰ ὀλόκληρα χρόνια, καὶ νά τὴν κρατήσῃ
κοντὰ τῆς, ἡ θεία Βιργινία ἦταν πολὺ καλύτερα...»

«Καὶ γιατί τρελλάθηκε ; Ἐπειδὴ τῆς σκότωσαν τὸν ἀ-
γαπημένο τῆς μπροστὰ σχεδὸν στὰ μάτια τῆς. Ἦταν
ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα νεαρὸ ὑπολοχαγόν, πού τὸν γνώ-
ρισε σ' ἕνα χορὸ, μέσα στὴν γλυκεῖα ζάλη ἐνὸς θαλά-
σου. Οἱ γάμοι τῆς ἐπρόκειτο νά γίνοντε σὲ λίγο καιρὸ. Ἐνῶ
ἀπόγευμα, ὅμως, ἐνῶ περπατοῦσαν μαζί στὸ δάσος τῆς
Βουλώνης, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστὰ τοὺς ἕνας
(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 69)

ένα της χέρι μιά όμπρέλλα και με τὸ ἄλλο μιά θεντάγια.

Όταν ἡ θάρκα τοῦ καραθίου τοὺς ἀποβίθασε στὴν προκυμαία, ὁ Ἀντώνιο φώναξε ἕνα ἀμάξι με δυὸ ὑπέρροχα ἄλογα. Ἀνέβηκαν ἐπάνω κι' ἔκαναν τὸν γύρο τῆς πόλεως σταματώντας κάθε τόσο γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν κάθε τι τὸ ἀξιοθέατο.

Ὁ Ἀντώνιο πῆγε, μεταξύ τῶν ἄλλων, τὴν κ. Ζόρχαμ, σ' ἕνα κατάστημα πολυτελείας, ὅπου τῆς ἀγόρασε μιά θεντάγια ἀξίας. Κατόπιν σ' ἕνα ἄλλο κατάστημα, τῆς ἀγόρασε μιά μαύρη μαντήλια, τὴν ὁποία τῆς φόρεσε ὁ ἴδιος. Ἐπειτα τῆς ἀγόρασε μιά ὠραία Βίβλο.

Γιατὶ τῆς ἔκανε δὺ ἀυτὰ τὰ δῶρα ; Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε...

Τέλος, τῆς ἀγόρασε ἕνα ζωντανὸ χαμαιλέοντα δεμένον με μιά ἀλυσίδα.

Οἱ χαμαιλέοντες, τῆς ἐξήγησε, ζοῦν μέσα στὰ νεκροταφεία καὶ ἀλλάζουν κάθε τόσο χρώμα.

Μὰ ἡ κ. Ζόρχαμ δὲν τὸν πίστεψε κι' ἔρριξε τὸν χαμαιλέοντα μέσα στὴν ἀπύθμενη σάκα πού τῆς χρησιμοῦμε γιὰ τσάντα.

Ἐξαφνα ὁ Ἀντώνιο στενοχωρήθηκε με τὴν σκέψι ὅτι ἔκανε τὸν περίπατό του με μιά γυναίκα σχεδὸν γρήγ... Δὲν ἤξερε οὔτε μιά νέα γυναίκα στὴν Ἀθῶνα... Μὰ ὄχι, ἤξερε τὴν Τσέσα... Καί, καθὼς θυμήθηκε τὴν μιγάδα, ἀγόρασε ἕναν ἄλλο χαμαιλέοντα γι' αὐτήν...

Ἐπειτα ξεκίνησαν πάλι γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Μητρόπολι γιὰ νὰ δοῦνε τὸν τάφο τοῦ Κολόμβου. Καθὼς θαύμαζαν τὸ μνημεῖο αὐτὸ πού ἐκείνες ἀκριβῶς τίς ἡμέρες κόντευε πειὰ νὰ τελειώσῃ, ἡ κ. Ζόρχαμ τοῦ εἶπε:

— Θεωρῶ τὸν Κολόμβο ὡς τὸν πῶθ θαρραλέο ἄνθρωπο τῶν αἰώνων! Δὲν εἶναι καθόλου ἀσημαντὸ πρᾶγμα τὸ ὅτι διέσχισε τὸν ὠκεανὸ γιὰ πρώτη φορά!... Αὐτὸ εἶναι καὶ σήμερα ἐπικίνδυνον, πρὸ πάντων μ' ἕνα καπετάνιο σὰν τὸν ἄντρα μου πού δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ ναυσιπλοία καὶ πού δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ πῖνῃ.

Ἡχοι ὀργάνου πού ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τοὺς ἔκαναν νὰ μῦθον μέσα.

Εἶδαν τότε πολυάριθμον κόσμον συγκεντρωμένον μπροστὰ στὸ ἱερό.

— Γίνεται κάποια θάπτισις, κυρία Ζόρχαμ, ἐξήγησε ὁ Ἀντώνιο στὴν συντρόφισσά του μιά ἀριστοκρατικὴ θάπτισις, μάλιστα, καθὼς θλέπει. Κυττάξτε, ὁ ἐπίσκοπος θὰ εὐλογῇ τὸ παιδί... Ἄν προχωρήσουμε σ' αὐτὴν τὴν γωνιά ἐκεῖ κάτω, θὰ μπορέσουμε νὰ παρακολουθήσουμε τὰ πάντα χωρὶς ν' ἀνησυχήσουμε κανένα... Νά, ἐδῶ... πίσω ἀπ' τὸν μεγάλο αὐτὸν στυλο...

— Θεέ μου! φώναξε ἡ κ. Ζόρχαμ με θαυμασμό. Ἀεῖζι ἐπὶ τὸν κόπο νὰ δοῦμε... Τί κοσμήματα! Τί δαντέλλες!... Καὶ τί τουαλέττες...

Μὰ ὁ Ἀντώνιο δὲν τὰ κύτταζε αὐτά.

Μέσα σὲ μιά στιγμή, ἕνας μεγάλος ἔρωτας εἶχε φουντώσει στὴν καρδιά του.

Ἡ νέα κόρη, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, στεκόταν ἀπέναντί του, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ νάρθηκος. Ἦταν μιά νεαρά Ἰσπανίδα με μαντήλια με μάτια μαύρα πού εἶχαν γαλαζοπῆδες ἀποχρώσεις καὶ με μαλλιά χρυσᾶ, πού τὸν κύτταζε πάνω ἀπὸ τὴ θεντάγια τῆς...

Σὲ μιά στιγμή, τὰ θλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Θὰ ἦταν ἀδύνατον στὸν Ἀντώνιο νὰ πῇ ἀκριβῶς τί συνέβη τότε... Ἐγίνε κάτι σὰν νὰ τοὺς ἔνωσε ἕνα ἡλεκτρικὸ ρεύμα πού τὸν ἄφισε σὰν παραλυμένο καὶ χωρὶς πνοή.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ἀκούμπησε στὸ στυλο κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Όταν τὰ ἄνοιξε πάλι, εἶδε πὼς ἡ Ἰσπανίδα εἶχε προσηλωμένα ἀκόμα τὰ θλέμματά της στὸ πρόσωπό του. Ἐπειτα τὰ μάγουλά της ἔγιναν κατακόκκινα σὰν νὰ τὰ πλημμύρισε ἕνα κύμα αἵματος καὶ ὑψώνοντας τὴν θεντάγια τῆς ἔκρυψε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὸ γοητευτικὸ τῆς πρόσωπο...

Μεγάλε Θεέ, δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπε λοιπὸν ποτέ ; Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν πού τοῦ φάνηκαν αἰῶνες ὁλόκληροι.

Τέλος, ἡ Ἰσπανίδα κούνησε λίγο τὴ θεντάγια τῆς καὶ τὴν κατέβασε ὡς τὸ πηγοῦνι τῆς...

— Πῶς ! Τοῦ χαμογελοῦσε !... Χαμογελοῦσε σ' αὐτόν ;

Καθὼς, ἔβλεπε τὸ χαμόγελο αὐτό, τοῦ φαινόταν ὅτι ἕνα μεγάλο μυστικὸ ὑπῆρχε κρύβας μεταξύ τους...

— Ὡ! ποῖος τὸν κύτταξε...

Μὰ ποῖος ἦταν αὐτὸς με τὴν χρυσοστόλιστη στολὴ πού

στεκόταν πλάι τῆς ;

Ὁ πατέρας τῆς ἡ κανένας θεῖος τῆς, χωρὶς ἄλλο... Ἀς τὸν ἔπαιρνε ὁ διάβολος, ὅποιος κι' ἂν ἦταν...

Ἡ θεντάγια ἀγγίζει τὰ χεῖλη τῆς!... Τί... τοῦ ἔστανε φίλημα ;... Ὁχι, δὲν μπορούσε νὰ εἶναι θεῖος γι' αὐτό...

Μὰ γιατί ὁ θεῖος ἡ ὁ πατέρας τῆς τὸν κύτταζε ἐπὶ ψυχρά ;...

Τὸ θάψισμα τελείωσε, μὰ ὁ Ἀντώνιο ἀπόμεινε ἀκούμπισμένος στὸν στυλο, χωρὶς ἐλπίδα...

Ἡ ὠραία του εἶχε θγῆ ἔξω μαζὺ με τοὺς ἄλλους...

Ὁ Ἀντώνιο νόμιζε πὼς ὅλο τὸ φῶς γύρω του εἶχε σθύσει καὶ πὼς σκοτάδια ἀπλωνόντουσαν... Χρεώστηκε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἡ κυρία Ζόρχαμ γιὰ νὰ θυγῇ ἔξω...

Καθὼς θγῆκαν στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας, εἶδε τὴν ὠραία Ἰσπανίδα ν' ἀνεβαίνει στὸ ἀμάξι τῆς καὶ νὰ τὸν ἀπευθύνῃ ἕνα τελευταῖο χαμόγελο.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα ; ρώτησε τὸν κλητῆν.

— Εἶναι ἡ σενορίτα Ντολорὲς ντὲ λά Φουέντε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀντώνιο τοῦ ἔδωσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα, χωρὶς κανὲν τὸ προσέξῃ. Κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὴν κ. Ζόρχαμ τῆς ἐπίασε τὰ χέρια καὶ τῆς φώναξε μ' ἐνθουσιασμό:

— Κυρία Ζόρχαμ !... Κυρία Ζόρχαμ, εἶμαι ἔρωτα μένος !

— Φρόνιμα, νέε μου ! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη. Καθίστε καλὰ !... Τί πάθατε ;... Μὰ ναι, εἰσθε ἐρωτευμένοι ! ἔ- πρόσθεσε κυττάζοντάς τον προσεχτικά. Πραγματικά, μοῦ φαίνεται πὼς εἰσθε !

Ξεκίνησαν, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ κατάπληκτο θέμα τοῦ κλητῆν γιὰ τὸν ὁποῖο τὰ χρυσὸ νομίσματα ἦσαν ἀνυπαρκτά.

— Δὲν λέτε τίποτε, κυρία Ζόρχαμ ; εἶπε ὁ Ἀντώνιο ἀνακτώντας κάτω ἀπ' τὸν λαμπρὸ ἥλιο τὴν γαλήνη του.

— Θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ με συνοδεύσετε ὡς τὴν προκυμαία, γιατί στὴν κατάστασι πού θρίσκεσθε, πρέπει νὰ μείνετε μόνος... μόνος με τίς σκέψεις σας.

Ὁ Ἀντώνιο θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ἡ κ. Ζόρχαμ ἐπέμεινε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἔφθασαν στὴν προκυμαία. Ἡ θάρκα τοῦ «Βάμπανουγκ» περίμενε ἐκεῖ.

Ἡ κ. Ζόρχαμ, βοηθούμενη ἀπ' τὸν Ἀντώνιο, κοίταξε μέσα. Τοῦ ἔδωσε τότε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Πέρασα πραγματικά ἕνα πολὺ ὠραῖο πρᾶξ. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ...

Οἱ ναῦτες ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν καὶ ἡ θάρκα ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Ἀντώνιο ἔμεινε μόνος.

— Ντολорὲς !... ψιθύρισε. Πρέπει νὰ σὲ ξαναβρῶ !

Καὶ ξαναγύρισε στὸ ἀμάξι του. Ὡ! πόσο θὰ ἤθελε νὰ ξέρῃ πού κατοικοῦσε ἐκεῖνη καὶ νὰ πᾶν ἐκεῖ.

— Πού θὰ πᾶμε, σενορί ; ρώτησε ὁ ἀμαξῆς.

— Ἀ, ναι, πού θὰ πᾶμε; ξαναεἶπε κι' ὁ Ἀντώνιο.

Ὁ ἀμαξῆς θὰ ἤξερε ἴσως... Μὰ τοῦ φάνηκε σὰν μιά ἱεροσουλία νὰ πῇ τὸ ὄνομα τῆς πολυαγαπημένης του σ' ἕναν ἀμαξῆ...

Τὸ ὄνομά της!... Χωρὶς νὰ θέλῃ αἰσθάνθηκε δάκρυα νὰ τοῦ πλημμυρίζουν τὰ μάτια...

— Σενορί, πού θὰ πᾶμε ; ξαναρώτησε ὁ ἀμαξῆς.

— Ἀ, ναι... μπορούσε νὰ πᾶν στὸν ράφτι του γιὰ νὰ φορέσῃ μιά ἐπίσημη φορεσιά πού τοῦ εἶχε παραγγέλει.

Ἐπειτα ντυμένος ἐπίσημα, θὰ πῆγαινε στὸν στρατηγὸ, τὸν διοικητὴ τῆς Κούθας, γιὰ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὴν σέβη του σὰν ξένος καὶ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ χρέος τῶν Καλλέγκο. Ὁ Κάρλο Κίμπο εἶχε φροντίσει νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μιά ἀκρόασι.

Σὲ λίγο, ἐνῶ ὁ Μόζες, ὁ ράφτης, τοῦ προδίδε τὰ ρούχα, ὁ Ἀντώνιο τὸν ρώτησε με ὕφος ἀδιάφορο τίποτε...

— Ἀλήθεια, ἡγήσας κατὰ τύχην ξέρετε τίποτε γιὰ κάποια σενορίτα Ντολорὲς ντὲ λά Φουέντε ; Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτήν...

— Ντολорὲς ντὲ λά Φουέντε ὁ Σομεροῦλος, ἀνεμῖα τοῦ καινούργιου γενικοῦ διοικητοῦ... Ὅλη ἡ Ἀθῶνα τὴν ξέρει... Ἦρθε ἐδῶ πρὶν ἀπ' τὸν θεῖο τῆς με τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ διοικητήριον τοῦ Λὸς Μολίνος, ὅν καὶ ὁ παλαιὸς διοικητὴς εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ...

Σὲ λίγο, ὅταν ὁ Ἀντώνιο πλήρωσε τὸν λογαριασμὸν του, εἶδε πὼς ὁ ράφτης εἶχε προσθέσει σ' αὐτὸν καὶ τὴν πληροφορίαν πού τοῦ ἔδωσε.

Μὰ ἦταν εὐτυχής... Σὲ λίγο θὰ θρισκόταν στὸ διοικητήριον, ἕνα ὠραῖο ἀνάκτορον πού θρισκόταν στὴν τοπο-

θέσια Λὸς Μολίνος, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' ἐκεῖνη !

Ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι τοῦ κι' ἔβιαζε τόσο στὸν δρόμο τὸν ἀμαξῆ νὰ κἀν γρήγορα, ὥστε σὲ λίγο φάνηκε τὸν θερινὸ ἀνάκτορον τοῦ διοικητοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀπεράντους κήπους του, ὅμοιο με μιά λευκὴ κηλὶδα ἀνάμεσα σὲ μιά θάλασσα φοινίκων.

Όταν τὸ ἀμάξι στάθηκε μπρὸς στὴν εἴσοδο, ἕνας σκωπὸς θγῆκε ἀπ' τὴν σκοπιά του καὶ πῆρε τὴν ἀδεια τοῦ Ἀντωνίου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ ἥρωας μας θρισκόταν μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων.

Τὴν στιγμή πού μπῆκε μέσα ὁ κυβερνήτης, στρατηγὸς Κάρλος Κάζας, κύτταξε ἔξω ἀπὸ ἕνα παράθυρον καὶ δὲν ἄκουσε τὸν γραμματέα του πού τοῦ ἀνῆγγελε τὸν ἐπισκέπτη, πρᾶγμα πού ἔκανε τὸν τελευταῖο νὰ τοῦ ξαναπῇ:

— Ἐρχώτατε !...

Ὁ διοικητὴς γύρισε τότε κάνοντας μιά μικρὴ κίνησι ἀφίσεως. Μὰ μόλις πῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο του καὶ τὸ διάβασε, ἕνα χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό του.

Συγχρόνως ὁ Ἀντώνιο κατέτειλε μιά κίνησι ἐκπλήξεως: Στὸ πρόσωπο τοῦ Γενικοῦ Κυβερνήτου τῆς Κούθας ἀναγνώρισε τὸ χρυσοστόλιστο εὐπατριδῆ, ὁ ὁποῖος θρισκόταν πρὸ ὀλίγων ὥρῶν στὸ πλευρὸ τῆς Ντολорὲς στὴν μητρόπολι.

— Πλησιάζετε, δὸν Ἀντώνιο, εἶπε ὁ κυβερνήτης στὸν ἄνδρα. Εἶμαι εὐτυχὴς πού σὰς θλέπω... Ἐλπίζω ὅτι δὲν σὰς ἔκανα νὰ περιμένετε πολὺ.

Ἐδεῖξε στὸν Ἀντώνιο μιά πολυθρόνα κι' ἀπάντησε στὸ χαίρεταισμά του με μιά εὐγένεια γεμάτη ἀνείσι κι' ἔγκρα- διότητα.

— Πρέπει, μὰ με βοηθήσετε καὶ σεῖς ν' ἀφήσουμε κατὰ μέρος τοὺς τύπους, ἐξακολούθησε ὁ στρατηγὸς, ἀκούμ- πώντας τὸ κεφάλι στὸ χέρι του καὶ κυττάζοντας τὸν Ἀντώνιο προσεχτικά καὶ με εἰλικρίνεια. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπεχθάνομαι τοὺς τύπους πού τόσο πέρασι ἔχουν στὴν πατρίδα μου τὴν Ἰσπανία καὶ προσπαθῶ ὅσο μπο- ρῶ νὰ τοὺς ἀποφεύγω... Αὐτὸ πείραξε καὶ ξάφνιασε μερικὸς παλαιὸς Ἰσπανοὺς εὐπατριδῆς... Μὰ οἱ τύποι δὲν ἀποτελοῦν πειὰ τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς. Ἡ ἐπανάστασις τῆς Γαλλίας εἶχε μιά ἐπίδρασι σ' ὅλον τὸν κόσμον πού δὲν μὰς ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀγνοήσουμε. Δημιούργησε καινούργιους καιροὺς, καινούργιες μὸδες, καὶ καινούρ- γιου πνεύματος... Εἶμαι λοιπὸν θέσβαιος, ὅτι δὲν θὰ πει- ρασθῇ ἂν δὲν σὰς ἐπιτρέψω νὰ μοῦ φιλήσετε τὸ χέρι!...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, πού θάχετε ἔτσι ἐντελῶς στὴν ἀπάντη τὴν ἐτικέτα, ἀπάντησε ὁ Ἀντώνιο. Πρέπει μάλι- στα νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι, παρ' ὅλα ὅσα μοῦ εἶχαν πῇ γιὰ σὰς οἱ πολυάριθμοι φίλοι σας, ἐρχόμενον ἐδῶ με κάποιον φόβο.

— Δὲν φανταζόμουν, ὅτι εἶχα τόσους φίλους στὴν Ἀθῶνα, εἶπε ὁ κυβερνήτης. Μὰ μού εἶναι εὐχάριστο πού μοῦ τὸ λέτε... Φαίνεται, δὸν Ἀντώνιο, πὼς πέσατε σὲ λαμπρά χέρια. Ὁ καλὸς μου φίλος δὲν Κάρλο Κίμπο μοῦ μιλήσε γιὰ σὰς, ὅπως ἐπίσης μοῦ μιλήσε καὶ γιὰ τὴν ἀφορμὴ πού σὰς ἔφερε ἐδῶ. Ἐχετε τὴν ἀπόδειξι τοῦ χρέους τῶν Καλλέγκο ;

— Ναι, ἀπάντησε θγαζώντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τὰ διάφορα χαρτιά τὰ σχετικὰ με τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Ὡ! εἶπε ὁ κυβερνήτης. Ἄν κάποιος κύριος στὴν Ἀθῶνα ἤξερε τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ πορτοφολιοῦ, ὥστε σεῖς, οὔτε αὐτὸ θὰ φθάνετε σήμερα ἐδῶ.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ διατρέξω ὅλους τοὺς κινδύνους, προκειμένου νὰ φέρω σὲ αἴσιο τέλος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ἀπάντησε ὁ Ἀντώνιο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ συμπερόντά μου συνδέονται μ' αὐτή, μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος πού μ' ἔχει κάνει καὶ τὴν ἔχω πάρει τόσο θερμὰ. Εἶναι κάτι ἄλλο...

— Δίτασε νὰ μιλήσῃ περισσότερο.

— Ἐξακολούθησε, τοῦ εἶπε ὁ κυβερνήτης. Μοῦ ἐρε- θίζετε τὴν περιέργεια.

— Αὐτὸ πού κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐξακολούθησε ὁ Ἀντώνιο, εἶναι ἡ ὑπόθεσις ἡ ἴδια, ἡ δυσκολίες πού πα- ρουσιάζει ἡ περιπέτεια πού προϋποθέτει, οἱ κινδύνους. Ὡ! αὐτὰ με σπρώχνουν νὰ φθάσω ὡς τὸ τέλος γιατί θὰ ἤθελα νὰ δῶ πὼς θὰ τὰ θγάλω πέρα. Μὰ μοῦ φαί- νεται, ὅτι αὐτὰ δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν.

Ὁ κυβερνήτης χαμογέλασε, ἀφήνοντας νὰ φανοῦν τὰ λευκὰ τὸν δόντια. Κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ προσυπογράψῃ τὰ χαρτιά τῆς ὑποθέσεως Καλλέγκο ἐπικυρώνοντας ἔτσι τὴν γνησιότητά τους. Συγχρόνως εἶπε:

— Ἀπεναντίας, δὸν Ἀντώνιο, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς ἀκούω νὰ μιλάτε ἔτσι. Τὰ λόγια σας μοῦ παρουσι- ἀζουν τὴν ὑπόθεσι με μιά καινούργια ὄψι... Μ' ἐνθαρ- ρύνετε μάλιστα ὀλεποντας ὅτι τὸ χρέμα δὲν ἀποτελεῖ γιὰ σὰς τὸ πᾶν, νὰ σὰς προτεῖνω κάτι. Μὰ αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ, πρέπει νὰ εἶναι μεταξύ μας σὰν ἄνθρωποι τί- μοι πού εἶμαστε. Εἰσθε σύμφωνος ;

— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου, μὰ ἐπιφυλάσσομαι γιὰ νὰ δεχθῶ.

— Φυσικά. Μὴ νομίζετε πὼς θέλω νὰ σὰς ξεγελάσω. Ἀπεναντίας. Στὴν πραγματικότητα μάλιστα, ὅπως θὰ δῆτε, ἐμπιστεύομαι μέχρις ἐνὸς σημείου σὲ σὰς...

Ἐσκυψε κι' ἔρριξε λίγη σκόνῃ στα χαρτιά. Ἐπειτα κύτταξε τὸν Ἀντώνιο με εἰλικρίνεια κι' ἐξακολούθησε:

— Σενορί, ξαναγυρίζω σὲ λίγους μῆνες στὴν Ἰσπανία. Φεύγω πρὸ φτωχὸς ἀπ' ὅτι ἦρθα πρὸ ἔξη χρόνων... Θὰ μπορούσα νὰ ἦμουν ἀπὸ πλούτου ἂν ἤθελα νὰ παίξω τὸ παίγνιδι τοῦ Γενικοῦ Ἐπιστάτου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ σενορί Σάντα Μαρία. Ὁ Κάρλο Κίμπο σὰς μίλησε γι' αὐτούς ; Ναι ! Τότε με καταλαβαίνετε... Μὰ ὄχι, δὲν με καταλαβαίνετε ἐντελῶς... Τὸ παίγνιδι τους εἶναι νὰ χωρίσουν τὴν Κούθα ἀπὸ τὴν Ἰσπανία... Ζοῦμε σὲ καιροὺς ταραχένους καὶ τὸ μέλλον δὲν εἶναι καθόλου ἀνέμελο...

Μὲ τὸν πόλεμον πού ὑπάρχει φόβος ν' ἀπλω- θῇ στὴν Εὐρώπῃ θὰ ἀπομονωθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία γιὰ πολλοὺς μῆνες ἴσως. Ἡ ἐπανάστασις προστοιμάζεται ἐ- δῶ. Ὁ ἐξαδελφός μου καὶ διάδοχός μου στὸ ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Κούθας, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σομε- ρόυλος, θὰ μείνῃ ἐδῶ μόνος γιὰ νὰ παλαίψῃ ἐναντίον ἐ- κείνων πού παρουσιάζονται ὡς πατριώτες καὶ πού προ- ετοιμάζουν τὴν ἐπανάστασι... Εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὸ αἰσθημά των τοῦ πατριωτισμοῦ συνίσταται στὸ πὼς νὰ συγκεντρώσουν στὰ χέρια τους τίς εἰσπρά- ξεις τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ;

»Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἔχουν μεγάλη ἐπίδρασι στὴν Ἰ- σπανία. Κι' ἐπὶ δυσκολεύτηκα πολὺ ὡς ὅτου νὰ πείσω τὴν κυβέρνησι νὰ στείλῃ στὴν θέσι μου ἕναν ἄνθρωπον πι- στὸ, τίμιο, φιλελεύθερον μὰ νομιμόφρονα. Γιὰ νὰ προετοι- μάσω τὸν δρόμον στὸν ἀντικαταστάτη μου, μοῦ ἔστειλε πρῶτα τὴν ἀνεμῖα του, ἡ ὁποία ἐπιθλέπει τὴν ἐγκατά- στασι τοῦ ἐδῶ, στὸ Λὸς Μολίνος. Τὸ κοινωνικὸ γόητρο

ἔχει μεγάλη σημασία στὴν Κούθα μεταξύ τῶν πλουσίων γαιοκτημόνων. Μὲ τὴν σενορίτα Ντολорὲς συνεργαστή- καμε οὕτως ὥστε ὁ νέος διοικητὴς νὰ ἔχῃ γύρω του πραγματικὴ αὐλὴ ἀντιθασιλέως. Ἐτσι, ὅταν θὰ φθάσῃ ἐδῶ, θὰ συγκεντρώσῃ γύρω τοῦ, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ τοὺς θασιλόφρονες. Ἡ σενορίτα συνάντησε πολλὰς δι- σκολίες καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ πολλὰς ἀπὸ τίς παλαιὰς συνήθειες. Μὰ καθὼς θὰ προσέξατε τὸ πρᾶξ στὴν μητρόπολι, εἶναι μιά νέα μ' ἐξαιρετικὰ θέλητρα.

Ὁ διοικητὴς ἄρχισε νὰ γελάει καὶ πρόσθεσε:

— Χάρis στὰ θελήτρα τῆς μάλιστα, ἀκούμε τώρα πολλὰς σερενάτες στὸ σελινόφως, στοὺς κήπους τοῦ Λὸς Μολίνος. Ἐτσι πῆραμε με τὸ μέρος μας καὶ τοὺς νεαροὺς καὶ μὲ πᾶν ἡλικίαν οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεγάλη ἐπίδρασι. Ἐγίνε κρύβας τῆς μὸδας νὰ ἐρχοῦνται ὀριζμέ- να ἀπογεύματα νὰ φυλάνε τὸ χέρι τοῦ διοικητοῦ γιὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ φιλήσουν καὶ τὸ χέρι τῆς σενορίτας.

Όταν ὁ θεῖος τῆς θὰ φθάσῃ, ἡ δημοτικότης τοῦ θὰ

Η καινούργια

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Π. ΒΙΡΖΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Σάρλ Ντυμπουάν, 36 ετών, διοικητικός. — Κλαίρη, η γυναίκα του, 28 ετών. — Μώντ, 27 ετών, η καινούργια του δακτυλογράφος.

(Η Μώντ ετοιμάζει μία επιστολή στην γραφομηχανή — στο μικρό γραφείο που χρησιμεύει ως αντιθάλαμος του γραφείου του κ. Ντυμπουάν. Ξαφνικά, ανοίγει η πόρτα και παρουσιάζεται η Κλαίρη Ντυμπουάν).

ΜΩΝΤ. — Τι έπιθυμεί η κυρία;
ΚΛΑΙΡΗ. — Μέσα είναι ο σύζυγός μου.

ΜΩΝΤ. — Ποιός σύζυγός σας;
ΚΛΑΙΡΗ. — Μά, ένα σύζυγο έχω, τον κ. Ντυμπουάν...

ΜΩΝΤ. — "Ω! με συγχωρείτε.... δεν το ήξερα..."

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν πειράζει... Για σταθήτε, όμως... Δεν πιστεύω να κάνω λάθος... Έσού είσαι, Μώντ;

ΜΩΝΤ. — Με ξέρετε;

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν με αναγνώρισε ακόμα; Είμαι η Κλαίρη, η παλιά σου φίλη και συμμαθήτριά!

ΜΩΝΤ. — Ναι, καλά λέτε!... Ποθ' να το ήλπιω, ο νοός μου! Τι γίνεσαι, Κλαίρη;

(Η δυο παλιές φίλες αγκαλιάζονται. Χάδια, φιλά κτλ.)

ΚΛΑΙΡΗ. — Έσού είσαι, λοιπόν, η καινούργια δακτυλογράφος του Σάρλ;

ΜΩΝΤ. — Ναι, τρεις μήνες τώρα.

ΚΛΑΙΡΗ. — Μου το είπε ο Σέρλ. Μά, πού να το φαντασθώ ότι θα ήσουν εσύ!

ΜΩΝΤ. — Θεέ μου! Σάν ψέματα μου φαίνεται... Έγινες, βλέπω, μεγάλη κυρία! Θυμάσαι πού έρχόσουν στο σχολείο με μπαλωμένο φουστανάκι και στραβοπατημένα παπούτσια;

ΚΛΑΙΡΗ (πειραγμένη). — Έχεις, βλέπω, πολύ καλή μνήμη...

ΜΩΝΤ. — Με συγχωρείς... Δεν ήθελα να σε θίξω...

ΕΞ Άλλου, είμαι κι εγώ κόρη ενός ταπεινού εργατικού και δεν ντρέπομαι διόλου για την καταγωγή μου... Μά, πώς γνωρίστηκες με τον κ. Ντυμπουάν;

ΚΛΑΙΡΗ. — Ολόκληρο μυθιστόρημα, αγαπητή μου. Πριν από πέντε χρόνια, έκανα έδω μέσα την δουλειά που κάνεις τώρα εσύ...

Ημουν δακτυλογράφος του Σάρλ... Μια μέρα, άρχισε να μου κάνει τά γλυκά μάτια... Του άρεσει, ξέρεις, να φιλετάρη μ' όποια γυναίκα δει.

ΜΩΝΤ. — Μπα;

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν το κατάλαβες ακόμα;

ΜΩΝΤ. — Όχι... Ο άνδρας σου είναι πολύ κορρέκτ απέναντί μου.

ΚΛΑΙΡΗ. — Περίεργο... πολύ περίεργο! Έν πάση περιπτώσει, άρξασα να θγαίνουμε έξω με τον Σάρλ, να κηλαινούμε στον κινηματογράφο, να τρώμε μαζί κ' τα λοιπά, και τα λοιπά, και τα λοιπά...

ΜΩΝΤ. — Δεν μου εξηγείς, σε παρακαλώ, τί σημαίνουν αυτά τα «και τα λοιπά»;

ΚΛΑΙΡΗ. — Όχι εκείνο που φαντάζεσαι! Απεναντίας: δεν το έδωσα ποτέ του Σάρλ πολύ θάρρος...

Τόν έκανα να, ξετρελλαθώ κυριολεκτικά μαζί μου και να με ζητήσει σε γάμο...

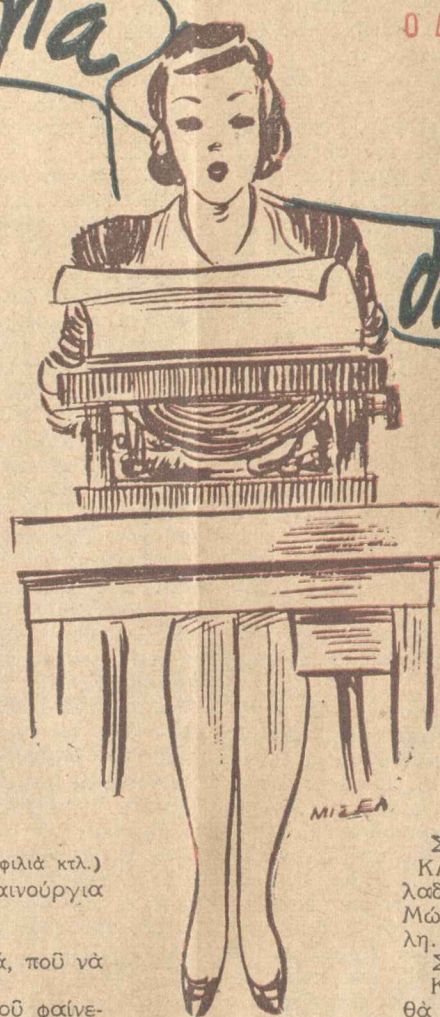
ΜΩΝΤ. — Φαντάζομαι, όμως, ότι θα τον αγαπούσες...

ΚΛΑΙΡΗ. — Έγώ; Διόλου! Δεν ήταν ο τύπος μου...

ΜΩΝΤ. — Και τώρα;

ΚΛΑΙΡΗ. — Α! τώρα... δεν ξέρω ακόμα αν τον αγαπώ ή όχι.

ΜΩΝΤ. — Μά, είναι νόστιμο παλληκάρι...

δακτυλογράφος

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν άντλέγα,

ΜΩΝΤ. — "Ω! θα είναι τρομερό να ζήσ' μ' έναν άνδρα χωρίς να τον αγαπάς!

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν έχει σημασία, αφού μ' αγαπά εκείνος... Και τώρα, πρέπει να το εμπούμε στον Σάρλ.

ΜΩΝΤ. — Τι πράγμα να το εμπούμε;

ΚΛΑΙΡΗ. — Μά, ότι γνωρίζουμε είκοσι χρόνια τώρα,

(Τραβάει την Μώντ απ' το χέρι και έρπει στο γραφείο του Σάρλ).

ΣΑΡΛ. — Έσ' ήσουν πού φιλούσες ένα τέταρτο της ώρας με την γραμματέα μου;

ΚΛΑΙΡΗ. — Μάλιστα, εγώ!

ΣΑΡΛ. — Την γνωρίζεις;

ΚΛΑΙΡΗ. — Λίγο... απ' τον καιρό δηλαδή πού είμαστε μικρά κοριτσάκια. Η Μώντ ήταν η καλλίτερη παιδική μου φίλη.

ΣΑΡΛ. — Σοβαρός;

ΚΛΑΙΡΗ. — Σοβαρότατα. Έλπίζω ότι θα την περιποιησαι καλά. (Στην Μώντ.) Τι μισθό παίρνεις;

ΜΩΝΤ. — Μά...

ΚΛΑΙΡΗ. — Δεν έχεις μά και ξεμά. Σε ρωτώ τί μισθό παίρνεις. Πρέπει να μου απαντήσεις...

ΣΑΡΛ. Σε παρακαλώ, Κλαίρη...

ΚΛΑΙΡΗ. — Έσ' σε παρακαλώ να μου κάνης την χάρη να σωπαίνης! (Στην Μώντ.) Λοιπόν; Περιμένω απάντησι...

ΜΩΝΤ. — Οκτακόσια φράγκα τον μήνα...

ΚΛΑΙΡΗ. Οκτακόσια φράγκα!... (Στον Σάρλ.) Δεν ντρέπεσαι! Τι θέλεις να σου κάνη το κορίτσι με οκτακόσια φράγκα τον μήνα; Με αυτά θα φάει, θα ντυθώ, θα πληρώσει το νοίκι της;

ΣΑΡΛ. — Σε παρακαλώ, Κλαίρη, να μην άσχολησαι με τα ζητήματα αυτά...

ΜΩΝΤ. — Πράγματι, Κλαίρη, με φέρνεις σε δύσκολη θέση απέναντι του κ. Ντυμπουάν...

ΚΛΑΙΡΗ. — Του κ. Ντυμπουάν!... Έν πρώτοις, δεν υπάρχει πειά έδω κύριος Ντυμπουάν... Μά τον φαντάζης άπλως Σάρλ...

ΜΩΝΤ. — Δεν μπορεί να γίνη αυτό, Κλαίρη... Είμαστε, θέβαινα, παλιές φίλες... Μά δεν ξεχνά ότι ο κ. Ντυμπουάν είναι προϊστάμενός μου...

ΚΛΑΙΡΗ. — Αυτό δεν έχει καμιά σημασία... Βάλε το καπελλάκι σου και πάμε να κάνουμε μία βόλτα.

ΣΑΡΛ. — Μά, αγάπη μου, η δεσποινίς Μώντ έχει να κάνει ένα σωρό γράμματα στην γραφομηχανή...

ΚΛΑΙΡΗ. — Τά φτιάχνεις εσύ...

ΣΑΡΛ. — Σε παρακαλώ να γίνης λιγάκι σοβαρά...

ΚΛΑΙΡΗ. — Κι' εγώ σε παρακαλώ να είσαι πιο γαλαντόμος απέναντι της καλλίτερης παιδικής μου φίλης. Πρώτο και κύριο, θα της κάνης αύξηση πεντακόσιων φράγκα...

ΜΩΝΤ. — Κλαίρη!...

ΚΛΑΙΡΗ. — Έσ' να μη μιλάς! (Στον Σάρλ.) Και (Συνέχεια στη σελίδα 68)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΑ ΠΟΗΤΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

—Μά στ' αλήθεια, με φαντάζεσθε λοιπόν Ικανό να παραδώσω μία γυναίκα που θρίσκει στο σπίτι μου;

—Και πού είναι φίλη σας, πιστή σας φίλη... πρόσθετε η Μαγκαλί.

—Αλήθεια, είπε ο Κλάρενς, ξέχασα να σας πώ. Ο άστυναιικός Κάρρινγκτον...

—Ο Κάρρινγκτον! φώναζε εκείνη. Δεν πέθανε λοιπόν;

—Όχι, δυστυχώς για μας... Και το χειρότερο είναι ότι φαίνεται πως ξέρει πολλά πράγματα...

—Η Μαγκαλί χλωμάσε έλαφρά και ρώτησε:

—Και ο άλλος;

—Ο κλέφτης, ο ληστής;... "Όσο γι' αυτόν δεν ξέρουμε τί άπόγινε..."

—Και το πτώμα του;

—Γίνκε άφαντο...

—Πάς! Δεν θρέθηκε τίποτε μέσα στο χτίριο;

—Δεν θρέθηκε τίποτε, άπάντησε ο Κλάρενς με μία γαλήνη πού έρέθιζε την Μαγκαλί.

—Τότε ποιός πήρε το πτώμα του κακούργου;

—Όπως μου είπε ο Κάρρινγκτον, έφθασαν στο χτίριο, λίγο μετά την αναχώρησή μας, καθώς φαίνεται οι ανένεχοί του. Τόν έψαξαν, έξεδήλωσαν την άπογοήτευσή τους, γιατί δεν θρήκαν τίποτε, με θλαστήμιες κι έπειτα τον έπληραν μαζί τους.

—Περίεργο!

—Το πιο περίεργο όμως είναι ότι έξερτε αυτούς άνθρώπους, αγαπητή μου, έξακολουθήσε ο Κλάρενς με αυστηρότητα. Είναι οι ίδιοι άκριβώς τους οποίους είχατε μαζί με στο σπίτι της δυστυχισμένης Μαίρης Σπίτφιλντ, την ημέρα του θανάτου της. Δεν έχει περάσει τόσος καιρός, ώστε να μη θυμάστε...

—Ελάτε, μην ταράζεσθε... Τους έξερω άλλως τε κι' εγώ. Είναι ο παλιός μου καμαριέρης, ένας λωποδύτης πρώτης τάξεως, και μία γρηά προσηνητέρα, ή... έντιμοτάτη μίσερ Κράμπ.

—Μά τί λέει ο Κάρρινγκτον για δλ' αυτά;... Σας είπε πως κατώρθωσε να χτυπήση τον κακούργο;

—Ο Κλάρενς χαμογέλασε και παίρνοντας τά χέρια της Μαγκαλί μέσα στα δικά του της είπε:

—"Ελα δραία μου... Κύτταξέ με μέσα στα μάτια άν τοιάς... Δεν χτύπησε ο Κάρρινγκτον τον κακούργο, άλλα αυτά τά δραία χεράκια..."

—Ε, λοιπόν, ναι, εγώ τον χτύπησα! άπάντησε τολμηρά η Μαγκαλί. Δεν είχα άλλον τρόπον για να σώσω τά χρημάτα σας... Πηγαίνετε τώρα να το πείτε στον δικαστή!

—Μά, αγαπητή μου, μη παραφέρεσθε... Έγώ, έν πρώτοις δεν σας επικρίνω παρά για τό ότι φανήκατε κάπως... ζαηρή, πράγμα πού μπορεί να έχη δυσάρεστες συνέπειες άν ο άνθρωπος αυτός δεν πέθανε και θελήση να μας καταγγείλη...

—Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, άπάντησε η Μαγκαλί προσπαθώντας να καθησυχάση τον έαυτό της. Δεν με είδε και δεν μπορεί να ξέρη ποιός τον χτύπησε. Όλα έξ' άλλου θα τον κάνουν να υποθέσει ότι τον χτύπησε ο άλλος...

σε ο Κάρρινγκτον, τον όποιον ήθελε να στραγγαλίση.

—Μά τό στυλέτο σας πού τό άφήσετε... κεί κάτω; Αυτή ή άπρνοησία μπορεί να σας καταστρέψη...

—Μά δεν έχω γραμμένο τ' όνομά μου στη λάμα του! Δεν τό έχω δείξει σε κανένα και κανείς δεν μπορεί να ξέρη την προέλευσή του.

—Ούτε καν ο κόμης ή μαρκήσιος ντε Μαρτενκούρ; Είπε ο Κλάρενς με ειρωνεία...

—Η Μαγκαλί κύτταξε τον συνομιλήτή της έντελώς γαλήνια. Κάτι πήγε να πη μά ο Κλάρενς έξακολούθησε.

—"Όλα είναι μυστηριώδη σ' αυτήν την υπόθεση, μά τό πιο παράδοξο άπ' όλα είναι ή γνωριμία σας μ' αυτούς τους παληανθρώπους.

—Κρίνω κατώτερο της άξιοπρεπείας μου τό να συζητήσω μία τόσο ύβριστική ύποψία. Πάντως θα τά μάθετε όλα από τον Τζών Σπίτφιλντ και τότε θα δήτε...

—Έλπίζω να μη τον δώ πολύ γρήγορα...

—Ο Κλάρενς δεν λογικευόταν πειά. Τό σαγηνευτικό εκείνο πλάσμα του είχε αχμαλωτίσει τις αισθήσεις με τη μαύρη έξωτική του άμορφία...

Κι' όταν τον τύλιζε με τά δραία γυμνά της μπράτσα, έπαψε να της μιλά και για τον Κάρρινγκτον και για τον Μποννεμόρ και για τον Σπίτφιλντ...

Τόν είχε κάνει σκλάβο της. Έτσι πλήρωσε την ίδια μέρα εύχαρίστως τις πεντακόσιες λίρες της έγγυσης της.

Και δεν σκεφτότανε πειά τίποτε άλλο από τό όλογο πού στις Ιπποδρόμιες του Ντέρμπυ, θα το έφερνε τά έκατομύρια με τά όποια θα πλήρωνε όλα του τά χρέη.

XXX

Η ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΕΣ

—Ο λόρδος Κλάρενς στήριξε όλοσ του τις έλπίδες στις κοούρες.

Τό φαβορί του ήταν ένα περίφημο καθαρόαιμο άλογο κι' ο τζόκευ του ένας από τους καλλιτέρους της Άγγλιας Ριψοκινδύνευε τά πάντα. Άν τό άλόγο του έχανε, τον περιμένα ή καταστροφή και ή άτίμωσις... και μαζί μ' αυτόν θα άτιμαζόταν και ή γηραιά Άγγλία γιατί ο πιο τρομερός του αντίπαλος ήταν ένας Γάλλος, ο μισητός Μονφόρ — Κεραντέκ, ο έχθρός του, ο εύτυχής αντίπαλός του στον έρωτα, πάλι πάλι εύτυχής μάλιστά απ' ότι τον φανταζόταν.

Είναι γνωστό ποιά πάθος προκαλούν ή κοούρες στην Άγγλια και πρό πάντων τό Ντέρμπυ πού από τό 1780, γίνεται άνελλιπώς κάθε χρόνο στο Έψου. Είναι τό μεγάλο γεγονός της εποχής, ή έθνική Ιπποδρομία, την όποία θεωρούν καθήκον τους να παρακολουθήσουν όλοι οι Άγγλοι πού έχουν τά μέσα.

Την ημέρα πού θα γινόταν ή μεγάλη κοούρα, ο Κλάρενς είχε πάει από άνωρίς στον Ιππόδρομο. Η Μαγκαλί, πού θεωρείτο πειά ως ή επίσημη έρωμένη του τον συνόδευε καθώς και αρκετοί φίλοι του, μεταξύ των οποίων ο λόρδος Χούτσονσον, ο σέρ Τζορτζ Ρούσσο, ο συνταγματάρχης Μάκενζι και άλλοι.

Όλη ή συντροφιά, όρθιά γύρω από ένα τραπέζι στην περιοχή του Ιπποδρόμου, έπρωγε θιαστικά, ένώ οι σπηρέτες έθγαζαν από κουβάδες γεμάτους πάγο τις υποτίλλες με τη σαμπάνια και τις έδιναν στους συνδαιτημονες οι όποιοι έπιναν ύπερ της νίκης του Κλάρενς.

Σε κάποια στιγμή, ένας όμιλος πλανοδιών τραγουδιστών...

στον φάνηκε λίγο πιο πέρα.

Η Μαγκαλί, που ή σαμπάνια της είχε φέρει κέφι, κατουσίωσε ξαφνικά. Είχε διακρίνει στον δμίλο, ντυμένο σαν νέγρο και με το πρόσωπό του μουντζουρωμένο, τον Τόμπυ, τον παλιό καμαριέρη του Κλάρενς, τον σύνενοχο του Μποννεμόρ. Κι' εκείνος όμως την είδε άμέσως, μά κι' ο ένας και ο άλλος δεν έδειξαν τίποτε.

Όσο γιά τον Κλάρενς, αυτός ούτε καν πρόσεξε τον Τόμπυ. Βιαζόταν άλλως τε να φάη, απασχολημένος καθώς ήταν με τ' άλογό του, με τα τελευταία στοιχήματα και με τον τζόκευ του, ο οποίος τον πλησίασε, θέλοντας να του μιλήσει...

Τότε ο Κλάρενς άφησε τους φίλους του, λέγοντάς τους:

— 'Ωρεθουάρ, τζέντλεμεν... 'Ωρεθουάρ, αγαπητή μου... Κι' ετοιμασθήτε να έπαιξε τον νικητή του Ντέρμπυ, το άλογό μου τον «Λάιτλ Γκρέυ»!

Έν τω μεταξύ, οι πλανόδιοι μουσικοί έπαιαν διάφορα τραγούδια και χόρευαν.

Όταν τελείωσαν, ο Τόμπυ άποσπάσθηκε απ' αυτούς και πλησίασε τον δμίλο των ευπατριδών, τείνοντας το καπέλλο του.

Σκοπίμως πλησίασε πρώτα την Μαγκαλί και της είπε: — 'Ωραία μου λαίδη, δώστε κάτι για τους φτωχούς τραγουδιστές.

Η Μαγκαλί έκανε πως ψάχνει στο πορτοφόλι της και βλέποντας ότι η συντροφιά της ήταν συγκεντρωμένη σ' ένα άλογο, του οποίου έπέβαινε ένας τζόκευ με τα χρώματα της Γαλλίας, ψιθύρισε γρήγορα - γρήγορα στον Τόμπυ:

- Που είναι ο Μάρτενκουρ;
- Το ξέρετε καλά, της άπάντησε εκείνος.
- Δεν ξέρω τίποτε. Μίλα γρήγορα! Πέθανε;
- Τα λόγια μου αξίζουν χρυσάφι... πολύ χρυσάφι...
- Θα το πάρης.
- Πότε;
- Αύριο αν έρθης σ' αυτήν την διεύθυνση.

Και η Μαγκαλί του έδωσε την διεύθυνση της κατοικίας του Κλάρενς και πρόσθεσε:

— Θα με ζητήσεις και θα μπής από την πόρτα της υπηρεσίας.

.....

Ο Κλάρενς, αφήνοντας τους φίλους του, πήγε προς το «πεζάζ».

Από μακριά είχε αναγνωρίσει, ανάμεσα σε μία έκλεκτη άριστοκρατική συντροφιά, τον μαρκήσιο Ρενέ ντε Μονφόρ — Κεραντέκ τον εύγενή και συμπαθητικό ήρωα του πρώτου μέρους της άφηγησέως μας... Βλέποντας τον ευτυχισμένο του αντίζηλο, αυτόν που είχε καταστρέψει τα σχέδιά του για την γοητευτική Ρίτα, έγινε πελιδνός από όργη. Καί όμως περίμενε αυτήν την συνάντησι, μά μοχηρός και κακός όπως ήταν, δεν είχε μωρέσει να συγχωρήσει στον Ρενέ, παρ' όλα τα χρόνια που πέρσαν, το ότι εξ αίτίας του δεν είχε γίνει ο γάμος του με την πλουσία κληρονόμο.

Ο Ρενέ τον είδε κι' αυτός. Πρό δλίγης ώρας μάλιστα τον αναζητούσε με τα βλέμματά του ανάμεσα στο πλήθος των άριστοκρατών. Ήξερε άλλως τε ότι δεν υπήρχε τρόπος να τον άποφύγη και καθώς είχε ξεχάσει πειά έντελως την παλιά τους διαφορά, είχε αποφασίσει να του φερθή σχεδόν φιλικά.

Μόλις οι δυο ευπατρίδαι αντικρύστηκαν, άλλαξαν έξ άποστάσεως ένα ευγενικό χαιρετισμό. Έπειτα ο λόρδος Κλάρενς προχώρησε πρώτος και είπε στον Ρενέ με ψεύτικη γαλήνη:

— Λοιπόν, αγαπητέ μου έχθρε, γιά δεύτερη φορά θρικόμαστε σήμερα αντιμέτωποι, μά σε άλλο πειά έδαφος... Μνησικάκετε άκόμα έναντιόν μου γιά την παλιά μας διαφορά;

— Θα ήμουν πολύ κακός, αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, άπάντησε ο μαρκήσιος, αφού μάλιστα όλα τα άδικα της παλιάς αυτής διαφοράς μας ήσαν με το μέρος μου.

— Κι' αφού μάλιστα κερδίζατε τό

παιγνίδι... Έτσι δεν μπορεί να έχη μείνει πειά παρ' ή άνάμνησίς μιάς άνόητης συναντήσεως στο πεδίο της τιμής, άπάντησε ο Κλάρενς ύπονοώντας την μονομαχία τους.

— Έσθυσε κι' αυτή, είπε ο Ρενέ. Μά να πού και μερκα πάλι είμαστε αντίπαλοι.

— Ναι, άπάντησε ο Κλάρενς. Άς κάνουμε λοιπόν, δι'τι κάνουν κ' οι παλαισταί πρό του άγώνος: Άς αξουμει τιμία το χέρι.

— Ευχάριστος, είπε ο μαρκήσιος χαμογελαστός πατοε.

Και οι δυο ευπατρίδαι άλλαξαν μία χειραψία. Ο Κλάρενς κύτταξε κατόπιν προς την συντροφιά του μαρκησιού και είπε:

— Ά, να μία γοητευτική νέα κυρία που δεν μου είναι άγνωστη...

Ήταν ή ξανθή Ρίτα, ή αγαπητή μας μικρή ήρωισ, που είχε γίνει πειά — ώ, υπερτάτη εύδαιμονία! — ή μαρκησία ντε Μονφόρ — Κεραντέκ, γι'ατί, κατά την άρκειαν των γεγονότων που διηγηθήκαμε, οι γάμοι του Ρενέ και της Ρίτας είχαν έορτασθή στον ήγεμονικό παγο των Μονφόρ, ενώ ή φτωχή μητέρα της ύφης, ή χήρα του Άρνόλντ, κρυβόταν πάντοτε μέσα στην έρημια των δασών, έξακολουθώντας να παίζει τον ρόλο της τρελλής.

Μιά αξιολάτρευτη μικρούλα είχε γεννηθή κιόλας απ' τον ευτυχισμένο αυτόν γάμο.

Την είχαν θγάλει Μαρία, με το εύλογημένο όνομα της έξαφανισμένης γιαγιάς της — κι' αυτό ήταν γιά την φτωχή μητέρα της Ρίτας μία καινούργια άφορη χαρά, μά και πόνου γι'ατί δεν μπορούσε να πάρη στην άγκαλιά της και να γεμίση χάδια και φιλήματα τη μικρούλα πολυαγαπημένη κόρη της κόρης της.

Ο Ρενέ είχε διατηρήσει τον σταλό του πατέρα του κι' είχε σκεφθή να λάβη μέρος στις κούρσες του Έγγυ, έχοντας άπόλυτη έμπιστοσύνη στο άλογο «Πόρτ - Μποννέρ» που τό είχε θαφτίσει έτσι ή Ρίτα.

Κι' άκριβώς εκείνη τη στιγμή, ή νεαρά μαρκησία χάρδευε αυτό το άλογο με την έλπίδα ν' άποφύγη τον λόρδο Κλάρενς, τον οποίο είχε δη νά πλησιάξη.

Η παρουσία αυτού του ανθρώπου που την έναγλίσσε άλλοτε με τις έρωτοτροπίες του, την στιγμή που ή καρδιά της άνηκε δλόκληρη σ' εκείνον, ο οποίος είχε γίνει τώρα σύζυγός της, την πάγωνε και της θύμισε το δράμα του παρελθόντος.

— Ω! δεν είχε ξεχάσει τις τρομερές εκείνες ώρες; Πώς ο σύζυγός της τις είχε ξεχάσει αυτός; Πώς έσβηγε το χέρι αυτού του παλαιού αντιπάλου, αυτού του έχθρου;

Με την θαιεία και τιμία ειλικρίνεια της, δεν καταλάβαινε αυτές τις άναγκαστικές ύποκρισιες των εύγενών. Γι' αυτό είχε γυρίσει το κεφάλι της άλλου και προσπαθώταν ότι δεν έβλεπε τον Κλάρενς, ο οποίος κουβέντιαζε φιλικά με τον σύζυγό της.

— Είναι ή μαρκησία σύζυγός μου, άπάντησε ο Ρενέ με περιφάνεια στην έρώτησι του Κλάρενς.

— Τα συγχαρητήριά μου, άπάντησε ο Κλάρενς συγκρατώντας την λύσσα του. Είσαθε ένας ευτυχισμένος σύζυγος...

— Κι' ένας ευτυχισμένος πατέρας, μιλάρδε.

— Ά! άλήθεια, αγαπητέ μου μαρκήσιε;...

— Ναι... άποχτήσαμε ένα γοητευτικό κοριτσάκι που είναι ή πιο μεγάλη μας χαρά...

— Θαυμάσια! Και πώς τη λέτε τη λατρευτή σας μικρούλα; Μαργαρίτα θέβαια σαν την μητέρα της;

— Όχι, την λέμε Μαρία, εις άνάμνησιν της γιαγιάς της, μά τη φωνάζουμε Μία γι'ατί ή μικρούλα μας, μνήμωρώντας να προφέρη δλόκληρο το όνομά της λέει: Μία! Μία!...

— Υποθέτω, είπε ο λόρδος, ότι τη φέρατε μαζί σας στην Άγγλια... Ξέρω τις Γαλλίδες μητέρες... Δεν μπορούν ν' άποχωρισθόν τα παιδιά τους...

— Η μαρκησία όμως άναγκάστηκε να την άποχωρισθή, γι'ατί ή μικρούλα μας Μία ήταν λίγο αδιάθετη...

— Ω! δεν είχε τίποτε... Μία παιδί

στην αδιαθεσία... Μά το χαριτωμένο πλασματάκι είναι τόσο λεπτό... Γι' αυτό ή γιαγιά της Μίας μου, ή καλή μου μητέρα...

— Ά! τον διέκοψε ο Κλάρενς ύποκλινόμενος, έχω διατηρήσει μία άνάμνησι γεμάτη θαυμασμό και σεβασμό της μητέρας σας, της άγίας αυτής γυναίκας που ήταν έλο άφοσίωσι προς τους δικούς της.

Ήξερε πόση ήταν ή στοργή του νεαρού μαρκησιού γιά την μητέρα του και μιλώντας του με τόσοις έπαίλους γι' αυτήν, ήθελε να τον κάνει να ξεχάση το παρελθόν.

— Λοιπόν, έξακολούθησε ο Μονφόρ — Κεραντέκ, ή γιαγιά της Μίας μου, έπειδή φοβόταν γι' αυτήν την κούρσι του ταξιδιού, έδειξε τόσο άνησυχία και μάς παρακάλεσε τόσο, ώστε δεχθήκαμε να της την άφήσουμε...

— Δεν θα μπορούσατε να την αφήσετε σε καλλίτερα γέροντα, είπε ο Κλάρενς γελαστός.

— Ναι, και γι' αυτό ή γυναίκα μου άποφάσισε να κάνει την θυσία αυτή, γι'ατί είναι θυσία γιά την Ρίτα ο χωρισμός της από τη Μία. Μά πού είναι ή Ρίτα;

— Φαίνεται πολύ άπασχολημένη με το άλογό σας, μαρκήσιε...

— Απαρέυει τα άλογα... Πρό πάντων αυτό που είναι το εύνοούμενό της. Θέλετε να την ήρτε από κοντά;

— Δεν τολμούσα να σας το ζητήσω, γι'ατί ή παρουσία μου μπορεί να μην είναι ευχάριστη στην κυρία μαρκησία.

— Ω! είπε ο μαρκήσιος. Το παρελθόν είναι παρελθόν και ή μικρή πληγή έπούλώθηκε.

Και προχωρώντας προς την μαρκησία, της είπε:

— Αγαπητή μου Ρίτα. Ιδού ένας παλαιός μας γνώριμος, ο οποίος ζητάει την άδεια να σε χαιρετήση, και είμαι θέβαιος ότι τόσο καλή που είσαι δεν θα μνησικαχές γιά το παρελθόν...

Βλέποντας τον λόρδο να πλησιάζη, ή νέα γυναίκα γλίσσασε. Το βλέμμα αυτού του ανθρώπου της έφερνε πάντα το ρίγος του θανάτου. Ώστόσο είπε άπλά:

— Αφού σας φέρνει ο σύζυγός μου, μιλάρδε, καλώς άφίσατε...

— Ω! κυρία... διαμαρτυρήθηκε ο Κλάρενς.

Κι' άρχισε να της λή ένα σωρό κολακευτικά κομπλιμέντα.

Έπειτα γυρίζοντας προς τον Ρενέ, πρόσθεσε:

— Λοιπόν, έχετε ύπεροχο άλογο, αγαπητέ μου!... Βιέπει κανείς άμέσως πως είναι από ράτσα... Μά είσαθε θέβαιος πως είναι καθαρόαιμο;...

— Θεέ μου! Έκανε ο μαρκήσιος διασκεδάζοντας με το ότι ο αντίπαλός του έθετε έν άμφιβολά την καθαρότητά της ράτσας του άλόγου του. Έχω όλα τα ντουκουμέτα που πιστοποιούν την γενεολογία του. Γι'ατί αυτή ή έρώτησι;...

Ο Κλάρενς προσποιήθηκε τον αλάνθαστο ειδικό σ' αυτά τα ζητήματα και άπάντησε:

— Δεν θα μπορούσα να το έξηγήσω... Τα νώτα του μου φαίνονται κάπως μεγάλα και το στήθος λίγο στενό...

— Ά! να και το δικό μου άλογο, το «Λάιτλ Γκρέυ». Τι λέτε γι' αυτό το ζώο, μαρκήσιε;

— Ω! είναι ένα άλογο από σπουδαία ράτσα, αν δεν κάνω λάθος...

Ένώ γινόταν αυτή ή συζήτησις, μερικοί εύγενείς σπόρτσοι, μεταξύ των οποίων κ' οι φίλοι του, είχαν πλησιάσει τον Κλάρενς, έκτός από την Μαγκαλί, ή οποία είχε μείνει στο άμάξι του λόρδου μαζί με τον τραπεζίτη Μόρρις Μπέρτολντ — τον ίδιο που είχε δανείσει τις χίλιες λίρες στον Κλάρενς. Ο Μόρρις Μπέρτολντ μάλιστα έροτοτροπούσε τώρα μαζί της.

— Τζέντλεμεν, είπε ο λόρδος, ιδού ο κ. μαρκήσιος ντε Μονφόρ — Κεραντέκ, νικητής στις κούρσες της Γαλλίας, ο οποίος ήρθε εδώ γιά να νικήση έπίσης... Η τιμή της Άγγλιας παίζεται σ' αυτές τις ίπποδρομίες...

Και κυττάζοντας τον Ρενέ με ύφος εύγενικά προκλητικό, πρόσθεσε:

— Βάζω ένα εκατομμύριο στο «Λάιτλ Γκρέυ» αν τολμή κανείς να στοιχηματίση έναντίον μου.

— Ωραία! φώναξαν μερικοί σπόρτσοι. Μπράβο, Κλάρενς!

— Δέχεται κανένας το στοιχήμα; ρώτησε ο Κλάρενς.

— Το δέχομαι έγώ, αν θέλετε, άπάντησε ο Ρενέ λίγο νευροσασμένος.

Πριν άποφασίση, είχε ρωτήσει την Ρίτα με το βλέμμα και εκείνη τον είχε ένθαρρύνει σ' αυτήν την άπόφασι

που ήταν λίγο τρελλή.

Το μεγάλο αυτό στοιχήμα έγινε άμέσως γνωστό στον κόσμο που ήταν στον ίππόδρομο και οι θεαταί, γιά να ύποστηρίζουν την άθλητική τιμή της Άγγλιας, άρχισαν να θάζουν κι' αυτοί στοιχήματα στον «Λάιτλ Γκρέυ» με μεγαλύτερη λύσσα.

Η ώρα πλησίαζε. Οι πόλισμεν, πεζοί και έφιπποι, άδαισαν την πίστα και οι τζόκευ με τ' άλογα που θα λάθαιναν μέρος στον άγώνα παρουσιάστηκαν... Όλοι έδειχναν τον «Λάιτλ Γκρέυ» και τον «Πόρτ - Μποννέρ», που συγκέντρωναν τις περισσότερες έλπίδες έπιτυχίας.

Το σύνθημα δόθηκε τέλος: Ο σ τ έ ρ τ ε ρ κατέλασε τη σημαία... Τα άλογα άμέσως ώρμησαν μπροστά.

— Ξεκίνησαν! άκούστηκαν έκαστο χιλιάδες φωνές. Κι' έπειτα μία άπέραντη σιωπή άπλώθηκε.

Η γραμμή των άλόγων χάλασε, μαζεύτηκε, έγινε ένας μικρός σωρός που ώρμούσε μπροστά σαν λαίλαψη και έτρεχε σαν άστραπή. Έπειτα ο σωρός άρχισε να μεταβάλλεται σε μία γραμμή...

Μιά όχλοβοή άκουγόταν τώρα:

— Ποιός πηγαίνει μπροστά;

— Ο Κλάρενς!

Και οι Άγγλοι θεαταί άρχισαν να σαλεύουν τα καπέλλά τους, αλαλάζοντας.

Πράγματι, ο «Λάιτλ Γκρέυ» πήγαινε μπροστά κατά δυο - τρία μέτρα, αφήνοντας τον «Πόρτ - Μποννέρ» πολύ πίσω, στη μέση σχεδόν των άλλων άλόγων.

Όλοι τώρα φώναζαν:

— Λάιτλ Γκρέυ!... Λάιτλ Γκρέυ!... Ζήτω ο Κλάρενς! Ζήτω ή Άγγλία!...

Ο Κλάρενς με τα κιόλια του, παρακολουθούσε με άγωνία τον ίλιγγιώδη δρόμο του άλόγου του. Το πρόσωπό του διατηρούσε την συνηθισμένη του ψυχρή έκφρασι, μά ή καρδιά του άναπηδούσε από χαρά κι' έλπίδα.

Ο «Λάιτλ Γκρέυ» δεν άπείχε πειά παρ' διακόσια μέτρα από το τέρμα και θρικόταν πάντα επί κεφαλής.

Είχε σωθή!

Είχε σωθή από την καταστροφή και την άτιμία... Γιατί, αν έχανε, πως θα πλήρωνε τον μαρκήσιο Ρενέ; Δεν θα του έμενε τότε άλλο καταφύγιο από την αυτοκτονία, από τον θάνατο!... Μά δεν θα έχανε, αν και ο «Πόρτ - Μποννέρ» είχε άρχισει να κερδίζει έδαφος.

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ - Κεραντέκ, θρικός κοντά στον Κλάρενς, παρακολουθούσε πολύ γαλήνιος τις περιπέτειες του άγώνος. Το άλογό του κερδίζει, κερδίζει όλοένα έδαφος, μά το τέρμα ήταν πειά τόσο κοντά, ώστε ο Κλάρενς ένθουσιασμένος, φώναζε έξαφνα:

— Στοιχηματίζω δυο εκατομμύρια γιά το άλογό μου!

— Κι' έγώ στοιχηματίζω δυο εκατομμύρια έναντίον του! άπάντησε ο μαρκήσιος.

— Σύμφωνοι! είπε ο Κλάρενς.

Όλος ο κόσμος κρατούσε την άναπνοή του. Κατάρρα!

Ένώ δεν έμεναν πειά στο «Λάιτλ - Γκρέυ» παρ' καμμία έκαστη μέτρα μόνο γιά να τερματίση, έξαφνα ο «Πόρτ - Μποννέρ» με δυο - τρία πηδήματα τον έφθασε, τον προσπέρασε κι' έφθασε πρώτος στο τέρμα.

— Έχασε! Έχασε ο «Λάιτλ Γκρέυ».

Αυτή ήταν ή πένθιμη κραυγή που άντήχησε τότε στον ίππόδρομο.

Συγχρόνως ένα γέλιο φρυγτό, ένα γέλιο τρελλού, όμοιο με μούγκρισμα ζώου, έξφυγε από το στόμα του Κλάρενς, ο οποίος έπεσε σαν κεραυνόπληκτος μέσα στα χείλια των φίλων του.

ΧΧΧ!

ΤΟ ΦΛΕΡΤ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Εν τω μεταξύ, ή Μαγκαλί είχε μείνει στο άμάξι του Κλάρενς, άποφενώντας να παρουσιασθή μέσα στο πλήθος, όπου μπορούσε να έχη καμμία δυσάρεστη συνάντησι.

Ο τραπεζίτης Μόρρις Μπέρτολντ, ο πιστωτής του Κλάρενς, είχε μείνει κι' αυτός κοντά της κι' έρωτοτροπούσε μαζί της. Η Μαγκαλί με την ύστεροβουλία, ότι μπορούσε να θγη κάτι από το φλέρτ του, τον ένέθαρρυνε.

— Μά γι'ατί δεν πήγατε με τους άλλους τζέντλεμεν, μιστερ Μπέρτολντ; Δεν σας ενδιαφέρουν ή κούρσες;

— Ω! πολύ λίνο...

(Άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤ. ΚΑΨΗ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

12'

Ο άλησμόνητος θάμος Σκληρός δεν είχε την ίδια τύχη. Τραυματίστηκε κι' αυτός, αλλά δεν έμεινε άμέσως στον τόπο και έτσι συνέληφθη αιχμάλωτος. Οί έχθροι τον θασάνισαν κόβοντας ένα - ένα τὰ μέλη του σώματος του και στο τέλος έκοψαν τὸ κεφάλι του και τὸ παρέδωσαν στους γύφτους, γιὰ νὰ τὸ δείξουν σὲ όλα τὰ γύρω χωριά και νὰ ξεθαρρέσουν οί ὁμόφυλοί τους, οί ὁποῖοι ἔτρεμαν και στοῦ ἀκουσμά του ὀνόματος τοῦ ἀδαμάστου αὐτοῦ πολέμιστοῦ, τοῦ φοβεροῦ ἀντάρτη.

Ἄς μὴ φανῇ σὲ κανέναν ὑπερβολικὸ πού λέγω τὸν Σκληρὸ ἀντάρτη. Ἦταν πράγματι ἀντάρτης. Γιατί, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου δραπετεύσας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ στρατό, ὅπου εἶχε στρατολογηθῇ, θῆκε στὰ θουὰ και δὲν περνοῦσε μέρα πού νὰ μὴν ἀκουσθῇ και ἕνα ἀνδραγαθήμα του.

Ὁλόκληρα ἀποσπάσματα πού θῆκαν γιὰ νὰ τὸν καταδιώξουν ἐξωλοθρευθῇ. Καί ὅταν ἐτελείωσε ὁ πόλεμος και ὁ ἀτρόμητος ἥρωας κατέθηκε ἀπὸ τὰ θουὰ ὅλος ὁ Μπουρνόδας θῆκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Τέτοια ἦταν τὰ παλληκάρια τοῦ Μπουρνόδα.

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΡΑΧΜΗ ΠΑΣΑ

Θὰ διηγηθῶ σήμερα ἕνα ἐπεισόδιο πού ἔλαθε χώραν στὴ Σμύρνη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει πόσο θαθεῖα ἦταν ριζωμένη ἡ ἐθνικὴ συνείδησις μέσα στὴν ψυχὴ τῶν ραγιάδων ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἀκόμα ἡλικίας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν οί χριστιανοὶ ὑπῆκοοι τῆς Ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐστρατολογούντο ὅπως και οί Τούρκοι μὲ μόνη τὴν διαφορά ὅτι ἐνῶ οί Τούρκοι κατετάσσοντο στὸν τακτικὸ στρατὸ οί χριστιανοὶ κατετάσσοντο στὰ λεγόμενα ἐργατικά τάγματα και ἐχρησιμοποιούντο σὲ θωρύκατες ἀγγραφεῖς.

Μὲ τὴν εἴσοδον τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας στὸν παγκόσμιον πόλεμον, κηρύχθηκε φυσικὰ πανστρατιά και ἔτσι σχεδὸν ὅλοι οί χριστιανοὶ Ὁθωμανοὶ ὑπῆκοοι πού εἶχαν ἡλικία ἀπὸ 20 — 45 ἐτῶν ἐστρατολογήθηκαν και ἐστάλησαν στὰ ἀπομακρυσμένα σημεῖα τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας ἀπὸ ὅπου οί περισσότεροι δὲν ξαναγύρισαν πλέον. Ἔτσι χιλιάδες φτωχῶν οἰκογενειῶν τῆς Σμύρνης μὲ τὴν ἀμειλικτὴν στρατολογία ἔμειναν χωρὶς προστάτη και καθὼς μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ ἐνεκρώθηκε τὸ ἐμπόριο τῆς Σμύρνης και κάθε κινήσις σταμάτησε, μεγάλη και ἀσυνήθιστη δυστυχία ἐπεκράτησε στὴν μέχρι πρὸ ὀλίγου εὐτυχὴ και φτωχὴ Σμύρνη.

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ δυστυχία ὥστε τὰ παιδάκια τῶν φτωχότερων οἰκογενειῶν πεθαίνανε ἀπὸ τὴν πείνα κατὰ δεκάδες !

Πολλὰ ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ μικρά, γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν στὴ ζωὴ πηγαίνανε κατὰ πυκνοὺς δρόμους στὴ κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Μέλιτος ποταμοῦ τοποθεσία Τσιγγανάρια, ὅπου τὸ κάθρα καθαριότητος τῆς δημαρχίας ἔρριχναν τὸ τακτικὸ φορτίο τους. Ἐκεῖ σκαλίζοντας τὰ ἀπορρίμματα ἐμάζευαν και ἔτρωγαν ἀπληστα κάθε ἀκαθαρσίαν ! Δηλαδή πορτοκαλόφλουδες, σάπια φρούτα, κόκκαλα κτλ.

Βέβαια, ἡ ἰδιωτικὴ φιλανθρωπία ἐκινεῖτο ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάμῃ, ἀφοῦ

ἀκόμα κι' αὐτοὶ οί εὐποροὶ τῆς Σμύρνης πεινοῦσαν. Ἄλλως τε τὸ ψωμὶ δινότανε κι' ἐκεῖ μὲ δελτία τότε. Πεινῶντα δράμα κατ' ἄτομον !

Τὰ φτωχόπαιδα, ὥστόσο σιγά - σιγά παίρνανε ἄλλο ἄλλο ἀπὸ τὰ τσιγγανάρια ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὴν πόλιν, στὰ τσαρσιά και στὰ Μπεζεστένια. Ἐκεῖ παρακινούμενα ἀπὸ τὴν φριχτὴν πείναν τους προέβαιναν ἐν μικροκλοπῇ. Αὐτὸ κίνησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν, ὅπως ἦταν φυσικὸ, και μὴ ἀρῶντα πρῶτα κατὰ διαταγὴν τοῦ τότε Βαλῆ τῆς Σμύρνης Ραχμὴ πᾶσά ὅλα αὐτὰ τὰ παιδάκια, δυὸ χιλιάδες περίπου τὸν ἀριθμὸ, συνέληφθησαν κι' ἐκλείσθησαν στὴν μεγάλη αὐλὴ τοῦ κισλᾶ (σφαγῶν). Θρήνοι και κλαυθμοὶ ἀντήχθησαν τότε ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς μεγάλης πολιτείας και ἀλλόφρονες φτωγῆς μανάδες τῶν κακότυχων παιδιῶν τρέσανε στὴ Μητρόπολιν ἀναζητώντας τὰ παιδιὰ τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ἦταν ἐξόριστος και τὸν ἀνέλαβε ὁ ἐπίσκοπος Μοσχονησιῶν Ἀμβρόσιος, πού στὸ τέλος ἐμαρτύρησε κι' αὐτός. Ὁ μακαρίτης Ἀμβρόσιος λοιπὸν πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς σηκώθηκε, πήρε μαζί του δυὸ δημογέροντας, πήγε στὸν Ραχμὴ και ζήτησε τὴν ἐπελευθέρωσιν τῶν χριστιανοπαίδων.

— Εὐχαρίστως — τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ραχμὴς — ἀλλὰ ὑπορεῖτε νὰ τὰ θρέψετε τὰ παιδιὰ αὐτὰ, ὥστε νὰ μὴ ἀποκάζωνται πλέον νὰ τρῶνε ἀκαθαρσίες και νὰ προσβένουν σὲ πράξεις πού εἶναι ἱκανὲς νὰ διαταράξουν τὴν παῖξιν ; Ἐνῶ ἐγὼ ἐδῶ πού τὰ ἔχω περιορισμένα θὰ φροντίσω νὰ τὰ διατρέφω καλά.

Βέβαια ὁ δεσπότης κ' οί δημογέροντες ἤθελαν νὰ πάρουν τὰ παιδιὰ. Πῶς ὅμως θὰ τὰ συντηροῦσαν, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ψωμὶ, οὔτε τροφίμα ; Κι' ἔτσι παραβλήθηκαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ραχμὴ ὡς λογικὴ καὶ φιλανθρωπία και καθυστάσαν τις φτωγῆς μητέρες θεοσώσαντάς τες, πῶς τὰ παιδιὰ τους ὅχι μόνον δὲν ἔχουν νὰ πεθύνουν τίποτε ἀλλὰ ἀπεναντίας θὰ περνοῦν καλά και πρὸ παντός δὲν θὰ πεινοῦν πειὰ.

Ἐπέρασαν ἔτσι κάμποσες μέρες ἡσυχίας, ὅταν ἔλασε ἕνα πρωὶ, ἐλήφθη στὴν μητρόπολιν ἕνα ἐγγράφον τοῦ Ραχμὴ διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος πᾶσας προσκυνοῦσε τὸν δεσπότη και τοὺς δημογέροντας τῆς Σμύρνης νὰ πᾶνε μὴ ὀρισμένη μέρα στὸν κισλὰ γιὰ νὰ παραβροῦν στὴν τελετὴ τοῦ ὁμαδικοῦ ἐξισλαμισμοῦ τῶν περισυλλεγόντων ἀλητοπαίδων ! !

Ὁ δεσπότης και οί δημογέροντες τῆς Σμύρνης ἔβλεψαν ὅμως διὰ τὴν προμετρημένην εἰδησίαν και ἀμέσως τρέσανε στὸν Ραχμὴ. Ἐκείνη τὴν ὥραν ὁ Ραχμὴ ἀποσκότανε στὸν κισλὰ και φυσικὰ ὁ δεσπότης και ἡ συνοδεία του πρὸς τὴν γιὰ κεί νὰ τὸν συναντήσουν. Μέσα στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ κισλᾶ ἦσαν συγκεντρωμένα τὰ συλλεγμένα ἐλληνοπούλα. Τὰ φτωγὰ μόλις ἀνέκρουσαν τὸν δεσπότη ἄρχισαν μὲ φωνὴν γοερὴ νὰ φωνάζουν δυνατὰ :

— Πάρτε μας ἀπὸ δῶ ! Καλλίτερα νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείναν παρά ν' ἀλλάξουμε τὴν πίστιν μας !... Πάρτε μας, λυπηθῆτε μας, Δεσποτά !...

Ἦταν τόσο συγκινητικὴ ἡ σκηνὴ ἐκείνη ὥστε οί πρόκριτοι τῆς Σμύρνης δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ. Ἡ συνέχεια.

ΠΟΡΚΑ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΤΟΥ ΦΙΡΗΤΕΣ ΣΕΧΣΟΥΒΑΡΟΓΛΟΥ

Κόντευαν μεσάνυχτα ὅταν ἡ Γαλάζια Πεταλούδα ἔγειρε κι' ἀκούμπησε στὸν ὄμο μου τὸ ζαλισμένο κεφάλι της.

— Μὲ πείραξε ἡ σαμπάνια ! μοῦ εἶπε γελώντας.

Τὴν παρακάλεσα τότε νὰ θῇ μᾶσκα της. Τὰ γαλάζια μάτια της ἔσαν τότε κάτι παράξενες λάμψεις, αὐ ἔκαναν ἀκόμα πῶς λαχταριστὰ τὰ κερασένια χεῖλη της. Ὡστόσο, κούνησε τὸ κεφάλι της και μοῦ ἀποκρίθηκε :

— Ἀργότερα, ἀργότερα...

Τὸ γέλιο της ἦταν ἀσημένιο και τὰ γυνά μὲν μπράτσα της μωσχολούσανε. Τὰ γαλάζια, τούλινα φτερά της, πού ἦσαν τοποθετημένα στοὺς ὤμους της, ἔτρεμαν ἀνάλαφρα σὲ κάθε κινήσιν της. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα μεθυστικὸ θᾶλς. Ἡ Γαλάζια Πεταλούδα μισόκλεισε τὰ μάτια της... Τὴν τράβηξα κοντὰ μοῦ και φίλησα τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Ἐξέφυγε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά μου :

— Ὅχι, ὅχι ! ψιθύρισε. Δὲν κάνει !

Μὰ ὁ θυμὸς της τῆς πέρασε ἀμέσως. Καὶ ξανάρχισε νὰ γελᾷ. Ἡ παράξενη συμπεριφορὰ της μ' ἔκανε νὰ μὴν ἐξέρω πειὰ οὔτε κι' ἐγὼ τί νὰ θάλω μὲ τὸ νοῦ μου.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γνωρίζομαστε τόσο λίγο ! Εἴχαμε συναντηθῇ γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ μιά ὥρα, σὲ μιά σκρὴ τοῦ θεάτρου, πού μετέβαλλε κάθε βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν, τὴν σάλα τοῦ σὲ χορευτικὸ κέντρο. Τὴν εἶδα νὰ περιφέρεται μόνη, περιλυπητὴ και μελαγχολικὴ, ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια και στὰ τραπέζια. Ποιὰ σκοτεινὴ δύναμις μεθάλε νὰ τὴν πλησιάσω, νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μοῦ κρατήσῃ λίγη συντροφιά, νὰ πιούμε ἕνα ποτήρι σαμπάνια ;...

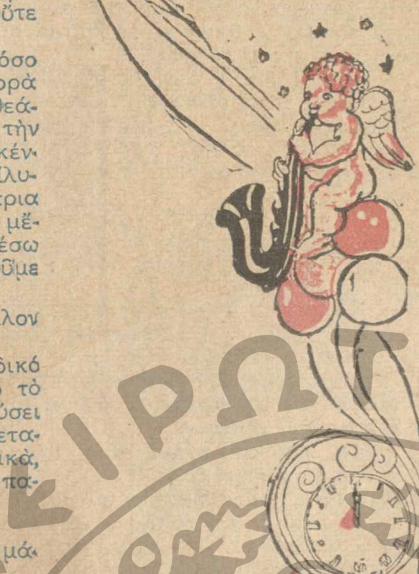
Στὴν ἀρχὴ, ἐγὼ ἤμουν σιωπηλός, μᾶλλον σοβάρος, ἐνῶ ἐκείνη δὲν ἔπαυε νὰ γελᾷ.

Σιγά-σιγά ἡ σαμπάνια ἀνοῖξε και τὸ δικό μου κέφι. Περισσότερο ὅμως και ἀπὸ τὸ κρασί και ἀπὸ τὴν μουσικὴ μὲ εἶχαν μεθύσει τὰ δυὸ φωτεινὰ μάτια τῆς Γαλάζιας Πεταλούδας, πού μὲ κύταζαν ἄλλοτε εἰρωνικά, παγνυδιάρικα και ἄλλοτε θλιμμένα, μὲ παράπονο...

Τὴν ξαναπαρακάλεσα νὰ θῇ μᾶσκα της.

Ἐκείνη, ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ κάμῃ τὴν χάριν πού τῆς ζητοῦσα. Ἐσκίψε τὸ κεφάλάκι της γιὰ νὰ λύσω ἐγὼ τὸ κορδόνι. Ὡστόσο, τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ ἔπιασε ἕνας παράξενος φόβος. Τὰ χέρια μου ἀρχίσαν νὰ τρέμουν νευρικά. Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος : Τὸ μυστήριον τὸν μαγνητίζει και τὸν φοβίζει συγχρόνως...

Ἐνῶ ἔπαιζα μὲ τὸ κορδόνι, ἡ μᾶσκα ἔπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω οὔτε ἐγὼ πῶς. Σκύψαμε και οἱ δύο, γιὰ τὴν πάρουμιν ἀπὸ κάτω... Τὰ χεῖλη μας ἔσμιξαν... Φίλησα τὴν Γαλάζια Πεταλούδα.

πριν προφτάσω να την δώ στο πρόσωπο. Έκείνη εξακολουθούσε να χαμογελά, σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της. "Αρπάξα τα λεπτά της δάκτυλα και τὰ τράβηξα. Έκείνη δὲν μὲ ἔφερε καμμία ἀντίσταση. Ἀπεναντίας, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ κύτταξε κατὰματα.

Καὶ τότε, πρόσεξα κάτι πού μου φάνηκε πολὺ περίεργο. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ, πού τὸ ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά, δὲν μοὶ ἦταν τελείως ἀγνωστό. Τὰ μάτια αὐτὰ μοὶ θυμίζαν ἄλλα μάτια πού τὰ εἶχα κάποτε λατρεύσει καὶ τὰ χεῖλη της ἄλλα χεῖλη πού τὰ εἶχε φιλήσει κάποτε μὲ πάθος !...

Ναί, δὲν μοὶ ἔμενε καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρόσωπο τῆς Γαλιζίας Πεταλούδας ἦταν μιᾶς γυναίκας πού εἶχα ἄλλοτε ἀγαπήσει σὺν τρελλός. Οὐτὲ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσην ὥρα τὴν κύτταξα σὺν ἀποθλασμένους... Τέλος ἐκείνη ἄρχισε νὰ θυμῶν με τὴν ἀκατανόητη σιωπῇ μου...

— Μετανοεῖς, μήπως, ἐπειδὴ ἔβγαλες τὴν μάσκα ; ρώτησε ;

— "Οχι, δὲν εἶναι αὐτὸ, τραύλισα. Μοιάζεις, ὅμως, καταπληκτικὰ μὲ μιὰν ἄλλην.

— Αὐτὸ μοὶ τὸ εἶπαν πολλοὶ μέχρι σήμερα ! μὲ διέκοψε. "Ὅποιος ἀνδρας καὶ ἂν γινώρισα, μοὶ εἶπε ὅτι μοιάζω μὲ μιὰν γυναῖκα πού εἶνε κάποτε ἀγαπηθεῖ...

— "Ὅλοι οἱ ἄνδρες ;

— "Ὅλοι, ἀνεξαίρετως... Καθὼς θλέπεις, λοιπόν, ἦταν καλύτερα νὰ μὴ μοὶ θγάλης τὴν μάσκα...

Καὶ γύρισε ἄλλοι τὸ πρόσωπό της, θυμωμένη.

Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησα.

— Ἀπεναντίας, μικρούλα μου, τῆς εἶπα. Εἶμαι πολὺ εὐνοιστημένος ἐπειδὴ μπόρεσα νὰ θαυμάσω τὸ προσώπίκι σου... Γύρνα, σὲ παρακαλῶ, νὰ σὲ ξαναδῶ...

— "Οχι ! ὄχι ! Δὲν θὰ σὲ κυττάξω, ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι θὰ προσπαθήσης νὰ θρῆς στὰ μάτια μου τὰ θλέμματα μιᾶς ἄλλης γυναίκας, πού ἀγάπησες κάποτε καὶ ἐξακολουθεῖς ἴσως ν' ἀγαπᾷς.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν ἄρνησί της, μοὶ ἔρριχνε λοξὲς πονηρὲς ματιές... Μὰ ποῖα ἦταν ἡ γυναῖκα αὕτη ; Θέλησα νὰ τὸ μάθω.

— Καμμία ! μοὶ ἀποκρίθηκε.

— Πῶς, καμμία ! Κάποια θὰ εἶσαι δὲν μπορεῖ... Πῶς σὲ λένε ;

— Δὲν ξέρω. Κάθε ἄντρας μοὶ δίνει τὸ ὄνομα πού τοῦ ἀρέσει. τ' ὄνομα τῆς γυναίκας πού ἀγάπησε...

— Μά, δικό σου ὄνομα ποῖ εἶναι ;

— Μὲ λένε Μελέκ...

Μοὺ φάνηκε τότε δέχτηκα μιὰ μαχαίριὰ στὰ στήθη. Μελέκ ἦταν καὶ τ' ὄνομα τῆς γυναίκας πού ἀγάπησα τρελλὰ καὶ παράφορα. Καὶ τὸ πῶς περίεργο, εἶναι ὅτι ἡ Γαλιζία Πεταλούδα ἄλλαξε ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά, ὅτι ἔμοιαζε τώρα καταπληκτικὰ μὲ τὴν ἄλλη Μελέκ πού εἶχα γνωρίσει πρὸ καιροῦ — καὶ ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια !...

Τὴν φίλησα σὺν τρελλός. Έκείνη μὲ φίλησε μὲ τὸ ἴδιο πάθος. Εἶχε τὴν φωνὴ τῆς Μελέκ, τὰ χεῖλη τῆς Μελέκ, τὰ μάτια τῆς Μελέκ !... Μοὺ φαινότανε πῶς ζοῦσα ἕνα ὄνειρο !

Ξαφνικὰ, σηκώθηκε νὰ φύγει. Μ' ἐκυρίευσε ἀπερίγραπτη λύπη.

— Θὰ φύγης ἀπὸ τώρα ; τὴν ρώτησα.

— Ναί, εἶναι ἀνάγκη... "Αἰδία θὰ προσπαθήσης νὰ μὲ κρατήσης... Πρέπει νὰ πηγαίνω...

— Δὲν μπορῶ, τουλάχιστον, νὰ σὲ συνοδεύσω ;

— Κάθουμαι μακριὰ, πολὺ μακριὰ...

— Τόσο τὸ καλύτερο ! Θὰ εἰμαστε περισσότερὴ ὥρα μαζί...

Κ' ἔρριξα στὶς πλάτες της τὸ μαντῶ της, πού τὸ εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ καρέκλα. Μόλις βγήκαμε ἀπ' τὸ θέατρο φώναξα ἕνα ταξί. Ἡ Μελέκ ἔδωσε τοῦ σωφὲρ μιὰ διεύθυνσι πού δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἀκούσω καλά.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἡ Μελέκ ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο μου καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια της. Τὰ χέρια της εἶχαν παγώσει οἱ γὰ-σιγὰ καὶ μαῦροι κύκλοι ἄρχισαν νὰ στεφάνωνουν τὰ μάτια της.

Τέλος, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ἡ Μελέκ ἀναστένανε θειδιά, μὲ φίλησε στὸ στόμα, καὶ μοὶ εἶπε :

Ἡ ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὰ γέλια μὲ τὰ κλάματα, μὲ τὴν χαρὰ ἢ πίκρα. Μιὰν ὥρα γεννηθήκασι, « ἑμᾶς ἐπαρθήκασι. Πάντα μαζί γυρίζουσι, καὶ τῶνα τ' ἄλλο ἀλλαστο. Κι' ὅποιος ἐγέλα τὸ ταχὺ, κλαίει πρὶνὸν θροῦσαι. (Κριτική)

— Τὰ γεράματα, στὴν πλάτη ἔχουν γραμματα.

— Τ' ἀδιάντροπου τὸ πρόσωπο ζευγαίρι θόδια ἀλλοῦ.

— Τὰ κρυφὰ σου φανερά μου καὶ τὰ λόγια σου π' αὐτὰ μου.

— Τὰ λίγα λόγια εἶναι ζάχαρη, καὶ τὰ μὴδὲν καθόλου μέλι.

— Τὸ χαρισμένο ἄλογο στὰ δόντια δὲν τὸ θάλπει.

— Τὰ μάτια σου πιστεύεις, ἄντρα μου, πού' ἔχεις τῆς κεφαλῆς σου ;

— Τὰ μεταξωτὰ φορέματα σβύνουν τὸ μαγερεῖό μας.

— Τὰ παθήματα τῶν πρώτων γεφυρὶ τῶν δευτέρων.

— Τὰ παιδιὰ τρώγουν τὰ μῆλα καὶ οἱ γέροντες μοὶ διάζουν.

— Τὰ πικρὰ λόγια φουσκώνουν καὶ θαθεῖα σὲ φαρμακώνουν.

— Τὰ πλούτη ἂν πᾶν ὡς τὰ παιδιὰ, δὲν φτάνουν ὡς τ' ἐγγόνια.

— Τὰ πολλὰ τὰ χέρια εὐλογημένα, τὰ πολλὰ τὰ στήματα καταραμένα.

— Τὰ σκεπασμένα κάρθουνα θατοῦν ζεστή τὴ στήλη.

— Τ' ἄσπρα κάνουν τὸν ἀκριθὸν (νὸ, τὸν γέρο παλληκαρι).

— Τοῦ μπαμπὰ μας ἡ σακκούλα μὲ σκεπάζει τὴν καμπούρα...

— Τὰ σῦκα εἶναι μαλακά, κ' ὅμως χαλοῦν τὰ δόντια.

— Τ' αὐτιά εἶναι πῶς πιστὰ κ' ἀπὸ τὰ μάτια.

— Τὰ ἔχει ἡ μοῖρα στὸ χαρτί, πάλαι δὲν τὰ κόβει.

— Τὰ χρυσὰ φλουριά κάνουν λιθάρη τὴν καρδιά.

— Τὴν ἀλήθεια πάντα κράτει, καὶ τὸ ψέμ' ἄς ἔχ' ἄλατι.

— Τὴν πρώτη γινῶσι τοῦ Ρωμιοῦ νὰ (τὴν ἔχη τὸ σκυλὶ μου) καὶ τὴν στερὴν γινῶσι τοῦ ἄς ἔχη τὸ παιδί μου.

— Τῆς ἀλεπούς τὰ μάτια καὶ τὸ διάβολο παντρεύονται.

— Στὸ καλὸ μοῖρου τὴν πόρτα θηλυκὸ γεννιέται πρῶτα.

— Τὶς κόττες σας προσέξετε, ὁ πεινῶς μου λύθηκε.

— Τῆς ὁμορφῆς τὸ μάγουλο, ὅταν γελά λακύνει.

— Αὐριο τέτοια ὥρα θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ... Νὰ πᾶς τὴν ἴδιο σωφὲρ.

— Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κατέβη. Δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω μέσα στὸ σκοτάδι πού θροῦνισατε Εἰδοποίησα μονάχα τὸν οδηγὸ τοῦ ταξί νὰ περῶ τὴν ἐπομένη τὸ θράδυ νὰ μὲ πάρῃ ἀπ' τὸ σπίτι μου...

— Ἐκείνη τὴν νύχτα, μὲ θασάνισαν τρομεροὶ ἐφιάλτες. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ θράδυ, ὁ σωφὲρ πέρασε νὰ μὲ πᾶρῃ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὸ μέρος ὅπου μοὶ εἶπε ἡ Μελέκ νὰ τὴν περιμένω. "Όταν φτάσαμε ἐκεῖ, τὸν πληρώσα καὶ τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ...

— Ἐκανα μερικά θήματα, ἀναψα ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι πού εἶχα πάρει μαζί μου, καὶ τότε μονάχα πρόσεξα ὅτι θρισκόμουν σ' ἕνα κοιμητήριο !...

— "Ὡς τὸ πρῶτ' ἐπὶ τριγυρνῶσα ἀίεμα στὰ μνηστὰ περιμένοντας τὴν Μελέκ.

Μὰ ἡ Μελέκ δὲν φάνηκε !

Καὶ μονάχα ὅταν φώτισε ἡ μέρα, κατάλαβα ὅτι ἡ Γαλιζία Πεταλούδα, τὸ ὄνειρο μιᾶς ἀποκράτικης νύχτας, μοὶ ἔδωσε ραντεβού ἐκεῖ πού καταλήγουν πάντοτε ἄλλες ἡ χαρὲς καὶ τὰ δειρὰ τῶν ἀνθρώπων : σ' ἕνα νεκροταφείο !

ΦΙΡΝΤΕΣ ΣΕΧΣΟΥΒΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ Δ' ΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΠΙΚΑΡ

Ο αστυνομικός ἐπιθεωρητὴς Λεὼν Μαρντὸς ἀναψα τὴν πίπα του καὶ εἶπε στὸν βοηθὸ του πού καθόταν ἀπέναντί του, στὸ ἐνῶν χωρὸ γραφεῖο :

— Εἶσαι ἐτοιμὸς, Μπόμ ;

— Μάλιστα, κύριε Μαρντὸς.

— Κράτησε, λοιπόν, μερικὲς σημειώσεις γιὰ τὴν σκοπὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, πού κατωρθώσαμε νὰ διαλευκάνουμε. Θὰ μᾶς χρησιμεύουν ἀργότερα, ὅταν ἀποφασίσω νὰ γράψω τ' αστυνομικὰ μου ἀπομνημονεύματα...

Καὶ ὁ διάσημος αστυνομικὸς ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ στὸν βοηθὸ του :

— Ἡ ἀδελφὴ Χ... ἔμειναν μαζί στὴν Βίλ σου Μπούα, ἕνα μικρὸ προάστιο ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα σπιτάκι πού τὸ κληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ἀπὸ μικρὰ κοριτσάκια, ἐνοιάσαν ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη μιὰ ἀντιπάθεια. ἕνα μῖσος μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, πού τὸ συναντᾷ κανεὶς σπανιότατα σὲ δυὸ ἀδελφές. Ἐπρόκειτο περὶ παθολογικῆς περιπτώσεως, τὴν ὁποία δὲν μπόρεσαν νὰ καταπνήξουν ἡ προσπάθειες τῶν γονέων νὰ συμφιλιώσουν τὴς δυὸ κόρες τῶν πού γεννήθηκαν θανάσιμες ἐχθρές, γιὰ νὰ μεσολαβήσῃ καμμία ἀφορμὴ γι' αὐτό !

— "Όταν πέθαναν οἱ γονεῖς τους, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ... ἡ δυὸ ἀδελφές ἀπεφάσισαν νὰ ζήσουν στὸ ἴδιο σπίτι, χωριστὰ ὅμως, σὺν ἐξένους ! Ἡ Κλοτίλδη, ἡ μικρότερη, ἔπαυσε τὸ ἐπάνω πάτωμα, καὶ ἡ Ὀλυμπία τὸ κάτω. Ὡστόσο, συμφώνησαν νὰ τρῶνε μαζί μεσημέρι-βράδυ, ἐπειδὴ καταλάβαιναν ὅτι τὰ τοὺς θάραινε πολὺ ἡ μοναξιά.

— Στὴν ἀρχὴ, δὲν μάλλων καὶ πολὺ μεταξύ τους. Ἦταν πρόσφατος ἀκέμα ὁ θάνατος τῶν γονέων τους καὶ τὸ κοινὸ πένθος εἶχε συμφιλιώσει γιὰ λίγο καὶ τὴς ἀμόνιστες ἀδελφές. Δὲν ἄργησαν, ὅμως, νὰ δημιουργηθοῦν καινούργιες ἀφορμὲς καθημερινῶν προστριβῶν, μὲ τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας. Ποιὰ θὰ ἔπαινε τὰ καλύτερα καὶ περισσότερα πράγματα, σὲ ποῖαν θ' ἀνήκαν τὰ λουλούδια τοῦ μικροῦ κήπου—καὶ ὅλες τέτοιες ταπεινὲς μικροδιαφορὲς ἔκαναν τὴς δυὸ ἀδελφές νὰ διαπληκτίζωνται ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ θράδυ...

— "Οἱ γείτονες παρακολουθοῦσαν τὸ θλιβερὸ αὐτὸ θέαμα κουνώντας τὸ κεφάλι τους. "Ακούγαν τὰ θρονήματα τῆς πόρτας, τὸ ξεφονήματα καὶ τὰ προσθλητικά λόγια τῶν δυὸ ἀδελφῶν κ' ἔλεγαν συχνὰ μεταξύ τους :

— Ἡ ἱστορία αὕτη θὰ τελειώσῃ ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα !...

— Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἡ Κλοτίλδη καὶ ἡ Ὀλυμπία ἔμειναν γεροντοκόρες, ἐπειδὴ οὔτε ἡ μιὰ οὔτε καὶ ἡ ἄλλη ἤθελαν νὰ πουλήσουν τὸ σπίτι καὶ νὰ προικισθοῦν μὲ τὸ περιόδιό τους. Ἐξ ἄλλου, ἡ κακία τους εἶχε μεταβλητὴ σ' ἄλη τὴν περιφέρεια καὶ κανένα παλληκαρι δὲν ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ σὲ γάμο μιὰ ἀπὸ τὴς δυὸ.

— "Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὅσο τὴς ἔπαιρναν τὰ χρόνια χωρὶς νὰ παντρευτοῦν, τόσο πῶς δέχονταν καὶ νευρικὲς ἐπὶ τὴν γινεῖ, τόσο περισσότερὸ μάλλονταν μεταξύ τους...

— Μιὰ Κυριακὴ πρῶτ', ἡ Κλοτίλδη θῆκε ξαφνικὰ στὸ παρῶντο ἀνάστασι, ἀναμαλλιασμένη, καὶ ἄρχισε νὰ ξεφονίζῃ :

— "Βοήθεια !... Βοήθεια !..."

— Ἐνας γείτονας, ὁ κ. Νιβέλ, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δῇ τὴν ἀσχηματῆ.

— "Ἐλάτε γρήγορα ! τοῦ φώναξε ἡ Κλοτίλδη. Σκότωσαν τὴν ἀδελφὴ μου !..."

— "Ὁ κ. Νιβέλ τὴν ἀκολουθῆσε ὡς τὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς της. Ἐκεῖ, φριχτὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ

μάτια του.

— Εἶδε τὴν γεροντοκόρη ἑσπλωμένη στὸ πάτωμα, κατὰ μῆκος τοῦ κρεββατιοῦ. Τὸ κεφάλι της ἦταν ἀκουμπισμένο μπροστὰ στὸ τζάκι, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Ἡ Ὀλυμπία ἦταν νεκρή !...

— "Ὁ κ. Νιβέλ εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς περίεργους γείτονες νὰ μποῦν στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα κατέφθασαν ὁ διοικητὴς τοῦ αστυνομικοῦ τμήματος καὶ ὁ ἱατροδικαστὴς. Μόλις, ὅμως, ἔκαναν νὰ σηκώσουν τὸ πῶμα, γιὰ νὰ τὸ τοποθετήσουν στὸ κρεββάτι, θρῆκαν ἀπὸ κάτω τοῦ ἕνα ματωμένο κομμάτι χαρτί, πού ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα :

« Η ΚΛΟΤΙΛΔΗ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕ... »

— "Ὁ αστυνομικὸς διοικητὴς δὲν ἤθελε τίποτε περισσότερο γιὰ νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψι τῆς Κλοτίλδης, παρὰ τὴς ἀπεγνωσμένους διαμαρτυρίες τῆς ὅτι εἶναι ἀθώα...

— "Ὡστόσο, ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ὁποῖος ἐπελήφθη τῆς υποθέσεως, θρῆκε σ' αὐτὴν πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν διευκολύνῃ νὰ βρῇ τὸ κλειδί τοῦ αἰνίγματος. Δὲν τοῦ ἀρνήθηκα τὴν χάρι πού μοὶ ζήτησε, ἐπειδὴ εἶναι παλῆς καὶ καλὸς φίλος.

— "Μόλις ἄρχισα νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ ἐγκλημα αὐτό, παρατήρησα τὰ ἑξῆς :

α') Ὁ πυροβολισμὸς ἐρρίφθη ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως κ' ἐπέφερε ἀκαριαῶς τὸν θάνατο. Ἀρα, ἦταν ἀδύνατο νὰ πρόφτασε ἡ Ὀλυμπία νὰ ἔγραψε τὸ σημεῖωμα ἐκεῖνο.

β') Ὁ ἱατροδικαστὴς ἀνέφερε στὴν ἐκθεσί του ὅτι ὁ θάνατος θὰ ἐπῆλθε πέντε ἢ ἕξι τουλάχιστον ὥρες πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος, δηλαδὴ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν ὥρα, ὅμως, ἐκεῖνη ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἀκούσουν μέσα στὸ σπίτι ἡ καὶ ἡ γυναῖκες τὸν πυροβολισμό.

γ') Τέλος πρόσεξα ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς Ὀλυμπίας ἦταν κανονικὸς, ἥρεμος, πράγμα δηλαδὴ περίεργον καὶ ἀκατανόητο, ἀν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ γεροντοκόρη θάγραφε τὸ

σημεῖωμα αὐτὸ θανάσιμα τραυματισμένη. Ἐπὶ πλέον, δὲν κατωρθώθη ν' ἀνευρεθῇ τὸ περιστρόφο μὲ τὸ ὁποῖο διεπράχθη τὸ ἐγκλημα.

— "Ὁ Λεὼν Μαρντὸς ἔμεινε λίγο σιωπηλός, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς ἀσυνήσεις του καὶ ὑστερὰ ἐξακολουθῇ σὲ νὰ ὑπαγορεύῃ στὸν βοηθὸ του τὸν Μπόμ :

— Δὲν δυσκολεύτηκα διόλου νὰ θγάλω τ' ἀκόλουθα δυὸ συμπεράσματα :

1ον) Ὁ δολοφόνος δὲν μπῆκε στὸ σπίτι ἀπ' ἔξω.

2ον) Ἡ Ὀλυμπία θ' αὐτοκτόνησε ἢ θὰ τὴν σκότωσε ἡ ἀδελφὴ της. Τὶ ἀπὸ τὰ δυὸ συνέβη ;

3ον) Γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῇ ὁ θόρυβος τῆς ἐκπυρσοκροσεως αὐτὸ ἐσημαίνει ὅτι τὸν σκέπασε ἕνας ἄλλος κρότος, πῶς δυνατός.

— Πρόσεξα τότε ὅτι κοντὰ στὸ σπίτι ὑπῆρχε μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Ρώτησα κ' ἔμαθα ὅτι τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ στίς δώδεκα καὶ τριάντα πέντε. Δὲν μοὶ ἔμενε πειρὰ καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ σφαῖρα θὰ ἔπεσε ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα. Ὁ θόρυβος τῆς ἀτμομηχανῆς δὲν ἀφῆσε ν' ἀκουστῇ ἡ ἐκπυρσοκροτικὴ.

— Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ λεπτομερέστερη ἐρευνά ἀνακάλυψα καὶ τὸ πῶμα, ἕνα μικρὸ περιστρόφο, μέσα στὸ τζάκι. Καὶ μπόρεσα τότε ν' ἀναπαράσχω ὁλόκληρο τὸ δράμα :

Ἡ δυὸ ἀδελφές ἦσαν ἀμόνιστες. Δὲν μπόρεσαν (Συνέχεια στὴ σελίδα 69)

Βρῆκε τὴν γεροντοκόρη νεκρή.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο πατέρας της Δέας έδειχνε στον άρρωστο Φίλιππο τα κέρνινα αγαλματάκια που έφτιαχνε, — γιατί εξακολουθούσε να εργάζεται, αν, και πάλι, υπήρχε ανάγκη, να

πουλάει τα έργα του, με τα οποία στόλιζε τώρα τα σαλόνια της επαύλειος — και το παιδί τὰ έβλεπε μ' ένα σβυσμένο χαμόγελο στα χείλη του...

Μά ποιά ήταν η παληός του ένθουσιασμός, κ' η ζωηρότης του; Κοιμώταν σχεδόν όλοένα και όμως παραπονιώταν πώς αισθανότανε κόπωση. Πραγματικά, η εξάντλησή του ήταν μεγάλη και συχνά τον έπιανε πυρετός. Τότε παραμιλούσε, παραμιλούσε χωρίς διακοπή, και τὰ όνόματα της λαίδης "Ενσμπορτ, του Βασέτ, της μικρής Λούσυ, του ζωγράφου και της συζύγου του θριασκόντουσαν διαρκώς στα χείλη του.

Μιά μέρα ένας ελαφρός θόρυβος τον έκανε να συνέλθει και, καθώς άνοιξε τὰ μάτια του, είδε τον πάτερ "Ιωσήφ σκυμμένο από πάνω του. "Αμέσως τότε τὰ ίσχανε κι' αδύνατα χέρια του Φίλιππου αγκάλιασαν τὸ λαιμό του γέρου φίλου του, ο οποίος άναλυθηκε σὲ δάκρυα.

— Παιδί μου!... Παιδάκι μου!... έλεγε ο πάτερ "Ιωσήφ χαϊδεύοντας τρυφερά τὰ χλωμά μάγουλα και τὰ μαλλιά του Φίλιππου.

"Αμα πέρασε η πρώτη συγκίνησης και ο Φίλιππος μπόρεσε να μιλήσει, ψιθύρισε:

— "Ω! πάτερ "Ιωσήφ, δὲν ξέρετε πόσο λυπήθηκα... "Αλλά δὲν μπόρεσα να σὲ κάνω τίποτε... "Η καμένη ή χιονένια... πέθανε απ' τὸ κρύο στὸ ταξίδι... Τὴν τῶλιξα με τὸ σασκάκι μου, γιὰ νὰ τὴ ζεστάνω, αλλά δὲν μπόρεσα νὰ τὴ ζωντανέω... "Ο "Αλιμπέλ κ' ἐγὼ τὴ θάψαμε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο και θάλαμε μιά πέτρα πάνω ἀπ' τὸν τάφο της...

— "Ω! παιδάκι μου, εἶπε ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς χαμογελώντας και σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του. Μὴ μοὺ στενοχωριέσαι γιὰ τέτοια πράγματα... Πέρασαν και ξεχάστηκαν...

— Τὰ ἄλλα όμως σὲς τὰ ἔφερα ὅλα, εξακολούθησε ὁ Φίλιππος. Εἶνε πολὺ καλά... Σὲς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ τὰ περιποιούμαι και θὰ τὰ προσέχω και, πραγματικά τὰ περιποιήθηκα και τὰ πρόσεχα πολὺ... Νά, εἶν' ἐκεῖ... κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Νάι παιδί μου, τὰ εἶδα... Πραγματικά, εἶνε πολὺ καλά. Τὰ περιποιήθηκες καλλίτερα κι' ἀπὸ μὲνα τὸν "Ιδιο... Εἶσαι λαμπρὸ παιδί... "Αλλά ἄς ἀφήσουμε τώρα αὐτὴ τὴν κουβέντα. "Ἐχω νὰ σοὺ πῶ ἄλλα πράγματα πολὺ πῖο ἐνδιαφέροντα...

— Πρὶν φύγετε, πάτερ "Ιωσήφ, τὸν διέκοψε ὁ Φίλιππος, θυμάμαι ὅτι ἤθελα νὰ σὲς κάνω μιά ἐρώτηση... ἤθελα νὰ σὲς ρωτήσω γιὰ τοὺς γονεῖς μου...

— Εἶμαι ἑτοιμὸς παιδί μου, νὰ σοὺ ἀπαντήσω, εἶπε ὁ ἱερεὺς. "Ακριβῶς μάλιστα γιὰ τοὺς γονεῖς σου ἐπρόκειτο νὰ σοὺ μιλήσω... Κάθησε λοιπὸν ἤσυχα και ἄκουσε με προσοχή τί θέλω νὰ σοὺ πῶ...

— Νάι, πάτερ "Ιωσήφ, θὰ καθίσω πολὺ ἤσυχα. "Αλλά τώρα, ὅτι και νὰ μοὺ πῆτε, ξανάγινε και θέλω νὰ μείνω

Τραγουδῶντα ΤΗΗ ΑΥΓΗ

γιὰ πάντα ὁ Φίλιππος τῆς "Αντωνίας.

Τότε ὁ πάτερ "Ιωσήφ ἐξήγησε στο Φίλιππο ὅσα τὰ καθάρὰ και σύντομα μπόρουσε ποιοῖ ἦσαν οἱ γονεῖς του και ὅτι ἦταν κληρονόμος μιάς μεγάλης περιουσίας.

Τὸ παιδί τὸν ἄκουσε με ἀδιαφορία ὡς τὴ στιγμή που πρόφερε τὸ ὄνομα "Ενσμπορτ.

Τότε ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του και φώναζε ζωνῆρα:

— "Οχι! "Οχι! Δὲν εἶμαι ὁ Φίλιππος "Ενσμπορτ! Δὲν θέλω αὐτὸ τὸ ὄνομα! Δὲν θέλω τὰ χρήματά του... "Ας τὰ πάρη ἡ Λούσυ κι' ὁ μπέμπης!... "Εγὼ προσπάθησα νὰ γίνω ὁ Φίλιππος "Ενσμπορτ, προσπάθησα νὰ τοὺς ἀγαπήσω και νὰ τοὺς κάνω νὰ μ' ἀγαπήσουν, αλλά δὲν θέλησαν... "Ακουσα τὴ λαίδη "Ενσμπορτ νὰ λέει πὼς δὲν μ' ἀγαπάει και πὼς με θαρέθηκε... Γι' αὐτὸ ἐφυγα ἀπὸ κεῖ. "Εγὼ ἀγαπῶ τὴ Δέα, ἀγαπῶ τὸν κ. Νετράβ, τὸν πατέρα της, και θέλω νὰ μείνω μαζί τους! Δὲν ἀγαπῶ τὴ λαίδη "Ενσμπορτ! "Επειτ' ἀπ' αὐτὰ που εἶπε και δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι τους...

— Παιδί μου, τὸν διέκοψε ὁ πάτερ "Ιωσήφ, δὲν ἤξερε ὅτι ἦσαν ἑγγονὸς της.

— Μπόρουσε όμως νὰ μ' ἀγαπᾷ και χωρὶς νὰ τὸ ξέρω. Μήπως ἤξερε τίποτε ὁ κ. Βασέτ ποὺ μ' ἀγαποῦσε κι' ἐλεγε ὅτι δὲν εἶμαι κακὸ παιδί; "Οχι! "Οχι! Δὲν θέλω νὰ λέγῃμαι Φίλιππος "Ενσμπορτ!... Θέλω νὰ λέγῃμαι ὅπως και πρῶτα, Φίλιππος τῆς "Αντωνίας.

Ὁ πάτερ "Ιωσήφ εἶδε ὅτι στὴν κατάστασι ποὺ φανικόταν τὸ παιδί, ἦταν αδύνατον νὰ συνεννοηθῇ μαζί του και νὰ τὸ μεταπέσει με τὴν λογική. Γι' αὐτὸ περιόριστηκε νὰ τοὺ πῇ με γλυκύτητα:

— "Ἡσύχασε, παιδί μου... θὰ γίνῃ δὲ τι θέλεις ἐσύ... νένας δὲν θὰ σὲ θιάση... "Εγὼ εἶχα καθίκαν νὰ σοὺ πῶ αὐτὰ ποὺ σοὺ εἶπα... Δὲν θὰ κουθεντιάσουμε περὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... "Ἡσύχασε!

— "Οχι, δὲν θὰ κουθεντιάσουμε περὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα! "Εναεῖπε ὁ Φίλιππος. Δὲν θέλω οὐτε νὰ τοὺς ἀκούω τοὺς "Ενσμπορτ!... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος, τόσο εὐχαριστημένος ἐδῶ... Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ πῶ ἄλλο, ἐφ' ὅσον ξέρω ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαποῦν ὅπως μ' ἀγαποῦν ἐδῶ!...

Και κύταζε τὸν πάτερ "Ιωσήφ με τόσο τρυφερό και παρσκλητικὸ βλέμμα, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μετατόνησε γιὰ μιά στιγμή, γιατί τοὺ εἶχε πῇ πὼς ἦταν ὁ Φίλιππος "Ενσμπορτ.

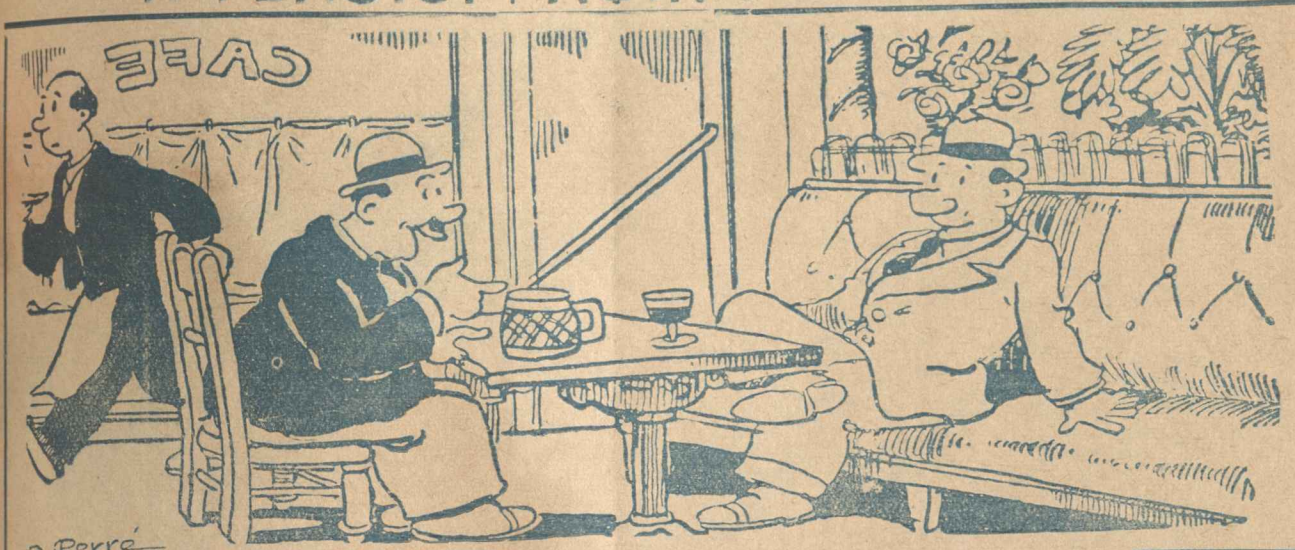
ΛΕ'.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Ὁ ζωγράφος "Ενσμπορτ ξαναγύρισε ἐπειγόντως στὴ Νέα "Υόρκη μόλις ἔλαθε τὴν ἐπιστολή, με τὴν ὁποία τὴ λαίδη "Ενσμπορτ, ἡ μητέρα του, τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ὁ Φίλιππος ἦταν ἑγγονὸς της. Καὶ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ ἐφάρμοσε ἕνα νέο σύστημα ἐρεύνης, με τὸ ὁποῖο ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ξανάβρισκε τὸν φυγάδα. "Απὸ αὐτὰς καὶ τελευταῖες αὐτὲς ἀποδείξεις δὲν ἔδωσαν καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὶς πρώτες.

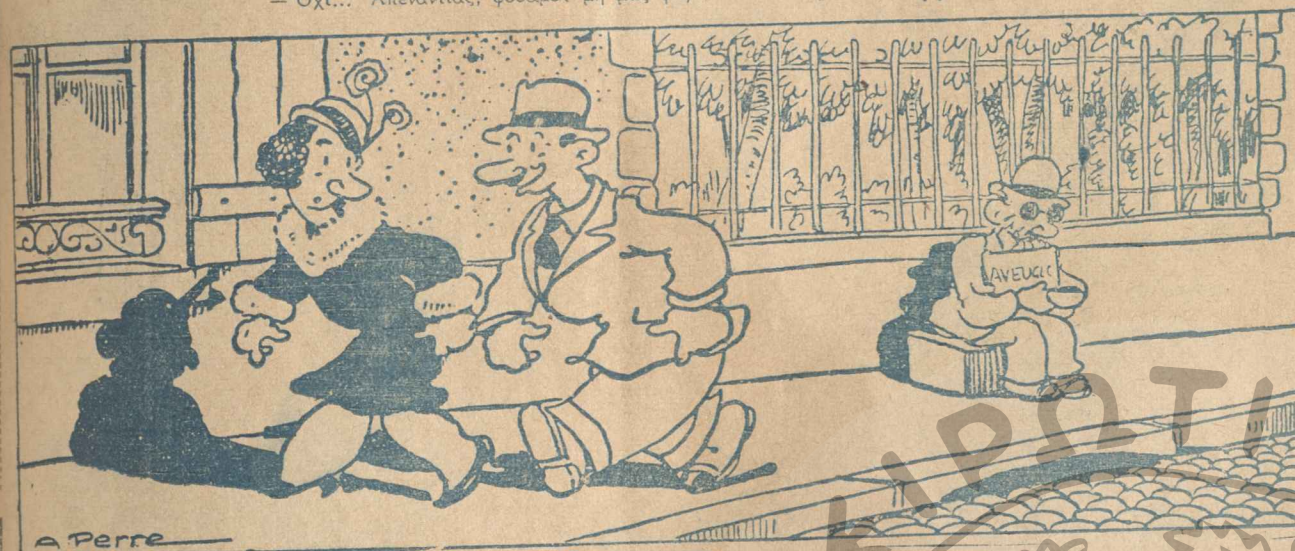
("Ακολουθεῖ)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

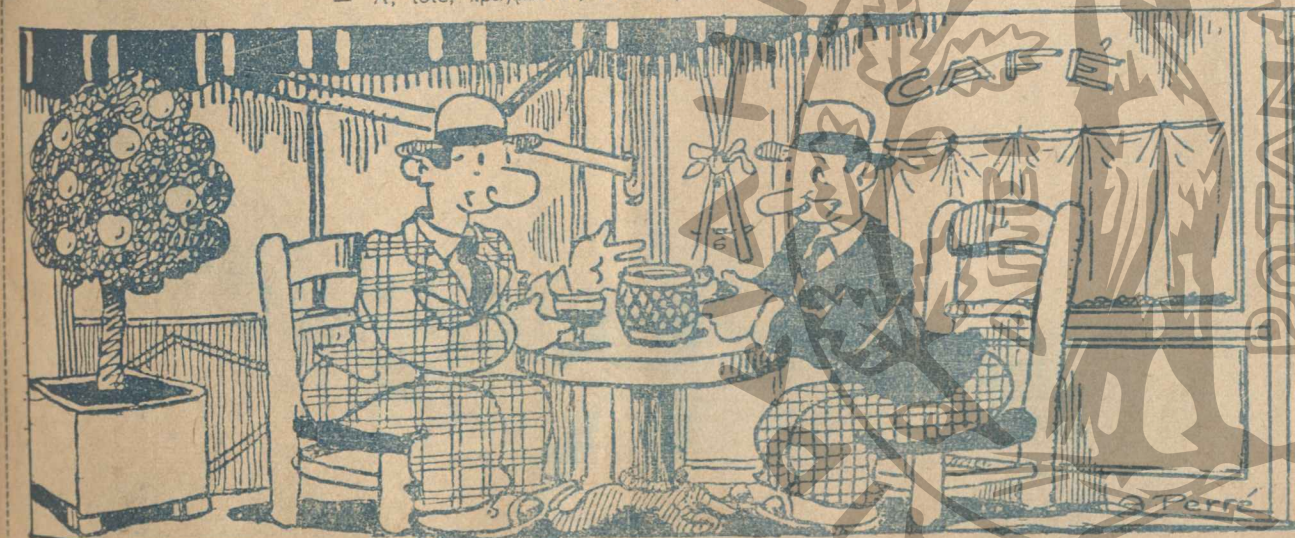
ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— "Όταν ἡ γυναῖκα μου τραγουδάει, κλειδώνω τὶς πόρτες τοῦ σαλονιοῦ...
— Φοβάσαι μήπως μὴ κανεῖς και τὴ διακόψεις;...
— "Οχι... "Απεναντίας, φοβάμαι μὴ μὰς φύγουν οἱ καλεσμένοι μας...

ΘΕΟΣΤΡΑΒΟΣ

— Τί σοὺ εἶπε αὐτὸς ὁ τυφλός;
— "Εὐχαριστῶ, ὠραία μου κυρία...
— "Α, τότε, πραγματικά, εἶναι τυφλὸς ὁ καυμένος!

ΣΥΝΑ ΔΕΛΦΟΙ!

— "Όστε εἰσθε δημοσιογράφοι;... Καὶ τὴ δουλειά κάνετε στὴν ἐφημερίδα σας;
— Φροντίζω γιὰ τὴν «Τελευταία "Ωρα»...
— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κάνω...
— Μπᾶ! "Ελοθε δημοσιογράφος και σεις;
— "Οχι, εἶμαι... ἐργαλάθος κηδεῶν...

Η ΠΙΝΑΚΟΣ ΜΑΣ

ΒΕΝΕΤΙΑ
(Ερπύκειος)

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Πώλ Καμπό, ο γόης των γοητών, ο νέος Νοθάρρο, ο ήθοποιός που ξετρελλαίνει σήμερα το ωραίο φύλο των δύο ημισφαιρίων, όπως έμφανίζεται στην ταινία «Το Ρυάκι».

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Μά τι έχει λοιπόν έναντιόν μου αυτός ο θαρράνος;
— Εδώ;

— Προσωπικώς έναντιόν σας τίποτε. 'Ο πατριωτισμός που τον οδηγεί. Είναι βέβαιος ότι καταστρέφοντάς σας, θα κερδίσει τη χώρα του.

— Χρήσιμος, οέ τι ;
— Απλούστατα, στο μεγάλο Γερμανικό έπιτελείο σας πρόδουνται.

— Για ποιο λόγο ;

— Νομίζουν, δικαίως ή όχι, δεν ξέρω, ότι έχετε μάθει πολλά από τα μυστικά των εξοπλισμών και φοβούνται να πουλήσετε τα μυστικά αυτά στη Γαλλία.

— 'Ο Ροβέρτος έκανε μία κίνηση διαμαρτυρίας.

— 'Ο Ο' Μπριέν εξακολούθησε :

— Μιλώντας σας μ' αυτόν τον τρόπο σας δείχνω καθαρά ότι έμεινα φίλος σας, δεν είν' έτσι ; Κι' ενδιαφέρομαι να μη σας συμβεί τίποτε το δυσάρεστο... Γιατί ;

— Ίσως γιατί μισώ την Πρωσία... Ίσως για άλλους λόγους ακόμα... Τι φοβάστε ιδιαίτερω ;

— Το αντικείμενο που άφησα εν άγνοιά μου στα χέρια μιας γυναίκας έναντιόν της οποίας παλαιψα, θα με πείσει πάντα, γιατί μία μέρα ίσως ν' αποτελέσει συντηρητική απόδειξη έναντιόν μου.

— Τι είναι το αντικείμενο αυτό ;

— Ένα κόσμημα που ήταν κρεμασμένο στην άλυσίδα του ρολογιού μου και που θα μπορούσε να χρησιμεύσει και ως σφραγίδα...

— Έχει τ' αρχικά σας επάνω ;

— Όχι τα δικά μου, μά του πρώτου συζύγου της γυναίκας μου, του Έρρίκου ντε Ναίλ...

— Α, διάβολε !... Και αυτό το κόσμημα θρίσκει στα χέρια του άνακριτού ;

— Ναι, μά ο άνακριτής είπε ότι δεν τον διαφωτίζει καθόλου αυτό.

— Τι σας ενδιαφέρει τότε ;

— Εκείνη τη στιγμή, δυό χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

— Έμπρός ! είπε ο Ο' Μπριέν.

— 'Ο Πομπερανός ύπηρετής του άνοιξε την πόρτα και έβγαλε μέρα.

— Η ώρα σήμανε δύο, κύριε δόκτωρ, είπε, και υπάρχει κάτω στην αίθουσα άναμονής πολύς κόσμος που περιμένει... Μεταξύ των άλλων και μία γρήα τυφλή που τον οδηγεί ένα κοριτσάκι έφτά ως όχτώ χρόνων... Έφτασε πρώτη και της έδωσα το νούμερο ένα...

— 'Ο Ροβέρτος σκίρτησε...

— Το σκίρτημα αυτό, όσο άνάλαφρο κι' άν ήταν, δεν έφτασε την προσοχή του μηχανιστού.

— Η δεσποινίς Μαριάνν είναι στην αίθουσα των άκροάσεων, ρώτησε.

— Μάλιστα, κύρια δόκτωρ.

— Καλά. Έφτασα.

— 'Ο Πομπερανός ύπηρετής άποσύρθηκε.

— Τότε ο Ο' Μπριέν άπευθυνόμενος προς το Ροβέρτο, τον ρώτησε :

— Η γυναίκα έναντιόν της οποίας παλαιψατε τη γυναίκα της 1 με 2 'Ιανουαρίου είναι αυτή ή τυφλή, δεν είν' έτσι ;

— Αύτη είναι, ναι ! φώναξε ο Ροβέρτος. 'Ο άνακρι-

Η υποέληλα με το 'οργάνετο

της της άφησε για τρεις ήμέρες το κόσμημα που μου άπέσπασε κατά την πάλη, γιατί επέμενε να συμβουλευτεί ένα μαγνητιστή... Σας ύπόσχομαι είκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα, γιατρέ, άν ή τυφλή αύτή, φεύγοντας από δω δεν έχη μαζί της το κόσμημα.

— Είκοσιπέντε χιλιάδες μετρητά ;

— Ναι, και πνήντα χιλιάδες άν ή γυναίκα αύτή καταστή άνίκανη να μου κινή κακό...

— Ω ! μά με αυτό που μου ζητάτε είναι το ίδιο σαν να θέλετε να με κάνετε συνένοχό σας.

— Σας ζητάω τη σωτηρία μου !...

— Θα κάνω ό,τι εξαρτάται από μένα. Περιμένετε πάντως έδώ ως ότου να δω τους πελάτες μου...

— Δεν θα μπορούσα να παρακολουθήσω τη συνομιλία σας μ' αύτη την τυφλή !

— Μπορείτε, άν μείνετε σ' αυτό το σαλόνι και σταθήτε πίσω απ' την πόρτα, άπάντησε ο γιατρός, δείχνοντας την πόρτα με την όποία έπικοινωνούσε το σαλονάκι με την αίθουσα των άκροάσεων και την όποία σκέπαζε ένα θαρύ βελουδένιο παραπέτασμα. Μά μην κάνετε το παραμικρό που να μπορή να προδόση την παρουσία σας.

— 'Ο Ο' Μπριέν, άφού είπε τα λόγια αυτά διευθύνθηκε προς την πόρτα, και, χωρίς να την ξανακλείση έντελώς, μπήκε στην αίθουσα των άκροάσεων, όπου θρίσκόταν κιάλας το μέντιουμ, ή τις Εύα Μαριάνν, έτοιμη να παίξει την καθημερινή της κωμωδία του ύπνωτισμού...

LXXXII

Συγχρόνως ο Ροβέρτος πήγε και στάθηκε πίσω απ' την πόρτα με τ' αυτιά τεντωμένα, με την καρδιά σφιγμένη...

— 'Ο δόκτωρ Ο' Μπριέν πλησίασε τη δεσποινίδα Μαριάνν, ή όποία χαμουριώταν από άνία και της είπε :

— Θάρξισουμε... Θα 'ρθή πρώτα μία τυφλή γρήα που πρέπει να την τυλίξω σ' ένα πυκνό δίχτυ... Θα προσποιηθής ότι παλεύεις επί πολλή ώρα έναντιόν του ύπνου, γιατί πρέπει στο μεταξύ να σκεφθώ...

— Καλά, άπάντησε ή Εύα...

Και κάθισε στην πολυθρόνα της επάνω σε μία μικρή εξέδρα από την όποία άπήγγελλε τους χρημούς της.

— 'Ο Ροβέρτος, πίσω απ' την πόρτα, δεν έχανε ούτε λέξι απ' ό,τι λεγόταν στο δωμάτιο.

— 'Ο δόκτωρ Ο' Μπριέν χτύπησε ένα ηλεκτρικό καουδόνι κι' ο Πομπερανός ύπηρετής παρουσιάστηκε άμέσως.

— Φέρε το νούμερο ένα ! του είπε.

— Έπειτ' από μία στιγμή, ή κύρια Σολλιέ την όποία ή Μάρθα κρατούσε απ' το χέρι για να την οδηγεί μπήκε στην αίθουσα των άκροάσεων.

Μπαίνοντας μέσα στην αίθουσα αύτή που ήταν στρωμένη όλόκληρη με κόκκινο ύφασμα και που το έξωτερικό φώς, περνώντας από παραπέτασμα επίσης κόκκινα, τη φώτιζε φασματικά, ή μικρούλα, νοιώθοντας ένα ρίγος στάθηκε και σφίχτηκε κοντά στη γυναίκα της.

— 'Ο Ο' Μπριέν πρόσεξε την έντύπωση που έκανε στη Μάρθα ο παράδοξος διάκρισμός της αίθουσας και της είπε με φωνή πολύ γλυκειά.

— Πλησίασε μικρούλα μου, και φέρε κοντά μου άφοβα και την κυρία που οδηγείς. Είναι τυφλή ;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Βερονίκη, είμαι τυφλή.

— 'Ο δόκτωρ πήγε κι' έπιασε απ' το χέρι τη Βερονίκη και την ώδήγησε σε μία πολυθρόνα που θρίσκόταν σε δυό θημάτων απόστασι από την εξέδρα της Εύας.

— Εκεί, την έβαλε και κάθισε.

— Η Μάρθα, ή όποία καθούσχεσε γρήγορα, κάθισε κι' αύτη στο πρώτο σκαλί της μικρής εξέδρας και, από κεί το περίεργο θλέμμα της έκανε το γύρο του δωματίου, εξετάζοντας με προσοχή κάθε αντικείμενο. Έπειτα προ-

σπλώθηκε στο πρόσωπο της δεσποινίδος Μαριάννι.

— Γιατί ήρθατε ; ρώτησε ο Ο' Μπριέν την κ. Σολλιέ.

— Για να με φωτίση η επιστήμη σας, για να μου δώση τὰ μέσα να μάθω και να παραδώσω στη δικαιοσύνη τον άθλιο, ο οποίος δολοφόνησε τον προστάτη μου... Τον όποιον ο συνένοχος θέλησε να με σκοτώση κι' έμένα και μ' έκανε τυφλή. Η επιστήμη σας μπορεί να το κάνει αυτό, κύριε ;

— Η επιστήμη μου δεν έχει καθόλου όρια ! απάντησε ο Ο' Μπριέν με στόμφο. Τό μέντιουμ πού θα το ακοιμίσω και θα το ρωτήσω, θ' απαντήση ! Προηγούμενως πρέπει να σάς πω ότι, παρ' όλη την ακατανίκητη επίδρασί μου σ' αυτό, θα το ήταν αδύνατον να δη αυτό πού θέλετε να δήτε, αν δεν έρθη σε επικοινωνία με το πρόσωπο πού διέπραξε τό τρομερό έγκλημα, τό όποιο μου άναφέρατε.

— Και πώς θα δημιουργηθή αυτή η επικοινωνία ;

— Άν το θέλετε μέσα στο χέρι ένα αντικείμενο πού ν' άνήκε στον έγκληματία. Άν δεν έχετε αυτό τό αντικείμενο τίποτε δεν είναι δυνατόν.

— Έχω ένα κόσμημα πού άνήκε στον έγκληματία. 'Ι-δού το...

Καί ή Βερονίκη έδωσε στον Ο' Μπριέν τό μικρό κόσμημα πού είχε άποσπάσει από την άλυσίδα του ρολογιού του Ροβέρτου Μπερνιέρ.

— Μά, ρώτησε ο μαγνητιστής προσποιούμενος τον κατάντηκτο, τόν είδατε λοιπόν τον άθλιο αυτόν ;

— Τόν είδα δυό φορές.

— Όστε τόν έξερετε ;

— Τόν έξω έξ όψεως, μά άγνοώ τό άληθινό του όνομα. Άλλοίως θα ήμουν έδώ ; Ήρθα για να μάθω τό άληθινό όνομα του δολοφόνου.

— Δεν θα κατορθώσω, δυστυχώς, να σάς τό πω.

— Πώς ! Σείς ο ίδιος μου είπατε πρό όλιγου ότι η επιστήμη σας δεν έχει όρια.

— Αυτή η περίπτωση είναι ή μόνη εξαίρεσις. Τό μέντιουμ μπορεί να δη πράξεις, γεγονότα, πρόσωπα και να τά περιγράψη... Μά ένα όνομα, κάτι τό άυλο δηλαδή, είναι έξω από τό δυνάμι της...

— Όστόσο τό μέντιουμ δεν θα μπόρеше να με οδηγήση ; Δεν θα μπόρеше να παρακολουθήση τον άθλιο σε όποιο μέρος κι' αν βρίσκεται και να μου ύποδειξη αυτό τό μέρος ;

— Αυτό, ναί... γίνεται, απάντησε ο Ο' Μπριέν.

— Τότε διατάχτε να τό κάνει, κύριε Βιάζομαι να έκδικήσω τό Ριχάρδο Μπερνιέρ !

— Άμέσως.

Ο Ο' Μπριέν ανέθηκε τά σκαλοπάτια της εξέδρας και πλησίασε τη δεσποινίδα Μαριάννι.

— Πρέπει να κοιμηθής ! της είπε, κάνοντας με τά χέρια του γύρω απ' τό πρόσωπό της διάφορες μαγνητικές κινήσεις. Πρέπει να κοιμηθής και να δής !

Τά βλέφαρα του ψευτο-μέντιουμ άνοιγόκλεισαν, μά δεν χαμήλωσαν πάνω απ' τά μάτια του. "Επειτ' από δυό τρία λεπτά, τραύλισε με φωνή αδύνατη.

— Ο ύπνος δεν έρχεται. Είμαι κατάντηκτο.

Ο Ο' Μπριέν, όπως θα θυμούνται οι άναγνώσται μας, της είχε πη από πριν ν' άργήση να προσποιηθή την άποκοιμισμένη.

Εντωμεταξύ, ο ίδιος σκεφτόταν με ποιά τρόπο θα μπορούσε ν' ασφαλίση τό Ροβέρτο Μπερνιέρ από κάθε κίνδυνο κι' έσφιγγε με νευρικότητα στο ένα του χέρι τό ένοχοποιητικό κόσμημα πού το ή είχε παραδώσει ή τυφλή.

Μά του κάκου έσπαζε τό μυαλό του.

Δέν εύρισκε τίποτε.

Κατέθηκε τότε απ' την εξέδρα και, γυρίζοντας ένα μεταλλικό κουμπί, έκανε να πεταχτή μιά έκτυφλωτική λάμψη από μιά λάμπα με μαγνήσιο.

Κατόπιν τοποθέτησε τη λάμψη στο ύψος του προσώπου της δεσποινίδος Μαριάννι και τη διέταξε :

— Κιττάχτε καλά αυτό τό φως !

Τό ψευτομέντιουμ ύπακούσε, αφού προηγούμενως έφριξε μιά ματιά στον Ο' Μπριέν, ο οποίος της έγνεψε πως ήταν πειά καιρός να προσποιηθή την κοιμισμένη.

Η Βερονίκη, άνυπόμονη, γεμάτη άγωνία, περίμενε πάντοτε.

Τέλος, ή Μαριάννι φάνηκε νικημένη. Τό επάνω μέρος του κορμιού της άκίνητησε σε μιά στάσι έκστατική και τά μάτια της έκλεισαν άργά.

— Κοιμάστε ; τη ρώτησε ο Ο' Μπριέν.

— Κοιμάμαι.

— Μπορείτε να μου απαντήσετε σ' ό,τι θα σάς ρωτήσω ;

— Ρωτήστε με...

Η τυφλή άκουγε, λαχναρισμένη, με τά χέρια της σπασμένα στα χερούλια της πολυθρόνας της, ζήτητας να τρυπήση τά θαθεία σκοτάδια πού την τύλιγαν.

Ο Ο' Μπριέν γύρισε προς αυτήν.

— Η τύχη σας εύνοεί, της είπε... Ποτέ τό μέντιουμ μου δεν ήταν τόσο εύαίσθητο και πειθήνιο.

Ο μαγνητιστής κρατούσε πάντα τό κόσμημα στα χέρια του. Άκούμπησε τό σμαράγδι πού είχε τό κόσμημα αυτό στο μέτωπο της Μαριάννι και της είπε :

— Σας διατάσσω να δήτε και σάς διατάσσω ν' απαντήσετε.

Μά αυτός πού το ή απάντησε δεν ήταν τό ψευτομέντιουμ.

Πρό μιάς στιγμής, ή Μάρθα πού καθόταν στο πλάι σκαλοπάτι της εξέδρας, είχε πάρει μιά άλλόκοτη έκφρασι. Τά μάτια της είχαν γίνει άπληνη και φαίνόντουσαν να βλέπουν πολύ μακριά.

Μόλις ο μαγνητιστής πρόφερε τά λόγια : «Σε πού άνήκει αυτό τό κόσμημα ;» ή κόρη της Ζερμάνι σκόπησε και με φωνή πού δεν ήταν πειά ή δική της είπε :

— Στο δολοφόνο του κ. Ριχάρδου Μπερνιέρ.

— Σωπα, παιδί μου ! πρόσταξε ο Άμερικανός, Μπαρτάρης τά μυστήρια στα όποια παρίστασαι μάρτα, μά στα όποια δεν μπορείς να είσχωρήσης.

Μη με διατάζετε να σωπάσω, απάντησε ή μικρούλα της όποιος ή φωνή γινόταν καθαρή και γαλήνια. Διατάχτε με άπεναντίας να μιλήσω, γιατί τό σώμα μου μένει κοντά σας μά ή ψυχή μου κυματίζει στο διάστημα μακριά απ' τό κοιμισμένο αυτό σώμα, και τά μάτια μου βλέπουν όσα τ' άνοιχτά μάτια δεν μπορούν να δού.

Κατάπληκτος απ' αυτή την απάντησι της όποιος τά λόγια φαίνόντουσαν πως δεν μπορούσαν να θυσήσουν από τό στόμα ενός παιδιού αυτής της ηλικίας, ο Ο' Μπριέν ευθύνηκε πός τη Μάρθα και την εξέτασε με προσοχή.

Είδε τότε ότι αυτό πού είχε φαντασθή ήταν άληθινό.

Η μικρούλα κοιμώταν ύπνωτισμένη. Μά στον ύπνο της έβλεπε και άκουγε. Ήταν, με μιά λέξι, ένα περίφημο, ή να μοναδικό μέντιουμ.

LXXXIV

Η Βερονίκη, εξαφνιασμένη κι' άήσυχη από τη θαθεί σιωπή πού είχε άπλωθή έξαφνα γύρω της, ρώτησε :

— Τι συμβαίνει λοιπόν, κύριε ;

— Ένα άληθινό θαύμα, κυρία, απάντησε ο γιαντζής. Η μαγνητική μου δύναμις είναι τέτοια, ώστε, και χωρίς να θέλω, έπίδρα και σε τρίτα πρόσωπα... Άποδείξτε ότι ή έγγονή σας ύπνωτίστηκε. Αυτή τη στιγμή, κοιμάται και βλέπει... Και αυτή θα μάς πη τώρα αυτό πού θέλετε να μάθετε.

— Ε ! πώς ; φώναξε ή τυφλή με τρόμο. Η Μάρθα είναι μέντιουμ ; Μπορεί και βλέπει, ότι σείς ο ίδιος άνηείτε ;

— Ναί.

— Μά, ξαναείπε ή κ. Σολλιέ με φωνή πού έφρεμε από άγωνία, μά, κύριε, αυτός ο ύπνος με τρομάζει !... Τη ση ώρα θα κρατήση...

— Όσο θέλω έγώ... Μπορώ, αν θέλετε να έμπιστευτή την έγγονή σας άμέσως... Μιά κίνησί μου θα έφρανε... Μά γιατί να μη τελειώσουμε τη δοκιμή, αφού ή έγγονή σας δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο ;

— Μου τό θεβαίνετε αυτό, κύριε ;

— Σας τό θεβαίνω.

— Άν είν' έτσι, ψιθύρισε ή τυφλή, ρωτήστε την... σάς τό επιτρέπω...

Εκείνη τη στιγμή, μέσ' στον Ο' Μπριέν, ο άληθινός σοφός και επιστήμων πού ήταν πραγματικά κατά όνομα, είχε ύποκαταστήσει τον φιλοχρήματο τσαρλατάνο.

Ξεχνοσε έντελώς τό Ροβέρτο Μπερνιέρ και την προμερή αίτία πού είχε φέρει τη Βερονίκη Σολλιέ στο σπίτι του. Τό μόνο πού τόν ένδιεφερε ήταν να μάση τό δυνάμι της μαγνητικής ικανότητος της μικρούλας Μάρθας.

Ο Ροβέρτος, με τό μέτωπο του πλημμυρισμένο από ιδρώτα, με τό λαρύγγι του σφιγμένο, τρεμάμενος, έβλεπε τίποτε, μά άκουγε τά πάντα.

— Κοιμάστε ; ρώτησε ο Ο' Μπριέν τη Μάρθα.

— Κοιμάμαι απάντησε ή μικρούλα, άκίνητη σαν άγαλμα.

— Και τώρα ;

— Παύσει με κάποιον...

— Θέλεις να με ύπακούσης και να μου απαντήσης ;

— Μάλιστα, θέλω.

— Τότε σε διατάσσω να πās στον Σάιντ—Ουέν.

— Έπήγα.

— Σε ποιά μέρος ;

— Στην κάμαρη όπου κατοικούμε ή γιαγιά μου κι' στο ξενοδοχείο της κυρίας 'Ωμπιέν.

— Υπάρχει ρολόι σ' αυτή την κάμαρη ;

— Ναί, υπάρχει ένα κρεμασμένο στον τοίχο.

— Δουλεύει ;

— Ναί, άκούω καθαρά τό τικ τάκ.

— Τι ώρα δείχνει ;

— Τρεις τό απόγευμα.

— Ο Ο' Μπριέν κίτταξε τό ρολόι του.

— Έδειχνε κι' αυτό τρεις άκριβώς.

— Βλέπει θαυμάσια, ψιθύρισε.

Κ' έπειτα, πού δυνατό, πρόθεσε :

— Άφισε αυτή την κάμαρη και πήγαινε στο καμέ-ρο έργοστάσιο Μπερνιέρ.

Για μιά δυό στιγμές, τά χαρακτηριστικά της Μάρθας έπαιξαν. Έβλεπε κανείς ότι κατέβαλλε προσπάθειά να ύπακούση στην ύποβολή. Σε λίγο όμως τό πρόσω-πο της εξαπληρε γαλήνια έκφρασι.

— Έπήγες ; ρώτησε ο Ο' Μπριέν.

— Ναί, έπήγα...

— Τι θέλεις ;

— Έργάτες... Πολλούς έργάτες...

— Τι κάνουν ;

— Έργάζονται για να ξαναχτίσουν τό έργοστάσιο... Κίτταξε στο παρελθόν... Ξαναγύρισε πίσω ως την αρχική νύχτα της πυρκαϊάς.

Τά χαρακτηριστικά της Μάρθας συνεσπάσθησαν πά-ρα πολύ.

— Βλέπετε ; ρώτησε ο δόκτωρ.

— Όχι... δεν μπορώ...

— Σε διατάσσω να δής...

Μιά στιγμή σιωπής επακολούθησε. "Επειτα ή μικρού-λα φώναξε :

— Ό !... Βλέπω...

— Τι ;

— Φλόγες... φωτιά παντού... ήτ' περικυκλώνει... Η Μάρθα έβγαλε μιά κραυγή τρόμου κι' άρχισε να τρέχει σύγχωρη.

— Δεν έχεις να φοδηθής τίποτε !... Σου άπαγορεύω να ροδάρεις ! είπε ο Ο' Μπριέν.

Κάθε ύπνος τρόμου εξαφανίστηκε άμέσως απ' τό πρό-σωπο της Μάρθας.

Άκούοντας την κραυγή πού έβγαλε ή έγγονή της, ή Βερονίκη άνατρίχιασε απ' τό κεφάλι. ως τα πόδια.

— Ξυπνήστε την ! Ξυπνήστε την, κύριε ! είπε με φωνή έκτεντική. Υποφέρει !

— Απατάσθε δεν ύποφέρει... Σας τό όρκίζομαι... Θα ήμουν άποδείξω...

Και άπευθυνόμενος στη μικρούλα, τη ρώτη-σε :

— Υποφέρει ;

— Όχι, γιατί μου άπαγορεύσατε να ύποφέ-ρω...

— Κίτταξε τότε την πυρκαϊά και πές μου αν βλέπεις κανένα άνάμεσα στις φλόγες.

— Ένα ρίγος συγκλόνισε τη Μάρθα.

— Ναί... ναί... είπε, θέλω έναν άνθρωπο...

— Νά μου τόν περιγρά-ψης !...

— Είναι υηλός... με-λαγχρονός... έχει λίγο μουστάκι και ποτάει ένα πέτανο σάκκο στο χέ-ρι του.

— Τι κάνει ;

— Βγαίνει από τό σπίτι του κ. Μπερνιέρ πού κάηκε.

— Και τώρα ;

— Παύσει με κάποιον...

με μιά γυναίκα πού δεν βλέπω τό πρόσωπό της... Η γυναίκα πέφτει κάτω... κι' εκείνος φεύγει, δεν τόν βλέπω πειά.

— Παρακολούθησε τον !...

— Δεν μπορώ...

— Σε διατάσσω να τόν παρακολουθήσης και να μη τόν άφήσης, όσο μακριά κι' αν πάη !...

— Τόν ξαναβλέπω... Είναι πειά μακριά... σ' ένα δρόμο πού στρίβει... Σταματάει...

— Πού ;

— Κοντά σ' ένα χτίριο φωτισμένο μέσ' στη νύχτα...

"Α ! είν' ένας σιδηροδρομικός σταθμός... Μπαίνει μέσα... Έξαφανίζεται...

— Παρακολούθησε τον άκόμα...

— Τώρα είναι μόνος... μέσα στο θαγόνι ενός τραί-νου... πού τρέχει γρήγορα... γρήγορα...

— Τι κάνει ;

— Μετράει τά χρήματα πού έχει θγάλει απ' τόν ά-νοιχτό σάκκο... πολλά χρήματα... χρυσάφι... Χι-λιάρικα...

Ο Ο' Μπριέν πού ήταν άφωσιωμένος ολόκληρος στο πείραμά του, θυμήθηκε έξαφνα τόν Ροβέρτο πού ή κα-ταπληκτική ικανότης της Μάρθας ως μέντιουμ τόν ά-πεκάλυπτε, και άντελήφθη ότι είχε παρατραβήξει τά πράγματα.

— Ξαναγυρίζει !... Ξαναγυρίζει !... είπε έξαφνα ή Μάρθα.

Τόν βλέπω...

— Πού ; ρώτησε ο Ο' Μπριέν.

Η Μάρθα προχώρησε ένα βήμα, άπλωσε τό χέρι της κρός την πόρτα πίσω από την όποια ήταν κρυμμένος ο Ροβέρτος και φώναξε :

— Έκεί !... Είν' εκεί !...

Κρύος ιδρώς έβρεξε τούς κροτάφους του Άμερικανού δόκτορος.

Άν ή Βερονίκη δεν ήταν τυφλή, τά λόγια και ή χειρονομία της Μάρθας θα έφταναν για να στείλουν τόν άδελφοκτόνο στο ικρίωμα.

Ο Ο' Μπριέν ωστόσο δεν έχασε την ψυχραιμία του.

— Δεν τόν βλέπεις ! είπε επιτακτικά.

Για τη Βερονίκη αυτή ή φράσις σήμαινε ότι ή Μάρθα είχε κάνει κάποιο λάθος. Στην πραγματικότητα όμως ήταν μιά άπαγόρευσις πού έπρεπε να κάνει την μικρού-λα μέντιουμ να πάψη πειά να βλέπη τόν έγκληματία.

Και, πραγματικά, ή Μάρθα ψιθύρισε πειθήνια :

— Δεν τόν βλέπω πειά.

— Ήταν αρκετά.

Ο ύπνωτιστής άκούμπησε τό χέρι του άνοιχτό ανά-μεσα στις δυό ώμοπλάτες της μικρής για να την έμπνή-ση...

Η Μάρθα έβγαλε μιά κραυγή και, κυριευμένη από δυνατή νευρική κρίσι, έπεσε κάτω τραυλίζοντας λόγια άνακόλουθα, συνοδευόμενα από θαθείς στεναγμούς.

Η τυφλή πετάχτηκε περίτρουμη.

— Κόρη μου ! Κόρη μου ! φώναξε με φωνή σπασμένη, τρέχοντας προς τό μέρος απ' τό ό-ποιο άκούγοντοσαν οι στεναγμοί της Μάρθας.

Τά πόδια της άκόντα-ψαν στο κορμί της μι-κρούλας ή όποια σφάδα-ζε επάνω στο χαλί του δαματιού.

Γονάτισε κοντά της και την πήρε στην ά-γκαλιά της.

— Α ! δυστυχία σε σάς αν σκοτώσατε τό παιδί μου ! φώναξε ξε-τρελλαμένη και άπειλη-τική.

— Δεν κινδυνεύει κα-θόλου, κυρία, απάντησε ο Ο' Μπριέν. Είναι μιά ά-πλη κρίσις την όποια έ-πρεπε να προβλέπω ν' να οργανισμό τόσο νευ-ρικό. Σε μερικά λεπτά θα ήσυχάση... Μά σάς

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 58'
(Τηλέφωνον: 26-135)

'Ιδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Άλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Εσωτερικού δι' εν έτος δρα. 250 Εξωτερικού Δολάρια 6
Εξαμήνιος > 125 Άμερικής > 7
καί δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή
σελλάνια 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν'
άπευθύνωνται προς τόν διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-
ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, δδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 58'.
Τιμή έκάστου τεύχους δραχ. 5.

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομωτών και διά την κατά
φύλλον πώλησιν, ή Έταιρεία New York News Agency
General P. O. Box 497, New York City έκπαραπομπήν
παρά του κ. Κ. Καλφπούλου.

'Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
'Αρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Περιόδου Σοφο 21

συμβουλεύω να μη την αφήσετε να υπνωτισθῇ πάλι γιατί μια δεύτερη κρίσι, θά ἔφερνε τὴ ζωὴ της σὲ κίνδυνο.

Ἡ Βερονίκη ἐντωμεταξὺ ἐπανελάμβανε :
— Κόρη μου !... Κόρη μου !... Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ υπνωτισθῇ πάλι ; "Α, ὄχι ! Ποτέ !

Σὲ λίγο ἡ Μάρθα συνήλθε πράγματι ἐντελῶς, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε.

Ἡ Βερονίκη πῆρε τὸ χέρι της κ' ἔκανε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν ἔξαφνὰ στάθηκε καὶ εἶπε σὲ μαγνητιστὴ :

— Δώστε μου, σὰς παρακαλῶ, κύριε, τὸ κόσμημα ποὺ σὰς ἐμπιστεύθηκα.

Ἦταν ἀδύνατον ν' ἀρνήσῃ ὁ Ο' Μπριέν νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ.

— Ὅριστε, κυρία, τῆς εἶπε !

Καὶ τῆς ἔβαλε σὲ χέρι τὸ κόσμημα τῆς ἀλυσίδας τοῦ Ροθέρτου.

Ἐπειτα χτύπησε ἓνα κουδούνι.

Ὁ Πομμερανὸς ὑπῆρξεν τοῦ παρουσιάστῃ.

— Συνώδευσεν τὴν κυρία καὶ τὴ μικρὴ, τὸν διέταξε ὁ Ἀμερικανὸς καὶ μὴ φέρῃς ἄλλον ἐπισκέπτη πρὶν σὲ διατάξω...

Ὁ ὑπῆρξεν ὑπάκουσε.

Ἡ Εὐα Μαριάνι ἔμεινε μόνη μετὰ τὸν δόκτορα. Τότε ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ κἀν τὴν τύχη μας ! Πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον θὰ κολυμπᾶμε σὲ χρυσάφι... Καταλαβαίνεις ;

LXXXV

Κατόπιν ὁ Ο' Μπριέν πῆγε σὲ διπλανὸ δωμάτιο, σπουδῆκε, τὸ Ροθέρτο ἐκμηδενισμένον, χλωμὸ σὰν νεκρὸ, σωριασμένον σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Καθὼς εἶδε τὸ μαγνητιστὴ, ὁ ἀδελφοκτόνος σηκώθηκε καὶ θάδισε ζωηρὰ πρὸς αὐτόν.

— Τὸ κόσμημα ; τὸν ρώτησε μετὰ φωνὴ πνιγμένη. Τὸ κόσμημα ; Τὸ ἔχετε ;

— "Ω ! ἔκανε ὁ Ἀμερικανός, ὑψώνοντας τοὺς ὤμους του. Μὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ κρατήσω διὰ τῆς θέας !... Ἡ τυφλὴ πρέπει νὰ τὸ ξαναπᾶν στὸν ἀνακριτὴ ποὺ τῆς τὸ ἐμπιστεύθηκε. "Αν ἀρνιῶμαι νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψω, φαντάζεσαι τί θὰ συνέβαινε ;... Ἀπλούστατα θὰ ἔλεγε στὸν ἀνακριτὴ ποῖος τῆς τὸ πῆρε παρὰ τὴ θέλῃ τῆς... Ἡ ἀστυνομία θάρχόταν τότε σπῆτι μου... θὰ μ' ἐπίαναν... θὰ με καταγοροῦσαν ὡς συνένοχο... "Ε-τοι θὰ καταστρεφώμαστε κ' οἱ δύο μαζί... "Ὁχι ! "Ὁχι ! Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος ! "Αφῆσα λοιπὸν τὴν κ. Σολλιέ νὰ ξαναπᾶν αὐτὸ τὸ κόσμημα, νὰ τὸ παραδώσῃ ἐκεῖ ποὺ πρέπει καὶ ἔτσι δὲν θὰ τελειώσουν...

— Δὲν σκεφθήκατε λοιπὸν ὅτι θὰ πάῃ χωρὶς ἄλλο νὰ διηγηθῇ, ὅλα ὅσα συνέβησαν ἐδῶ ; φώναξε ὁ Ροθέρτος. Τότε ἓνας ἄλλος μαγνητιστὴς θὰ υπνωτίσῃ τὴν μικρὴ, καὶ τότε ἐκεῖνη θὰ με ἀποκαλύψῃ καὶ θὰ με καταστρέψῃ ὅπως λίγο ἔλειψε νὰ κἀν πρὸ ὀλίγου ἐδῶ !

— Ἐκεῖ !... Εἰν' ἐκεῖ !... φώναξε ἡ Μάρθα.

— Μοῦ φαίνεται, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ο' Μπριέν, ὅτι ἀπὸ τ' ἀκούσατε ὅλα, θὰ καταλάβατε ὅτι ἐπρόβλεπα τὰ πάντα...

— Προβλέψατε τὰ πάντα !... Πῶς ;

— Ἡ Βερονίκη Σολλιέ ἐνδιαφέρεται ἀπέραντα νὰ τὴν ζωὴ τῆς ἐγγονῆς της καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνῃ δεύτερο πείραμα σ' αὐτὴ, ἀφοῦ τὴν ἔθετα ὅπως ἀν τὴν ἀποκοιμίσουν πάλι, ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος πεθάνῃ. Βλέπετε ὅτι, ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ, δὲν ἔχετε φοβηθῇ τίποτε.

— Δὲν τὸ βλέπω αὐτὸ καθόλου !... Ὅλα εἶναι νὰ νὰτὰ ἀκόμα καὶ ν' ἀποκοιμίσουν τὴν μικρὴ, ἐν ὅσον καὶ παρὰ τὴ θέλῃ τῆς γιαιγιάς της.

— Κανένας δὲν θὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ, ἐκτός ἀπὸ μένα, ὅταν θὰ τὴν ἔχω σὲν ἐξουσία μου !

— Στὴν ἐξουσία σας ; ἔκανε ὁ Ροθέρτος ἔξαρτα.

— Ναι, θέβαια !... Μοῦ χρειάζεται αὐτὸ τὸ παιδί ἢ μοναδικὴ ἱκανότης του ὡς μέντιουμ θὰ μέκῃν ἐκτατα μυριοῦχο !

— Θὰ τὸ ἀπαγάγετε

— Ὅποιος δὲν ριψοκινδυνεύει δὲν ἔχει τίποτε !... Ἐπὶ λέει μιὰ παλὴ ἀμερικανικὴ παροιμία ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἐφαρμόζῃ κανεὶς στὴ ζωὴ του, ἂν δὲν θέλῃ νὰ πεθάνῃ στὴν ψάθα !... Μὲ τὸ ν' ἀπαγάγῃ τὸ παιδί, ἔξαρτα, καὶ τὸν κίνδυνον ποὺ φαίνεται πάντοτε νὰ φοβάσῃ καὶ ὁποῖος, κατὰ τὴ γνώμη μου δὲν ὑπάρχει...

»Κρατᾶτε κεφάλι θαραλέο σ' ὅλες τὶς θέλλας, καὶ προπάντων σ' αὐτὲς ποὺ μποροῦν νὰ προέλθουν ἀπ' ἡ Γερμανία, καὶ σὰς ἐγγυῶμαι τὴ σωτηρία...

»Συνέλθετε, τί διάβολο !... Μόνος ἐγὼ ἔξω τὸν μυστικὸ σας, καὶ μπορεῖτε νὰ εἰστε θέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ χρησιμοποιήσω ἐναντίον σας...

— Μιὰ ἐρώτησι, ἐτραύλισε ὁ Ροθέρτος.

— Λέγετε...

Ἡ ἐγγονὴ τῆς τυφλῆς μπορεῖ νὰ θυμῇ ὅσα ἐθέσαν πρὶν ἀπὸ λίγο ;

— Δὲν μπορεῖ νὰ θυμῇ τίποτε... Μόλις ἐξήγαγε τὰ ἔχασε ὅλα...

— Μοῦ τὸ θεθαίνετε ;

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— "Ε, λοιπὸν, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἐξαφανισθῇ αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ με καταστρέψῃ, θὰ ἔχετε ἐκτατα χιλιάδες φράγκα.

— Ἐτοιμάστε τὰ κιόλας...

— Εἶναι ἔτοιμα... Μὰ ἡ γιαιγιά ;

— "Α ! ἡ γιαιγιά ; Αὐτὴ θὰ φωνάξῃ, θὰ με ὀνομάσῃ στὴ χωρὶς ἄλλο καὶ θ' ἀνακοινώσῃ τὴς ὑπομῆς της στὴν ἀστυνομία... Δὲν χωράει ἀμφιβολία... Μονάχα πᾶν ἐγὼ θὰ θρῖσκωμαι μακριὰ πρὶν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς σφαλείας μπορέσουν νὰ ἀποψιάσῃ τὸ δρόμον ποὺ πῆρα γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσω στὶς ἀναζητήσεις τους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΑ: Κολομπίνα, Πιερρότος, Ἀρλεκίνος.

(Ἡ σκηνὴ τοῦ σπῆτι τοῦ Πιερρότου)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Πιερρότος — Κολομπίνα

Μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλίας, φαίνεται ὁ Πιερρότος, κυττάζοντας μετὰ περιέργεια ἀπὸ τὴν κλειδαρό-μπατα ἐνὸς μεγάλου ντουκουκου τοῦ τοίχου. Σὲ λί-γὴν μπαίνει ἀπὸ τὴν δε-ξιά πόρτα ἡ γυναῖκα τοῦ Κολομπίνα. Μόλις βλέ-πει τὸν Πιερρότον νὰ κυτ-τάξῃ στὸ ἐρμάρι, ταραξέ-ται, κοκκινίζει, κιτρινίζει, προσπαθεῖ, πιάνει τὴν καρ-διά της μετὰ τὸ δύο της χέ-ρι.

Ἐπειτα, πλησιάζει αἰ-σινὰ τὸν ἄντρα της, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν δὴγνι σὲ προσκή-νη, ἡ τροπαλὸ καὶ μαζέμε-να, σὰν θρεγμένη γάτα...

Ἡ Κολομπίνα δὲν εἶναι ὁλοῦ εὐχρησισμένη ἀπὸ τὸν Πιερρότον της. Τοῦ εἶπε τόσες φορές νὰ μὴν πλησιάζῃ σὲ κείνο τὸ ἐρ-μάρι !... Ἀν τὸν ξανά-παινε μπρὸς τὴν κλειδα-ρόμπα, θὰ τὸν ἔκανε νὰ μετανοήσῃ πικρά...

Ὁ Πιερρότος προσπα-θεῖ νὰ τὴν καλοπιάσῃ.

Τῆς δίνει μετὰ σχήματα νὰ καταλάβῃ πῶς τὴν ἀ-γαπᾷ, τὴν λατρεύει... Ἡ Κολομπίνα πείθεται. Τοῦ χαμογελά. Ἡ καρδιά τοῦ Πιερρότου ξαναρχεται στὸν τόπον της. Ἡ Κολομ-πίνα τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ. Πρόκειται νὰ ἀπὸ ἔξω, ὁ Πιερρότος θά-ξω φελεῖται — ὁ Πιερρότος ! — τῆς τρυφε-ρᾷ αὐτῆς περιπτύξεως γιὰ νὰ δάλῃ μετὰ τρόπο τὸ πᾶν τοῦ σπῆτι τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τῆς δαυτῇ τὰ κλειδιά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πιερρότος — Κολομπίνα — Ἀρλεκίνος

Μπαίνει ἀπὸ τὴν ἀρι-στερά πόρτα ὁ Ἀρλεκί-νος. Χαίρετὰ τὴν Κολομ-πίνα μετὰ θεατικὰ ὀπκίλισι, τῆς φιλεῖ τὸ χέρι, τῆς ρί-χνει φλογερὲς ματιές...

Στὸ μεταξύ, ὁ Πιερρότος χοροπηδᾷ ἀπ' τὴν χαρὰ του. Τώρα ποὺ ἦρθε ὁ φίλος του ὁ Ἀρλεκίνος, θὰ παί-ζουν μαζί μιὰ παρτίδα ντόμινο, ἐνῶ θὰ λείπῃ ἡ Κολομ-πίνα...

Πράγματι ἡ γυναῖκα τοῦ φεύγει σὲ λίγο.

Ὁ Ἀρλεκίνος τὴν παρακολουθεῖ μετὰ περιπαθῆ θλέμ-ματα, ἀναστενάζοντας θαθεῖα, ὡς τὴν στιγμή ποὺ μιὰ καρπαζιά τοῦ Πιερρότου διακόπτει τὴν ἔκστασί του καὶ τὸν ἐπαναφέρει στὴν πραγματικότητα...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Πιερρότος — Ἀρλεκίνος

Ὁ Πιερρότος καὶ ὁ Ἀρλεκίνος κάθονται σ' ἓνα τρα-πέζι καὶ ἀρχίζουν νὰ παίξουν ντόμινο. Εἶναι, ὅμως, καὶ οἱ δύο ἀφηρημένοι. Ὁ Ἀρλεκίνος φαίνεται σὰν νὰ συλ-

ΜΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ ΠΑΝΤΟΜΙΜΑ

ΤΟΥ ΚΑΥΛΟΥ ΝΑΥΑΧΟΥ
ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑΣ

λε, πόσο σὲ λυπόμαι ! λέει τοῦ Πιερρότου.

Τοῦ σφίγγει τὰ χέρια — καὶ κλαίνει καὶ οἱ δύο μαζί.

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Εἶναι τέσσερες μέσα σὲ ντουλάπι... Τοὺς μέτρησα καλά.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Καὶ εἶναι καὶ οἱ τέσσερες δολοφο-νημένοι !... Τὰ πτώματά τους εἶναι κρεμασμένα ἀπὸ τὶς κρεμάστρες !

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Καὶ τὰ κομμένα κεφάλια τους εἶναι τοποθετημένα μπροστὰ στὰ πόδια τους... Καὶ τοὺς τέσ-σαρες αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς σκότωσε ἡ γυναῖκα μου !

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Νὰ κἀν ἡ Κολομπίνα τέτοιο πρά-γμα ! Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου ! Νοιώθω τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ !

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἡ Κολο-μπίνα δὲν μ' ἀφῆνε ποτὲ νὰ δῶ τί ἔχει μέσα σὲ ντου-λάπι !... "Ὡ ! ὅταν συλλογίζομαι ὅτι εἶμαι ὁ πέμπτος

λογίζεται κάποιον πρόσω-πο ποὺ λείπει — τὴν Κο-λομπίνα, ἴσως, ποὺ τὴν ἀ-γαπᾷ ἀπὸ καιρὸ κρυφὰ ! — ἐνῶ ὁ Πιερρότος ρίχνει κάθε τόσο λοξὲς ματιές σὲ ντουλάπι, ποὺ προκα-λεῖ τελευταία τὴν περιέρ-γειά του...

Γιατὶ ἀρὰ γε ἡ γυναῖ-κα τοῦ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δῇ τί ἔχει κρύψει μέσα σὲ ἐρμάρι ;

Ὁ Πιερρότος πιάνει κάθε τόσο τὰ κλειδιά ποὺ ἔκλεψε ἀπὸ τὴν Κολομπί-να καὶ ποὺ θρῖσκονται τῶ-ρα στὴν τσέπη του. Τοῦ παρουσιάζεται μιὰ μονα-δικὴ εὐκαιρία νὰ ἱκανο-ποιήσῃ τὴν περιέργειά του...

Τέλος, σηκώνεται ἀπο-φασιστικὰ ἀπὸ τὴν θέσι του, πλησιάζει σὲ ντου-λάπι καὶ θγαίνει τὰ κλει-διά ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Ὁ Ἀρλεκίνος προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, νὰ τὸν πείσῃ ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παραθιάσῃ τὰ μυστικά τῆς γυναίκας του. Μὰ ὁ Πιερρότος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα.

Δίνει ἄλλῃ μιὰ καρπαζιά τοῦ Ἀρλεκίνου, — τὸν ἔ-χει μαθημένο σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ χάδια ! — γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ σω-πάσῃ, ἀνοίγει τὸ ἐρμάρι καὶ... μπηγνὶ μιὰ κραυ-γὴ τρόμου καὶ πέφτει ἀ-ναίσθητος στὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του !

Ὁ Ἀρλεκίνος τὸν θά-ζει νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ κα-ρέκλα.

Τοῦ κάνει ἀέρα καὶ ὁ-στερ' ἀπὸ πολλὰ θάσανα, κατορθώνει νὰ τὸν συνε-φέρῃ.

Ὁ Πιερρότος ἐξακολου-θεῖ νὰ φαίνεται τρομαγ-μένος.

Ὁ Ἀρλεκίνος τὸν ρω-τᾷ τί συμβαίνει. Ὁ Πιερ-ρότος τοῦ δειγνύει, αἰωπη-λός, τὸ ντουλάπι. Ὁ Ἀρ-λεκίνος πλησιάζει ἐκεῖ σκανδαλισμένος. Μόλις, ὅμως, ρίχνει μιὰ ματιά μέσα, ἀποσποχῶρετ καὶ αὐτὸς μετὰ μάτια ὀρθάνοι-χτα ἀπὸ τὴν φρίκη.

— Δυστυχισμένε μου φί-λε...

Τοῦ σφίγγει τὰ χέρια — καὶ κλαίνει καὶ οἱ δύο μαζί.

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Εἶναι τέσσερες μέσα σὲ ντουλάπι... Τοὺς μέτρησα καλά.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Καὶ εἶναι καὶ οἱ τέσσερες δολοφο-νημένοι !... Τὰ πτώματά τους εἶναι κρεμασμένα ἀπὸ τὶς κρεμάστρες !

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Καὶ τὰ κομμένα κεφάλια τους εἶναι τοποθετημένα μπροστὰ στὰ πόδια τους... Καὶ τοὺς τέσ-σαρες αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς σκότωσε ἡ γυναῖκα μου !

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Νὰ κἀν ἡ Κολομπίνα τέτοιο πρά-γμα ! Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου ! Νοιώθω τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ !

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἡ Κολο-μπίνα δὲν μ' ἀφῆνε ποτὲ νὰ δῶ τί ἔχει μέσα σὲ ντου-λάπι !... "Ὡ ! ὅταν συλλογίζομαι ὅτι εἶμαι ὁ πέμπτος

σύζυγος μιάς γυναίκας που πετσόκοψε τούς τέσσερες προηγούμενους !...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Αυτό δεν είναι τίποτα ! Τό τρομερό είναι ότι τούς αποκεφάλισε κιόλας !

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είμαι πολύ δυστυχισμένος !...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Καταλαβαίνω την τραγική σου θέση... Σε λυπάμαι από τὰ θάθη τῆς καρδιάς μου, καὺ μένε Πιερρότο !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Πιερρότος — Ἀρλεκίνος — Κολομπίνα

Τὴν στιγμή ἐκείνη, μπαίνει μέσα ἡ Κολομπίνα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν περίπατό της, πεταχτὴ καὶ γελαστή. Οἱ δύο φίλοι σηκώνονται ἀπὸ τομα ὀρθοί. Ὁ Ἀρλεκίνος σφίγγει μὲ δύναμι τὸ χερί τοῦ Πιερρότου, σάν νὰ θέλῃ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο καὶ φεύγει, ἀποφεύγοντας νὰ χαιρετήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ ἀκόμα τὴν Κολομπίνα. Ὁ Πιερρότος μένει σὺν μαρμαρωμένος.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

— Τί σημαίνουν αὐτά ; ἀναρωτιέται ἡ Κολομπίνα. Ὅταν, ὅμως, βλέπῃ τὰ κλειδιά κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ντουλάπι, τὰ καταλαβαίνει ὅλα. Ἐκφράσι κακίας καὶ μοχθηρίας χύνεται στὸ ὄραίο της πρόσωπο. Ὁ Πιερρότος τῆς ἔχει γυρισμένες τίς πλάτες. Ἡ Κολομπίνα πλησιάζει σιγά - σιγά ἕνα ἐπιπλο, θγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα σπαθὶ καὶ πηγαίνει κοντὰ στὸν ἄντρα της.

Ὁ Πιερρότος γύρισε κείνη τὴν στιγμή τὸ κεφάλι του.

Βλέπει τὸ σπαθὶ στὰ χέρια τῆς γυναίκας του, τὰ δόντια του ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν ἀπ' τὸν φόβο. τὰ γόνατά του τρέμουν, ἡ καρδιά του σπαραττᾷ στὰ στήθη του...

Καταλαβαίνει ὅτι ἔφθασε ἡ τελευταία του στιγμή, ὅτι θὰ πάῃ σὲ λίγο νὰ συναντήσῃ τούς τέσσαρες πρώτους συζύγους τῆς Κολομπίνας...

Μὰ εἶναι νέος ἀκόμα ! Δὲν θέλῃ νὰ πεθάνῃ ! Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ὄραία !

Πέφτει γονατιστὸς στὰ πόδια τῆς γυναίκας του καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν λυπηθῇ νὰ μὴν τὸν σκοτώσῃ καὶ αὐτὸν.

Ἐκείνη, ὅμως, κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της:

— Ὅχι !...

Ὁ Πιερρότος ἔμαθε τὸ μυστικὸ της. Πρέπει νὰ πεθάνῃ !...

Μὰ ὁ Πιερρότος ἐπαναστατεῖ !

Δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ τὸν σφάξουν σάν ἀνράκι ! Ζητᾷ νὰ βρῇ καμμιὰ πόρτα νὰ φύγῃ. Ἀπὸ τὴν παραζάλη του, ὅμως, μπαίνει μέσα στὸ ντουλάπι, ὅπου ἡ Κολομπίνα ἔχει φυλαγμένα τὰ θύματά της !...

Τὸ θέαμα τῶν τεσσάρων ἀκεφάλων πτωμάτων, τοῦ ἔχει θολώσει τὸ μυαλό.

Ἡ Κολομπίνα παραφυλάει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μόλις ὁ Πιερρότος θγάζῃ τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ ντουλάπι, ἡ γυναίκα του τοῦ τὸ κόβει μὲ μιὰ σπαθιά !

Κατόπι κρεμαίει τὸ πτώμα τοῦ πέμπτου συζύγου της ἀπὸ τὴν πέμπτη κρεμάστρα, φροντίζοντας νὰ τοποθετήσῃ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

Καθαρίζει τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ πάτωμα, κλειδώνει τὸ ἐρμάρι, συγυρίζει τὸ δωμάτιο, καθεταί μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει νὰ κεντὰ κάποιο ἐργόχειρο, μὲ ὕφος σεμνῆς καὶ ἀθώας νοικοκυρᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Κολομπίνα — Ἀρλεκίνος

Μπαίνει μέσα ὁ Ἀρλεκίνος.

Ρίχνει ἀνήσυχτα βλέμματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν Πιερρότο. Μόλις τὸν βλέπῃ ἡ Κολομπίνα, τρέχει κοντὰ του καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, κλαίγοντας. Ὁ Ἀρλεκίνος τὴν κυττάζει κατάπληκτος,

μὴ γνωρίζοντας τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἡ Κολομπίνα τὸν πιάνει τότε ἀπ' τὸ χερί, τὸν ὀδεύει στὸ ντουλάπι, μισανοίγει τὴν πόρτα καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ δῇ σὲ τί κατὰστασι θρίσκειται ὁ φίλος του ὁ Πιερρότος.

— Τί ἔκανες, ἐλεεινὴ ! ξεφωνίζει ὁ Ἀρλεκίνος. Ἡ Κολομπίνα τὸν κυττάζει μὲ ἀθῶα ἀπορία σάν νὰ τὸν ρωτᾷ:

— Τί ἔκανα ;

— Δὲν σοῦ ἔφθασε, κακούργα, πὺ σκότωσε πρῶτους ἀνδρες σου ; Ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ πάρῃς τὸ κεφάλι καὶ τοῦ πέμπτου, τοῦ καὶ μου φίλου, τοῦ Πιερρότου ; Μὲ ποιὸν θὰ παίζω τώρα ντόμινο !...

Ἡ Κολομπίνα ἀνασηκώνει τούς ὤμους της σάν νὰ λήῃ:

— Εἶχα μιὰ σκάσι !...

— Εἶσαι τὸ χειρότερο τέρας πὺ ἔβγαλε ἡ Κόλαση ! ἔξακολουθεῖ ὁ Ἀρλεκίνος. — Εἶσαι ὀχιά, μέγα ἀνάνη !...

— Ἀπορῶ πῶς συγκρατιέμαι καὶ δὲν σοῦ σπᾷ τὸ λαρύγγι !

Μὰ ἡ Κολομπίνα ἀρχίζει νὰ θυμῶν.

Διαμαρτύρεται, λέγοντας πρὸς τὸν Ἀρλεκίνο:

— Μάλιστα, ἀναγνωρίζω ὅτι ἐσκότωσα καὶ τούς πέντε ἀνδρες σου !...

— Ἀ ! τὸ ἀναγνωρίζεις, κακούργα !...

Βεβαίωτα ! Ποίος, ὅμως, εἶσαι γιὰ αὐτὸ ; Οἱ ἴδιοι οἱ συζυγοί της ! Ἐκείνοι τῆς εἶχαν φέρῃ τὸ ψάρι στὰ χεῖλη καὶ τῆς φεραν σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπειτίας...

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ. — Μὴ μοῦ πῇς, ὅμως, ὅτι σὲ θασάνιζε καὶ ὁ Πιερρότος ! Τὸν ἤξερα καλὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν φίλο μου ! Ἦταν ἡμερος σάν ἀνράκι !...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. — Αὐτὸς ἦταν ὁ χειρότερος τύραννος ἀπ' ὅλους. Μοῦ εἶχε μελανιάσει τὸ σῶμα σὲ ξύλο ! Ὅταν τοῦ ἔκορα τὸ κεφάλι, θρίσκουμου σὲ κατὰστασι μύνης...

Δὲν μπορούσα, ἐπὶ τῶν λόγων, νὰ τὸν ἀφήνω νὰ μὲ κένῃ καθε μέρα τόπι στὸ ξύλο !...

Ὁ Ἀρλεκίνος ἀρχίζει νὰ πεθεῖται...

Καλὰ, ὁ Πιερρότος ἦταν ἕνας τῶν πρῶτων πρὸς τὸν ἄνδρα πὺ ξεγελοῦσε ὅλον τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν προσποιητὴ καλοσύνη του... Ἦταν ἄξιός της τῆς τῆς ἀφοῦ ἔδερνε μιὰ γυναίκα τόσο καλὴ, τόσο τρυφερή... Μὰ οἱ τῶν σαρες ἄλλοι ;

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. — Ὁ πρῶτος ἦταν μέθυσος, ὁ δεύτερος χαρτοπαίκτης, ὁ τρίτος γυναικάς καὶ ὁ τέταρτος...

ταρτος... πολὺ ψυχρὸς γιὰ σύζυγος !

Ἡ Κολομπίνα ἔκλαιγε τόσο ὄραία ἐνῶ ἔδινε τίς ἐξηγήσεις αὐτές, ὥστε ὁ Ἀρλεκίνος ἐνοιῶσε στὴν καρδιά του ἀπέραντη λύπη γιὰ τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα πὺ εἶχε μαρτυρήσῃ στὰ χέρια τῶν κακούργων συζύγων της...

Ἡ Κολομπίνα κάθεται στὸ τραπέζι καὶ ἐναπομένει τὸ ἐργόχειρό της. Τὸ στήθος της ἀναπνέεται θάλα ἀπὸ τὴν συγκίνηση.

Ὁ Ἀρλεκίνος στέκεται ὀρθὸς ἀπὸ πίσω της. Τί ὄραία πὺ εἶναι ἡ Κολομπίνα ! Καὶ τί ἐργασίαν ἔχει ἡ γυναίκα ! Ἡ παλιὰ του ἀγάπη γι' αὐτὴν ἐπιπνέει καὶ πάλι στὰ στήθη του... Μιὰ τέτοια συντροφισσα λοχαγὸς ἦρθε. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴ τὴν πάρῃ γυναίκα, τώρα πὺ ξανάγινε χήρα ;

Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ τῆς κἀνῃ τὴν πρότασι.

Ἡ ἀνάμνησι, ὅμως τῶν πέντε πτωμάτων τὸν κάνει νὰ διστάξῃ.

Φοβάται μήπως συμπληρώσῃ ἡ ἀφεντιά του τὴν μισθωδὴ τῶν πελατῶν τοῦ ντουλαπιῶ... Κυττάζει μιὰ τὸς ὀραίους ὤμους τῆς Κολομπίνας καὶ...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 69)

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τὰ Εἰδιὰ τῆς Ἑλλάδας

Ἰῶς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1/97 καὶ 1798 οἱ Μαυιάτες τῆς Κορσικῆς Δήμος καὶ Νικόλας Στεφανόπολις

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μὰ οἱ πράκτορες, οἱ στρατηγοὶ τῆς Αἰκατερίνης καὶ ἄλλοι παρά τίς ἴδιες διαθέσεις μὲ τὴν αὐτοκράτειρά τους εἶχαν ἀπέναντί μας.

Μὲ τὸν ἴδιο ἄλλως τὸ ὑπολὸ τρόπο φέρθηκε ὁ Ὀρλώφ καὶ πρὸς τούς δυστυχισμένους κατοίκους τῆς Λήμνου. Ἐφθασε ἐκεῖ μὲ τὸν στόλο του, τούς ἔβαλε νὰ ἐκπαιδαῖον, δὲν τοὺς ἄφησε νὰ κυριεύσουν τὸ μοναστήριον πὺ οἱ Τούρκοι κατεῖχαν σ' αὐτὸ τὸ νησί.

Ἐφθασε, παρατώντας τοὺς στὸ ἔλεος τῶν Τούρκων.

Ὁ Καπετὰν πασᾶς ἔπλευσε τότε στὴν Λήμνο καὶ κατέλαβε εἰς θάνατον τὸν ἐπίσκοπο τοῦ νηιοῦ καὶ τράβηξε ἀπ' τοὺς σημαίνοντας κατοίκους του.

Στὴν Κῶ πάλι, μαζὺ μὲ τούς Ρώσους ἀποσπαστήσαν καμμιὰ ἑκατοστὴ Ἑλλήνες οἱ ὁποῖοι πολέμησαν τοὺς Τούρκους κυριεύσαν τὸ ἀπράτοπεδό τους καὶ ἔφτάσαν ἰσπανίαν. Ἐπειτα προχώρησαν γιὰ νὰ κυριεύσουν τὸν Ἰόνιον.

Μὰ ἔξωθεν τότε οἱ Ρώσοι τοὺς ἐγκατέλειψαν ὅτι ἔφυγον. Τί μπορούσαν νὰ κάνουν ἑκατὸ ἄνθρωποι ἐναντίον ὀκτακοσίων Τούρκων καθαρὰ ἀνδρῶν καὶ χιλίων ἡρώων. Ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθοῦν παρά νὰ παραδοθῶν, ῥίχτηκαν μέσα στοὺς Τούρκους, ἔσφαξαν ὅσους περισσότερους μπορούσαν ἀπ' αὐτοὺς καὶ πέθαναν ὅλοι μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χερί.

Ὅχι μόνο ὑπολὸ φέρθηκε πάντοτε ὁ Ὀρλώφ πρὸς τοὺς Ἑλλήνες, ἀλλὰ καὶ περιφρονητικά.

Κάποτε ἕνα ἑλληνικὸ ἐμπορικὸ πλοῖο εἶχε μεταβληθῇ σὲ πολεμικὸ καὶ πὺ μετέφερε ἕνα ἀπόσπασμα Ρώσων, διακοσμοῦ ἀπὸ ἕνα Ρώσο λοχαγὸ καὶ συνάντησε ἕνα γαλλικὸν τούρκικον στὶς ἀκτὲς τῆς Μυτιλήνης. Ὁ Ρώσος λοχαγὸς τρομαγμένος, μόλις εἶδε τίς τόσο ἀνώτερες αὐτῶν ἐθνικὲς δυνάμεις, θέλησε νὰ παραδοθῶν.

— Ἀν ἐνακάνῃς λόγο νὰ παραδοθῶμε, τοῦ εἶπε ὁ Ἑλληνας πλοίαρχος, δειχνοτάς του τὸ πιστόλι του, σοῦ πᾶζω τὰ μυαλά στὸν αἶρα !

Καὶ ἡ ναυμαχία ἄρχισε. Δυὸ γαλιότες θυβίστηκαν καὶ ἄλλες, σὲ κακὰ χάλια, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Μὰ πῶς ἀνταμειφθηκε γι' αὐτὸν τὸν ἡρωισμό του ὁ Ἑλληνας καπετάνιος ; Ἀπλούστατα, ὁ Ὀρλώφ προέβλεψε τὸν Ρώσο λοχαγὸ καὶ τοῦ ἀπένευσε τὸ παράσημο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐνῶ στὸν καπετάνιο ἔβαλε ἕξ πιάστρα μόνο, τὰ ὁποῖα ὁ γενναῖος ἐκείνος ἡλκασινὸς ἀρνήθηκε νὰ πάρῃ. Γύρισε μάλιστα τὴν ράχι πρὸς τοὺς Ὀρλώφ καὶ ὀρκίστηκε νὰ μὴν ὑπηρετήσῃ ποτὲ πᾶν ἄνθρωπον.

Ὁ Ὀρλώφ πὺ ἦταν συνηθισμένος νὰ κἀνῃ τέτοιες ἀνέκδοτες, ἦταν συνηθισμένος ἐπίσης καὶ σὲ τέτοιες ἀρνήσεις. Τὴν ἐποχὴ πὺ θυμωδῶριζε τὴν Μυτιλήνη, ἀποβίβασε στὸ νησί, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἕνα νεαρὸ Ἑλληνα, ἐπὶ κεφαλῇ ἑκατὸ συντρόφων του. Ἐκείνος πολέμησε ἡρωικά καὶ κυριεύσε τὴν σημαία τοῦ πασᾶ. Ὁ Ὀρλώφ, μετὰ τὴν μάχη, τὸν ρώτησε πῶς τὸν ἔλεε καὶ πὺ γεννήθηκε.

— Γεννήθηκα στὸν Μωριά, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Νὰ, πάρε ἑκατὸ πιάστρα, μὰ μὲ τὴ συμφωνία ὅτι δὲν θὰ πῇς πῶς εἶσαι Μωραΐτης !

— Εἶμαι Μωραΐτης, καὶ θὰ μείνω Μωραΐτης σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ, ἀπάντησε περήφανα ὁ νέος. Κράτα τὰ πιάστρα σου...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε.

Οἱ σύντροφοί τοῦ Ὀρλώφ καθε ἄλλο παρά ἐπιδοκίμασαν αὐτὴ τὴν διαγωγή του.

Ὅταν ὁ ρωσσικὸς στρατὸς συγκεντρώθηκε στὴν Πάρο, ὁ στρατηγὸς Σπιρίτωφ, ἀφοῦ τὸν κατηγόρησε γιὰ τὸν θυμωδισμό τῆς Μυτιλήνης, πρόσθεσε:

— Ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ σκοπὸς σου πὺ περνᾷς ἔτσι τὰ πυρὸς καὶ αἰδῆρου τὰ πάντα, ἀτιμάζοντάς μας ἀκόμα καὶ μπροστὰ στοὺς ἐχθρούς μας ;

Ὁ Ὀρλώφ, ἀντὶ ἄλλης ἀπάντησεως, μῆθε ἀπὸ πλοῖο

του, πήγε στὴν Τοσκάνα καὶ σκόρπισε στὶς διασκεδάσεις τοὺς θησαυροὺς πὺ εἶχε κυριεύσει στὴν Ἀνατολή.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι, ἀν ὁ στρατηγὸς Σπιρίτωφ, ἦταν ἀρχιστράτηγος τῶν Ρώσων, ἡ Ἑλλάς θὰ εἶχε ἀπελευθερωθῇ. Μὰ ὁ Ὀρλώφ, ἀντὶ νὰ συλλογιστῇ ν' ἀποσπᾷ τούς κατοίκους τῆς ἀπ' τὴ δουλεία, δὲν εἶχε ἄλλον σκοπὸ παρά νὰ τοὺς θυσιάσῃ στὰ καταχθόνια σχέδιά του.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Μωρέως, αὐτὴ, ὅπως εἶπα καὶ πρὶν, δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρά ν' ἀπασχολήσῃ τὴν ὑψηλὴ Πύλη καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι ὁ Ὀρλώφ νὰ καταλάβῃ τὴν Κριμαία καὶ νὰ γίνῃ κύριος τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ τὸ πῶ ;... Οἱ Τούρκοι ἔδειξαν σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο πολὺ περισσότερὴ τιμιότητα καὶ εὐκρίνεια ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τῆς Αἰκατερίνης.

Τόσο στὸν ρωσσικὸ, ὅσο καὶ στὸν τουρκικὸ στόλο, οἱ καλλίτεροι ναῦτες ἦσαν Ἑλλήνες. Ἐνα ἑλληνικὸ πλοῖο, στὴν ὑπηρεσία τῶν Τούρκων, ἔσωσε τὴν ζωὴ τοῦ Καπετὰν Χασάν πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξώκειλε μὲ τὸ καράβι του, θέλοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς Ρώσους. Ὁ πασᾶς δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν ὑποχρέωσί του αὐτῇ. Εὐγνωμονώντας τὸν γι' αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία, προστάτευσε ὅχι μόνο αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλήνες σὲ κάθε περίστασι, ἐνῶ ὁ καπετὰν Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος, ὁ ὁποῖος ἔκαψε τὸν τουρκικὸν στόλο στὸ Ὁξέζαλφ, δολοφονήθηκε ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες.

Μὰ ὅχι μόνο οἱ Ρώσοι, μὰ καὶ οἱ Βενετοὶ οἱ ἴδιοι, ἐπαίξαν ὑπολὸ καὶ φριχτὸ ρόλο. Οἱ θανάσιμοι αὐτοὶ ἐχθροὶ τῶν Τούρκων, παραβίασαν ὅλα τὰ δίκαια γιὰ νὰ τοὺς παραδώσουν ἕνα Ἑλληνα.

Ἡ συμπεριφορὰ τους ἀπέναντι τοῦ Ἀνδρούτσου θ' ἀποτελῇ ἕνα αἰώνιο αἰσχὸς γιὰ τὴν Ἑνετικὴ Πολιτεία, ἡ ὁποία προσποιεῖται τὴν φιλελεύθερη. Ὁ Ἀνδρούτσος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, εἶν ἀλήθεια, ἦταν ἀξίος τῶν διωξέων τους. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους γενναίους καὶ πρῶτους δικαίους ἀνθρώπους τῶν ἡμερῶν μας. Εἶχε γεννηθῇ στὴν Λεϊθαδία καὶ εἶχε δεῖξῃ, κατὰ τὴν νεότητά του, μεγάλα χαρίσματα καὶ πρὸ πάντων θάρρος.

Ἦταν πέτυχε νὰ γίνῃ γενικός ἀρχηγὸς τῶν ἀρματωλῶν, οἱ ὁποῖοι πληρωνόντουσαν ἀπὸ τὴν ὕψηλὴ Πύλη γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν τάξι στὴν ὑπαιθρο.

Τὰ ἠθικά καὶ στρατιωτικά του χαρίσματα δὲν ἀργήσαν νὰ προκαλέσουν μεγάλες ζηλοτυπίες καὶ τὸν συκοφάντησαν μὲ τὰ χειρότερα λόγια στὴν ὕψηλὴ Πύλη. Ὁ Βεζύρης, ἔροντας τὰ χαρίσματα τοῦ Ἀνδρούτσου καὶ τὴν ἐπιρρῶ πὺ εἶχε στὴν Σερρα Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἡπειρὸ, δὲν τόλμησε νὰ τὸν καταδιώκῃ στὰ φαγερὰ. Σάν τύραννος πὺ ἦταν περίμενε τὴν κατάλληλὴ στιγμή γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὸν μὲ τὴν προδοσία.

Ὁ Ἀνδρούτσος δὲν ἀγνοοῦσε τίς διαθέσεις τοῦ Βεζύρη ἀπέναντί του. Μὰ περίμενε καὶ αὐτὸς τὴν ἐδκαίρια νὰ ἐκδικήσῃ τοὺς Ἑλλήνες γιὰ τὴν τυραννίαν τῶν Τούρκων. Εἶχε ἐτοιμάσει ἕνα μεγάλο σχέδιο ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων, μὰ φοβόταν νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ στὴν Ἑνετικὴ Κυβέρνησι. Κι' ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, δὲν εἶχε ἄδικο. Περίμενε λοιπὸν γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιό του τὴν ἀφίξι τῶν Τούρκων στὸ Μωριά. Διάλεξε τότε πεντακόσιους Ἑλλήνες ἀπὸ τοὺς πρῶτους γενναίους, μῆθε ἐπὶ κεφαλῇ τους, εἰσέβαλε στὴν Πελοπόννησο κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Μάχη γιὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τ' ἄλλα στρατεύματα πὺ ἦσαν ἐκεῖ. Ἐφθασε τέλος, μὰ οἱ Ρώσοι δὲν ἦσαν πειὰ ἐκεῖ. Εἶχαν φύγει γιὰ τὸ Λιβόρνο πηγαίνοντας ἐκεῖ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ ἕνα πόλεμο, τὸν ὁποῖον εἶχαν ὑπολὸ ἀνάψει καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Ἑλλήνες θὰ ἦσαν τὰ μόνὰ θύματα.

(Ἀκολουθεῖ)

όταν άκουσε την πόρτα νά κλείνει πίσω του.

Ο Ρέτζιναλντ Τρέιου ξαναγύρισε στην κατοικία του, κυριευμένος από σφοδρή ταραχή. "Εδίωξε τη γρήγα ύπηρέτριά του όταν τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἔτοιμο καὶ μπήκε θιαστικά στὸ δωμάτιό του.

Ἐκεῖ ἔπεσε γονατιστός καὶ προσπάθησε νὰ προσευχηθῇ, ἀλλὰ οὔτε λέξι δὲν μπόρεσε νὰ θγάλη ἀπ' τὸ στόμα του. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες στὸ δωμάτιο, μὴ ξέροντας τί κάνει καὶ τί σκέφτεται. Ἀλλοτε ἄποφάσιζε νὰ πᾶν νὰ πέση μπρὸς τὰ πόδια της. Κατόπιν γονάτιζε παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμι ν' ἀποφύγῃ τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ προφέρῃ οὔτε μιά προσευχή. Ἀπεναντίας τὰ χεῖλη του φώναζαν ἀδιάκοπα :

— Καικιλία ! Καικιλία !...

Ἦταν τρομερὸ θέαμα τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού εἶχε ζήσει ὡς τότε τόσο ἐνάρετα, μπλεγμένο τώρα σ' ἓνα τρομερὸ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ.

Ἡ ὄρες διαδεχόντουσαν ἡ μία τὴν ἄλλη μέσα σ' αὐτὴν τὴν φοβερὴ ἀγωνία.

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ὁ Ρέτζιναλντ Τρέιου πλάγιασε, ἀλλ' ὁ ὕπνος του ἦταν πολὺ ταραγμένος καὶ σηκώθηκε νωρὶς τὸ πρωῒ.

Ἐτρεμε σύγκορμος μὲ τὴ συναίσθησι τοῦ τρομεροῦ κινδύνου ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Γιά νὰ δώσῃ τις ὁδονήρες σκέψεις τὸν ὄγῃκε ἔξω καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ ἄσκοπα. Χαμένη προσπάθεια ὅμως !... Ὁ νοῦς του πῆγαινε διαρκῶς στὴν Καικιλία... Αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὸ κέντρον τῶν σκέψεών του.

— Θεέ μου, τί ἔχω λοιπόν ; φώναζε τὴ στιγμή πού τὰ θήματά του τὸν ἔφεραν στὸ Χάυντ Πάρκ.

»Τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ προσευχηθῶ τὴ νύχτα. Γιά πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου, κοιμήθηκα χωρὶς προηγουμένως νὰ προσευχηθῶ... Ὡ ! ποιά ὀλέθρια γοητεία με τραβάει ;... Ποιὸ μεθυστικὸ θέλητρο με παρασύρει... Καικιλία, ἐσύ λοιπόν, με ἀλλάζεις τόσο ;

»Ὁχι ! Ὁχι !... Δὲν θέλω νὰ τὴν ξαναῖδῶ !... Δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναῖδῶ !... Πρέπει νὰ νικήσω τὸν ἑαυτό μου... Ὡ ! γιατί νὰ εἶναι τόσο ὠραία ; Ὡ ! γιατί νὰ μοῦ πῇ ὅτι μ' ἀγαπᾷ !

»Ναί, μ' ἀγαπᾷ ! πρόσθεσε ἑξαλλος... Καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀποφύγῃ σὰν φαρμακερὸ φίδι ! Δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώξω πειὰ τὴν συνάντησί της... Ὁχι, πρέπει νὰ τὴν ξεχάσω !... Πρέπει νὰ ξεριζώσω τὴν μορφή της ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Ἀλλὰ ὁ δαίμονας διεύθυνε τὰ θήματά του... Καί, καθώς σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε ὅτι θρισκόταν μπροστὰ στὸ στίπ τῆς Καικιλίας.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ἀνέθηκε τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα.

Καὶ σὲ λίγο θρέθηκε μπροστὰ στὴν Καικιλία πού ἦταν πῶς ὠραία καὶ πῶς γοητευτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἡ φιλάρεσκῃ γυναικί τὸν περίμενε.

Τὸν δέχτηκε σ' ἓνα μικρὸ σαλονάκι πού ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν κρεββατοκάμαρή της.

Ὅταν ὁ Ρέτζιναλντ Τρέιου μπήκε μέσα, ἡ Καικιλία δὲν σηκώθηκε, ἀλλὰ τοῦ ἔγνεψε νὰ καθῆσθαι κοντὰ της.

— Ἡ ἐπισκέψίς σας φανερώνει, εἶπε ἡ Καικιλία, ὅτι ξεχάσατε τὴν ἀσύνετη ἔξομολόγησι πού σας ἔκανα σὲ μιά στιγμὴ παραφορᾶς.

— Ἦρθα σὰν φίλος, σὰν ἀληθινὸς κ' εἰλικρινὴς φίλος, ἀπάντησε ὁ Ρέτζιναλντ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν ἡ ἀσχολία μου, τὰ καθήκοντά μου θὰ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐρχώμαι νὰ σὰς βλέπω συχνά.

— Ὡ ! μὴ μὲ στερήσετε τῆς εὐτυχίας τῆς συναναστροφῆς σας, εἶπε ἡ Καικιλία, μαντεύοντας ὅσα συνέβαιναν μεσ' στὴν καρδιά τοῦ ἐφημέριου καὶ καταλαβαίνοντας ἀπ' τὰ λόγια του ὅτι δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ πολὺ.

— Πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, ψιθύρισε ὁ Ρέτζιναλντ.

— Πρέπει, ἡ ξαναεἶπε ἡ Καικιλία... Ὡ ! Ρέτζιναλντ θὰ ἐθυσίαζα τὰ πάντα γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω... Λοιπόν, ἐγκαταλείψατέ με... μὴν ξαναρθῆτε πειὰ... Σὰς ἱκετεύω μόνον νὰ σκέπτεσθε πού καὶ πού τὴ γυναῖκα πού τὸλμησε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ.

Ὁ Τρέιου εἶχε γίνῃ κατάχλωμος κι' ἓνα ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ του καθώς ψιθύρισε :

— Ἀλλὰ κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω κάτι...

Ποιά ἰδέα θὰ σχηματίζατε γιὰ μένα ὅτι κι' ἐγὼ ἐπιπρόσθως νὰ σὰς ἀγαπήσω ;

— Δὲν θὰ πίστευα ποτὲ σὲ μιά τέτοια εὐτυχία ἀπάντησε ἡ Καικιλία.

— Λοιπόν, ναί !... Σ' ἀγαπῶ !... Σὲ λατρεύω ! φώναξε ὁ Τρέιου καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς νεῆς γυναίκας.

Ὅταν ὁ Ρέτζιναλντ Τρέιου ὄγῃκε ἀπὸ τὸ στίπ τῆς Καικιλίας, εἶχε νυχτώσει πειὰ. Τὸ σκοτάδι ἦταν πῶς ἀλλὰ κάθε τόσο ἡ σελήνη πρόσβαλε γιὰ λίγες στιγμὲς μεσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα πού τὴ σκέπαζαν...

Ὁ ἁμαρτωλὸς πειὰ ἱερεὺς κύτταξε τὰ σύννεφα καὶ ἐρεθισμένη φαντασία του ἔβλεπε σ' αὐτὰ τρομερὰ φανταστικὰ μορφές. Νόμιζε ἀκόμα ὅτι ἔβλεπε στὸν οὐρανὸ ἓνα μεγάλο χέρι, τοῦ ὁποίου τὸ δάχτυλο τὸν ἐδείχνε καὶ τὸν ἀπειλοῦσε.

Μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ φόβο του, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν φόβο τῶν τύψεων του, ὁ δυστυχισμένος περιπλανήθηκε ἀσκοπα καὶ κάθε τόσο ἔβριχνε τρομαγμένα βλέμματα πρὸς τὸ φανταστικὸ δάχτυλο πού νόμιζε πῶς τὸν καταριώταν.

Ἐτρεμε καθώς συλλογιζόταν ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτυχίῃ νὰ πρὸφῃ τὸ ὄνομα τοῦ πλάστου του, αὐτοῦ τοῦ ποῖος ἔφαλλε τοὺς ὕμνους του μὲ τόση χαρά.

Ἡ θεία τιμωρία εἶχε ἀρχίσει κιόλας.

Καταθεθελμένος, συντετριμμένος, σὲ μιά κατάσταση πού λίγο διέφερε ἀπ' τὴν μανία, ὁ δυστυχισμένος ἐφημέριος, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις, ἔφτασε στὸ στίπ τοῦ στίς τέσσερες τὸ πρωῒ.

Δὲν θυμῶταν πειὰ τί εἶχε κάνει... Ἐπεσε σὲ κρεβάτι του καὶ κοιμήθηκε μερικὲς ὥρες. Ὅταν σηκώθηκε ὁ ἥλιος ἔλαμπε πειὰ. Ἀλλὰ ἡ φρίκη τῶν σκέψεων τοῦ τρομεροῦ ἐφημέριου εἶχε ἀφήσει στὸ μυαλό του μιά τσο ζοφερὴ ἐντύπωση, ὥστε νόμιζε πῶς παντοῦ, διόλου του, ἀπλῶν ὄντων πικρὸ σκοτάδι...

Ἐκμηδενισμένος ὅπως ἦταν γονάτισε, ὕψωσε τὰ χεῖλη του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀσυναίσθητα, μερικὰ λόγια προσευχῆς ὄγῃκαν ἀπ' τὰ χεῖλη του.

Ναί, μποροῦσε τώρα νὰ προσευχηθῇ. — Ὡ ! φώναξε μὲ χαρὰ καὶ θερμῇ. Δὲν καταστράφηκα ἐντελῶς ! Δὲν ἀποκλείστηκα ἀπὸ τὴν θεία μακροθυμία !... Ἀλλὰ δὲν πρέπει πειὰ νὰ ξαναῖδῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα ! Πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγω σὰν τὸν κακὸ μου δαίμονα !

Ἀφοῦ προσευχήθηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα μὲ τὴ σταθερὴ ἐπόφασιν νὰ μὴν ξαναδῇ τὴν Καικιλία μολονότι ὁ Θεὸς τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ παλεῖ ἐναντίον τῆς ἀποφύσεως αὐτῆς τῆς ἔγραψε ἀμέσως μιά ἐπιστολή, παρακαλώντας τὴν νὰ ξεχάσῃ ὅσα εἶχαν γίνῃ καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὴν ξαναδῇ πειὰ. Κατόπιν θυθίστηκε στὴ μελέτῃ τῶν θεοσκευτικῶν ἱερῶν κειμένων.

Τὴν ἀσχολία του αὐτὴ τὴ διέκοψε σὲ λίγο ἡ ἀφῆλῃ ἐνός ὑπηρετοῦ πού τοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντησι τῆς Καικιλίας. Ἡ πονηρὴ γυναῖκα τὸν ἱκέτευε νὰ πᾶν νὰ τὴ δῇ γιὰ τελευταία φορά, πρὶν χωριστοῦν γιὰ πάντα.

Μὰ ὁ ἐφημέριος ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν ἀπόφασιν καὶ τῆς ἀπάντησε παρακαλώντας τὴν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ.

Ὁ Ρέτζιναλντ Τρέιου πάλευε γενναῖα ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ.

Ἐτοὶ πέρασαν τέσσερες ἡμέρες ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἡμέρα τῆς πτώσεώς του.

Τὴν τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἡ οἰκονόμος του μπήκε σὲ δωμάτιό του καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἕνας εὐγενὴς ἰεὺς ὀνόματι ζόμενος Ριχάρδος Μάρκχαμ, ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ γιὰ τὴν λήσῃ.

Ὁ Τρέιου τὸν δέχτηκε ἀμέσως καὶ ὁ Ριχάρδος τοῦ ἐξήγησε γρήγορα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ Μονρόυ, ὁ πατέρας τῆς Ἑλλης, ἦταν βαρεὶα ἀρρώστου. Εἶχε χάθῃ πειὰ κάθε ἐλπίς νὰ γίνῃ καλά κι' ὁ γέρος ὁ σθενὴς εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δεχθῇ τὴν πνευματικὴ παρηγοριά ἐνός ἱερέως, ὅπως ὁ Τρέιου, πού τοῦ εἶχε ἀγάπῃς ἦταν γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Γιὰ μιά στιγμὴ, ὁ ἐφημέριος δίστασε. Ἦταν τότε ὁ ζῖος νὰ δώσῃ τὴν θείαν παρηγοριά σ' ἓνα ἑτοιμοθάνατο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ΙΖ'

ΝΑ ἦνας ἀκόμῃ τέλειος τυπὸς ἀθλητοῦ πού ἐνσαρκώνει τὸ σοφὸ παράγγελμα : **Ν ο ὡς ὁ ὕ γ ι ὡς ὁ ὡ μ α τ ι ὁ ὕ γ ι ὡς**. Εἶνε ὁ πρωταθλητὴς τοῦ ἀλματος εἰς μήκος Γρηγόριος Γ. Λαμπράκης. Σπουδαῖος ἀθλητὴς ἀλλὰ καὶ σπουδαῖος στήλης ἱατρικῆς σῆμα — σὲ δέκα μέρες παίρνει τὸ δίπλωμά του — εἶνε ὁ ἐργητικὸς ποὺ πέντε ὥς τώρα ἄριστα, ἓνα γιὰ κάθε χρόνο σπουδῆς του. Τὸν ἴδιο χρόνον πού ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιον ἔγινε δεκτὸς καὶ στὴν ἐθνικὴ μας ὀμάδα. Καὶ ἄριστευσε πάντα καὶ σ' αὐτὴν. Πάντοτε πρῶτος, πάντοτε ρέκορμαν, πάντοτε καλλίτερος ἀπὸ τὴν προηγουμένην φορά. Ἀλτὴς δεινὸς καὶ δρομεὺς μὲ ἀριστερὰ ἐπιδόσεις, ἔχει μόνον νίκας νὰ σὰς ἀπαριθμήσῃ, μόλις ἐπὶ τῆς ἀλματῆς. Ὅταν ὄγῃκε σὲ τὸ στίβον τὸ ἄλμα εἰς μήκος μόλις ἔφθανε στὰ 6,02 μέτρα αὐτὸς κατόρθωσε νὰ τὸ βελτιώσῃ κατὰ ἓνα ὀλόκληρον μέτρον καὶ τριανταπέντε πότους καὶ νὰ τὸ φθάσῃ στὰ 7,37 μέτρα. Ἀποτέλεσμα θέβαια, πού ὅπως καὶ νὰ τὸ πάρουν, εἶνε ἀξιοσημείωτο, ἀφοῦ ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου, ὁ ἀλματῆς ἐκείνος Νέγρος "Οουεν", ἐπῆλθε στούς Ὀλυμπικοὺς τοῦ Βερολίνου 8,06 μ. καὶ κατέπληξε τὸν οὐρανόν. Τὸ τρίπλουν ἄλμα πάλι τὸ ὄρῃκε ὁ Λαμπράκης στὰ 12,64 μ. καὶ τὸ ἀνέβασε στὰ 14,20 μ. Παράλληλως κατόρθωσε νὰ γίνῃ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ φαβορί μας στούς δρομὸς ταχύτητος 100 καὶ 200 μέτρα — καὶ στὸ ἀγώνισμα τῆς σκυταλοδρομίας εἶνε, χωρὶς ἄλλο, ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα στηρίγματα τῆς ὀμάδος μας. Στεθεῖτε ἀκόμα ὅτι στούς περασμένους βαλκανικοὺς ἀγῶνας ἔδωσε μὲ τὴν ἀπελάλληλες νίκας του στὴν Ἑλλάδα 12% βαθμούς — μὰς ἐ χάρισε δηλαδὴ κατὰ ἓνα τρόπο τὴ νίκη, ἀφοῦ ἡ ὀμάδα μας ἀνεδείχθη πρώτη μὲ 10 βαθμούς. Ἐτοὶ δὲν ξέρει κανεὶς ποῖον νὰ ἐπαινέσῃ πρῶτα, τὸν ὀρῃκε τὸν Λαμπράκη ἢ τὸν ἀθλητὴν ;

Ἡ σπουδὴ τοῦ πού τέλειωσαν πρῶτον, ἀποτελοῦν ἐπίσης μιά ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ ἐπιτυχίες, διακρίσεις, ἀποκαλύψεις. Τμητὴς ἔλκεν ἐποποιάζει καὶ αὐτὰ τὰ χρόνια δωρεάν στὸ Πανεπιστήμιον. Ἡ ἐπιμέλειά του, ἡ ἐπισημοποιήσι τῆς ἱκανότητος του ἔχουν προσεγγίσει ἐντάπει καὶ μεταξὺ τοῦ φοιτητοῦ κόσμου καὶ μεταξὺ τῶν καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς. Ὁ διακεκριμένος μάλιστα καθηγητὴς χειρουργοῦ κ. Μαρῖνος Γεροῦλιανὸς τὸν ἐκτίμα ἰδιαίτερος καὶ προέβλεψε ἀκόμῃ ὅτι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ πῇ τὴν κατὰ τὴν ἰδέαν πού εἶχε σχηματίσει γι' αὐτόν. Στὸ Λαϊκὸ Γυμνασίον πού ἀσκεῖται ὁ Λαμπράκης ἔγινε μιά σεμνὴ νιοτὴ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐβδομηκονταετηρίδος τοῦ κ. Γεροῦλιανου. Ὁ Λαμπράκης ἐξ ὀνόματι τῶν συμφοιτητῶν τοῦ προσεφώνησε τὸν ὀρῃκαζόντα σοφὸ δάσκαλό καὶ ἐκείνος συγκινημένος, πῆρε σὲ τέλος ἰδιαίτερος τὸ νεὸ, τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν προσελάμβανε βοηθὸ του.

Τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλειότερη ἐκτίμησι ἀλλὰ καὶ ἀγάπην γιὰ τὸν πρωταθλητὴν μας καὶ οἱ συνάδελφοί του — ἀλλοστε τὸν ἐξέλεξαν πρόεδρον τοῦ συλλόγου τῶν κατὰ τὸν γονὸς αὐτοῦ ἀποδεικνύει περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνος συγκινημένος, πῆρε σὲ τέλος ἰδιαίτερος τὸ νεὸ, τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν προσελάμβανε βοηθὸ του.

Τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλειότερη ἐκτίμησι ἀλλὰ καὶ ἀγάπην γιὰ τὸν πρωταθλητὴν μας καὶ οἱ συνάδελφοί του — ἀλλοστε τὸν ἐξέλεξαν πρόεδρον τοῦ συλλόγου τῶν κατὰ τὸν γονὸς αὐτοῦ ἀποδεικνύει περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνος συγκινημένος, πῆρε σὲ τέλος ἰδιαίτερος τὸ νεὸ, τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν προσελάμβανε βοηθὸ του.

Τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλειότερη ἐκτίμησι ἀλλὰ καὶ ἀγάπην γιὰ τὸν πρωταθλητὴν μας καὶ οἱ συνάδελφοί του — ἀλλοστε τὸν ἐξέλεξαν πρόεδρον τοῦ συλλόγου τῶν κατὰ τὸν γονὸς αὐτοῦ ἀποδεικνύει περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνος συγκινημένος, πῆρε σὲ τέλος ἰδιαίτερος τὸ νεὸ, τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸν προσελάμβανε βοηθὸ του.

Ὁ Λαμπράκης πού γεννήθηκε στὴν Τεγέα τῆς Τριπόλεως καὶ εἶνε 24 χρονῶν, αἰσθάνθηκε ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνα μιά ἰδιαίτερη κλίσι γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Στὸ

Γρηγόριος Λαμπράκης

[Ἡ ζωὴ του, ἡ δράσις του, τὰ δνειρά του]

Γυμνάσιον ἀπεκαλύφθη ἡ ἱκανότης του στὸ ἄλμα καὶ εἰδικὰ ἐπεδόθη ἀμέσως σ' αὐτό. Οἱ συγγενεῖς του δὲν προέβλεψαν σοβαρὰς ἀντιρρήσεις. Ὁ πατέρας του πού εἶνε ἔμπορος στὴν Τεγέα δὲν ἤθελε στὴν ἀρχὴ ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξι γιὰ τὴν ἀθλητικὴν ἐπιδείξει τοῦ γιου του. Φοβῶταν καὶ φοβᾶται πάντα ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τραυματισθῇ τὸ παιδί του, νὰ θγάλῃ τὸ πόδι του καθώς πηδᾷ καὶ νὰ «σκατευτῇ» γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν, ὅπως χαρακτηρίστικα λέει ὁ ἴδιος. Ὑπερβολικοὶ θέβαια φόβοι πού δικαιολογοῦνται μόνον ἀπὸ τὴν μεγάλη πατρικὴ ἀγάπην τοῦ κ. Λαμπράκη. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἀντιλήψις αὐτῆς δὲν ὑπῆρξεν πρόσκομμα σοβαρὸ γιὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ πρωταθλητοῦ μας. Γιατὶ ἀντιθέτως πρὸς τὸν πατέρα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λαμπράκη πού εἶνε γιατρός κι' ἔχει στὸν Πειραιᾶ τὴν κλινικὴ «Λευκὸς Σταυρὸς» καὶ συγχρόνως εἶνε καὶ φανατικὸς φιλάθλος, ἐνίσχυσε καὶ ὑπεδαύλισε μὲ κάθε τρόπο τὴν κλίσι τοῦ ἀδελφοῦ του. Σ' αὐτὸν ὀφείλει πάρα πολλὰ ὁ πρωταθλητὴς μας, πρᾶγμα πού ὁ ἴδιος μὰς ὡμολόγησε μὲ συγκίνησι.

Ἀπὸ τὰ γυμνασιακὰ θρανία ὠνευρεύτανε ὁ Λαμπράκης καὶ γίνῃ μιά μέρα πρωταθλητὴς. Εἶχε ἀφοσιωθῇ μὴ μὴν σπᾶναι στὸν εὐγενικὸ αὐτὸ σκοπὸ του. Δὲν εἶχε, σὰν παιδί κι' αὐτὸς, ὥρες ἀναψυχῆς. Ἀπὸ τὸ πρόγραμμα του, ἀπ' τὴν ζωὴν τοῦ εἶχε διαγράψει τὴν λέξι : παιχνιδί. Τὴ μισὴ μέρα διάβαζε τὰ μαθήματά του καὶ τὴν ἄλλην μισὴ ἐπρόπονετο. Ἐκεῖ στὴν Τρίπολιν πού ἔμεινε δὲν εἶχε κανένα ὁδηγὸ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν ὑποψώσῃ σὲ χίλιες δυὸ ἀπορίες του. Λοιπόν εἶχε καταφύγει κι' αὐτὸς σὲ μιά πρωτότυπὴ μέθοδο.

Μὲ ἓνα σχετικὸ βιβλίον τοῦ μακαρίτη Χρυσάφη στὰ χεῖρια προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ τὸν παλμὸ τοῦ δύσκολου ἀγωνίσματος πού εἶχε διαλέξει. Στὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπῆρχαν ἓνα πληθὺς φωτογραφιῶν πού ἐδίδαν σὲ ἀλληλοδιαδοχικὰς φάσεις ὅλες τις λεπτομέρειες τοῦ ἀλματος εἰς μήκος, παρίσταναν δηλαδὴ ἓνα ἀθλητὴ τὴν ὥρα πού ἔπαρνε φόρα, πού σήκωνε τὸ πόδι του κλπ. Καὶ ὁ Λαμπράκης, ἀκούραστος καὶ πεισιματῆς, βασανίζονταν ἐπὶ μῆνες νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικά τοῦ ἀγωνίσματος, ἐπαναλαμβάνοντας τις κινήσεις πού ἔβλεπε φωτογραφημένους.

Τὴν ἰδίαν μακρικὴν προσήλωσιν στὸν ἀθλητισμὸν εἶδειν καὶ δείχνει πάντα. Ἐνὰ χαριτωμένον ἀνέκδοτο πού μὰς διηγήθηκε μὰς δίνει μιά ἰδέαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του : Ἐπρόκειτο κάποτε, πρὶν ἀκόμῃ ἀναγνωρισθῇ ἐπισημῶς, νὰ λάβῃ μέρος σὲ Παιμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνες καὶ ἔλκεν ἄλλο βιβλίον ἀνέκδοτο πού μὰς διηγήθηκε μὰς δίνει μιά ἰδέαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του : Ἐπρόκειτο κάποτε, πρὶν ἀκόμῃ ἀναγνωρισθῇ ἐπισημῶς, νὰ λάβῃ μέρος σὲ Παιμπελοποννησιακοὺς ἀγῶνες καὶ ἔλκεν ἄλλο βιβλίον ἀνέκδοτο πού μὰς διηγήθηκε μὰς δίνει μιά ἰδέαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του :

προετοιμάζονταν ἐπὶ μῆνες ὀλόκληρους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχε διαβάσει σ' ἓνα βιβλίον πάλι τοῦ Χρυσάφη ὅτι ὁ ἀθλητὴς ὅταν ἀγωνίζεται πρέπει νὰ ἔχῃ ὀρεον τὸ στομάχι. Τὴν συμβουλὴν αὐτὴν ὁ Λαμπράκης τὴν πῆρε τὸσο στὰ σοβαρὰ, ὥστε ὅταν κατέβηκε στὸ στίβον εἶχε δυὸ μέρες νὰ φάῃ ὅ,τι δῆποτε! Θεσηστικὸς καθώς ἦταν καὶ κάθε ἄλλο θέβαια, παρὰ μπόρρῃσε νὰ συμμετάσχῃ σὲ ἀγῶνα. Τὰ πόδια τοῦ τρέμανε, τὰ μᾶτια τοῦ ἐθόλωναν, ἡ δύναμις τοῦ τὸν ἐγκατέλειπε. Ἡ παρεξήγησις τῆς συμβουλῆς τοῦ Χρυσάφη εἶχε φέρῃ τὸ ἀντίθετον ἀπὸ τὸ ἔλεμα. Καὶ ὅμως ὁ Λαμπράκης παρ' ὅλα αὐτὰ, ἔλαβε μέρος στούς ἀγῶνες, καὶ τὸ ἀκόμῃ καταπληκτικώτερον ἦρθε πρῶτος ! Μετὰ τὴν νίκην τοῦ ὅμως ἔπεσε λιποθύς καὶ χρειάστηκε πολλῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσι γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἀκόμῃ θυμᾶται τὸ κωμικοτραγικὸ αὐτὸ πάθημά του καὶ γελά μὲ τὴν ἀφέλειά του.

Ἡ ζωὴ τοῦ Λαμπράκη εἶνε καθωρισμένη μὲ τὸ διαθετῇ. Τὸ πρωτὸν μαθήματά καὶ ἀσκήσις στὸ Λαϊκὸ νοσοκομεῖο. Τὸ ἀπόγευμα ἀσκήσις στὴν κλινικὴν τοῦ ἀδελφοῦ (Συνέχεια στὴν σελίδα 69)

Η μεγάλη θεντέττα του κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΑ» ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

(Όμιλούν οι καλλιτέχνες μας, οι έπιστήμονες, οι λόγιοι κλπ. φίλοι της δόνης)

3ον

Ο κινηματογράφος, όπως αποδεικνύει αυτή η δημοσιογραφική έρευνά μας, είναι ίσως η μόνη τέχνη που έχει τους φανατικούς φίλους του και τους... έχθρους του. Όλοι όμως οι θαυμαστές του ζητούν πάρα πολλά πράγματα από αυτόν: «Εάν είναι τέχνη, δηλώνουν, πρέπει να φθάσει το ανώτατον σημείο της έκδηλώσεώς της. "Αν είναι επίσης «κακό θέατρο» πρέπει να βρή τον αληθινόν δρόμο του». "Επειτα αυτοί οι κ. κ. «αστέρες» ελάχιστες φορές παρουσιάζονται αντίξιοι της ρεκλάμας που τους γίνεται και των... σκανδάλων τους. Νά, για ποιόν λόγο στήνεται διαρκώς καυγάς για τα ειδικά του. Οι φίλοι της δόνης ρυθμίζουν τον θαυμασμό τους προς αυτά, αναλόγως των έργων, τα οποία βλέπουν. Το λάθος θέβαια είναι των σκηνοθετών. Προσπαθούν να συνδυάσουν δυο πράγματα αντίθετα: το εμπόριο και την τέχνη. Μά όταν μας δίνουν αληθινόν κινηματογράφο τον αγαπούμε με πάθος και φανατισμό. Κ' είναι γνωστόν, ότι σήμερα υπάρχουν πολλοί που πηγαίνουν στο «σινεμά» μόνο και μόνο για ν' ακούσουν μια ωμορφη φωνή, να ιδούν ένα τοπίο ν' απολαύσουν ένα αριστουργηματικό μπαλέτο ή να περάσουν μια ώρα μακριά από τις φροντίδες της θιοπάλης. Τον κινηματογράφο δεν τον θαυμάζουν ως τέχνη. Και ιδού σήμερα η γνώμες άλλων φίλων και... έχθρων της δόνης. "Οπως θα ιδήτε μι-σούν ή λατρεύουν τους «αστέρας» όπως τους υποψηφίους βουλευτάς του παρελθόντος. Τους ψηφίζουν ή τους αρνούνται την ψήφο τους με τον ίδιο εκλογικό φανατισμό:

Ο κ. Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ.

Ο πρόεδρος της «Ενώσεως Συντακτών 'Αθηνών» κ. Ν. Ζαρίφης είναι λάτρης του κινηματογράφου. Με τις σημερινές ασχολίες του όμως είναι αδύνατον να έχη μια ώρα δική του: Τά συμβούλια, ή συσκέψεις, ή φροντίδες της 'Ενώσεως τον έχουν κυριολεκτικώς απορροφήσει.

— "Εχω να πάω, μάς λέγει τέσσερα χρόνια στόν

κινηματογράφο. Μά αντιλαμβάνεσθε κ' έσείς ότι κα-νά ήθελα να ξεκουρασθώ δεν μου μένει καιρός. "Επει-έλλημονήσα κιόλας τους «αστέρας» του. "Αλλως τε ο-λες έχουν τό θέλητρό τους και δεν μπορεί κανείς να- τις ξεχωρίση. Σας ομολογώ όμως ότι ποτέ δεν υπήρ-ξα φανατικός θαυμαστής της. "Εγώ θεωρώ τον κιν-ματογράφο ως ξεκούρασμα. Γι' αυτό κιόλας δεν μ'α-ρέσουν τ'α θαρεία έργα. Προτιμώ τον «Χοντρό και τ-Λιγνό». Αυτά με κάνουν να γελάω. Μου δίνουν τό κέ-μου. Δεν φαντάζεσθε πόσο γέλασα στόν «Φρά Δαδολ-Επίσης μ' αρέσει ο Ζωρζ Μιλτών, ο περίφημος «Μπο-μπούλ» και θά μ'α μείνη για πάντα άξέχαστος, ο «Σαρ-λμπ». Αυτούς λοιπόν προτιμώ και αυτούς ψηφίζω.

Ο κ. ΔΑΡΑΛΕΞΗΣ

Ο κ. Δαραλέξης, ο όποιος είναι φανατικός λάτρης της δόνης, ματαιώς αγωνίζεται να πείση τον κ. Ζαρίφη να πη δυο καλά λόγια για της «θεντέττες». Τού έδωκε έργα, του αναφέρει όνόματα, αλλά ο συνομιλητής του έπιμένει στάς απόψεις του.

— "Εμένα, μάς δηλώνει τέλος ο κ. Δαραλέξης, μ'α-ρέσει ο κινηματογράφος. Είμαι από τους πιο ταχτικούς θαμώνας του. Ξέρετε δέ γιατί; "Εχω την ευχάριστη να συνοδεύω πάντα σ' αυτόν διάφορες γνωστές μου κ-ρίες.

— Και ή προτιμήσεις;

— Είναι πολλές. Δυο όμως από αυτές τις βεντέττες μου έκαναν πάντα εντύπωση. Η Γκρέτα Γκάρμπο και ή Δωροθέα Βίκ. Την Γκρέτα Γκάρμπο την θεωρώ άσπ-κριτη. Δεν σάς τό κρύβω ότι πολλές φορές πηγαίνω να-βλέπω τό ίδιο έργο στό όποιο πρωταγωνιστεί. Μά έ-σης μου έκανε μεγάλη εντύπωση ή Δωροθέα Βίκ. Τ-«Εκατό Παρθένες με Στολή» τις είδα... έξ αίτιας της έπτά φορές.

Ο κ. ΜΑΚΕΔΟΣ

Ο τόσο γνωστός θεατρικός επιχειρηματίας κ. Μακε-

δος, ό οποίος δεν διατάζει να διαθέση πάντα, μεγάλη ποσά για ν' άνεξόση όσο είναι δυνατόν πιό άρτια ένα έργο, δεν είναι και τόσοσ λάτρης της δόνης.

— Μη ξεχνάτε, μάς τονίζει ότι είμαι θεατρώνης και μουκά ή άγάπη που έχω για τό θέατρο με κάνει να συμπαθώ και τόσοσ τον κινηματογράφο. "Ως τέχνη, δεν σάς τό κρύβω, ότι δεν μου άρέσει. "Εχει θέβαια τις άδυναμίες του που είναι όμορφες και σημειώνουν έπι-πλέον, αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να με έλκύσουν πραγ-ματικά. "Ο κινηματογράφος με ύποσθηθεί όμως να τε-ρατώ τις έμφανίσεις του θεάτρου μου. "Ενα' καλό τί κόσμος φροντίζω να μη τό σπρώξω και τό κοινόν του θεάτρου να μ'α μείνη. "Επειτα μου είναι άδύνατον να συμπαθήσω και πολύ τις θεν-τέττες για τις κατα-σκευαστικές άπαιτήσεις τους. Είναι φοβερές. Βέ-βαια έχουν όλες τους το πλεονέκτημα και είναι πολύ αποτελεσματικές, μά δεν μπορώ δυστυχώς να προλάβω στό έργο μου γιατί θά έ-κα μέγαλο μπελά στό θέατρο μου. "Εχουν τά απαιτήσεις τους, τις ά-νάγκες τους, τις τρέλ-λες τους και τις πιο πολλές άπαιτήσεις τους. Είναι λοιπόν δύνα-τον να τις άγαπάη ή θεατρώνης;

— Δεν ψηφίζετε καμ-

μία;

— "Απολύτως καμ-

μία. Προτιμώ ν' απο-

λαύσω έναν έπαινο σέ

έναν. "Ετσι γλυτώνω άπο τις φα-

νταίες και τις ζήλειες τους!

Ο κ. ΜΙΛΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Ο διευθυντής του Βασιλικού θε-

άτρου δεν έχει κέφια. "Εχει χάσει

τό τόσο γνωστό εύθυμο ύφος του

και τό όποιοσ τον βλέπετε στό μπαρ

της «Μεγάλης Βρεττανίας» να πίνη τό ούζο του και να

αυτάνη μ' ένα σωρό όμορφιές... όλων των χρωμάτων.

"Ετσι και ή έρωτήσις μας έχουν μίαν άπροσδόκητη ά-

πάντησι:

— Θά μ'α επιτρέψετε, μάς λέγει, να μη σάς άπαντή-

σω για τις «θεντέττες» της δόνης είναι πιό κατάλληλοι

μ'α μιλήσουν οι νέοι. "Εμείς πειά γεράσαμε. Τις θαρεθή-

καμε όλες αυτές τις κυρίες...

— "Ωστε δεν σάς συγκινεί ούτε ή Γκρέτα Γκάρμπο;

— Όχι ή Ντανιέλ Νταριέ; ούτε ή Τζίντζερ Ρότζερς; ούτε

ή Νόρσθ Λαμύρ;

— "Ας μιλήσουμε καλλίτερα για τίποτε άλλο. Μη με

κατατε διαμαρτυρία για τις καλλιτέχνι-

δες

Θέ μ'α πόση πίκρα! Και ούτε

έχω χαμόγελο! Δεν υπάρχει άμφι-

βολία ότι ο κ. Λιδωρίκης άνήκει

στη τάξι των γκρινιάρηδων και

των δυσραστημένων ψηφοφόρων.

Αλλά τί... προηγούμενα μπορεί

έχη μ'α όλες αυτές τις γοητευ-

τικές «θεντέττες» και τις χαριτω-

μένες μπαλαρίνες της δόνης;

Σ' αυτό φυσικά δεν μπορούμε να

έξομουμε μιά άπάντησι. Πιθανόν ό-

μως και γιατί όλες αυτές είναι τό-

σο μακριά, ώστε δεν θά μπορού-

σαν να τον ευχαριστήσουν για τά

καλά του λόγια.

Ο κ. Γ. ΠΑΠΑΣ

Ο τόσοσ συμπαθής και άφογος

παιχτός στούς ρόλους του ήθοποιός

κ. Παπάς είναι από τους λίγους

καλλιτέχνας μας που κατάρθωσαν

Και πάλιν ή Ντανιέλ Νταριέ που γοητεύει και... ξεπερνάει τους 'Αθηναίους θαυ-μαστάς της!...

Νάνους; Πάντως ο κινηματογράφος σήμερα έχει ενδι-αφέροντας καλλιτέχνες, τους όποιους θαυμάζω. "Αλλά δεν μπορώ να τους ξεχωρίσω γιατί είμαι πολύ έπιπρε-ασιμένος από τό γαλλικό θέατρο. "Αν ήξερα όλες τις γλώσσες του κόσμου, θά μπορούσα να σάς πω τις προ-τιμήσεις μου, γιατί μου είναι αδύνατον να βλέπω «θερ-σιόν» των έργων ή να παρακολουθώ τους διαλόγους από τά φωτεινά γράμματα. Πάντως δεν διατάζω να ψηφίση την Γκρέτα Γκάρμπο, την όποια θεωρώ μεγάλη καλλι-τέχνη. "Όσο για τους άνδρες: "Από τους «αγίους» μ' αρέσει ο Σαρλ Μπασαγιέ στις πρώτες του ταινίες.

Ο κ. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ

Τον θεωρούμε πάνω στη σκηνή. Παρακολουθεί την έτοιμασία ενός

ριντά για ένα «ρεσιτάλ» χορού.

— Σας άρέσει ο κινηματογράφος, κ. Λογοθετίδη; τον ρωτούμε.

— Μ' αρέσει και δεν μ' αρέσει.

Δεν μ' αρέσει, όταν παίξη ένα θεα-

τρικό έργο! γιατί... έξουτελλεί

τους ήθοποιούς. Τους έξουτλει,

τους κουράζει και τους καταστρέ-

φει. "Ο κινηματογράφος είναι κα-

λός για περιπετειώδη έργα για

ζογκλές, για κάτι που δεν μπο-

ρεί να παρουσιάση τό θέατρο. "Ε-

να μωσαϊκό, ένα θεαματικό έργο

μ' αρέσει πάντα στόν κινηματο-

γράφο.

— Και από τις «θεντέττες» του

ποιές προτιμάτε;

— "Όλες... "Όλες δίχως καμ-

μιά έξαιρείσι. Δεν θέλω να τις πι-

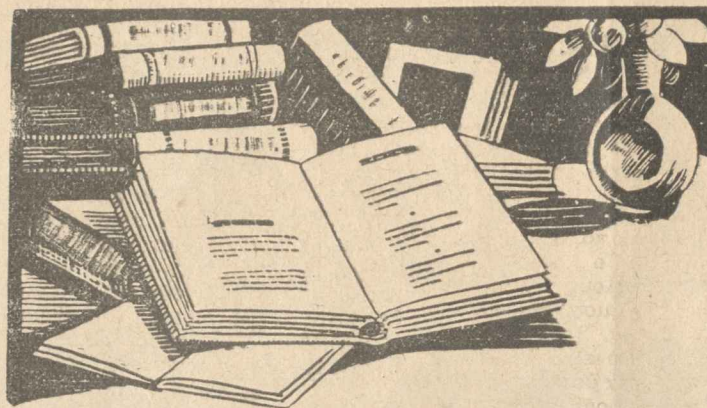
κράνω, αδελφέ! Τις ψηφίζω όλες.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΣ

Τό μεγάλο μας δημοψήφισμα πρὸς ἀνά-δειξιν τοῦ καλυτέρου, τοῦ ὠραιότερου τοῦ γοητευτικότερου τῶν «Αστέρων» τοῦ Κινηματογράφου, τὸ ὁποῖον ἄρχισε πρὸ δύο ἐβδομάδων θά λάβῃ πᾶσαν δυ-νατήν ἐνδύτητά.

Συνεπὸς ἐκτὸς τῶν γνωστῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων, στρατιωτικῶν κλπ. κλπ. δύνανται νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ ἀνα-γνώσται μας, ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ. Δεχόμεθα συνε-πὸς ἀπαντήσεις σχετικὰς—συντόμως πάντοτε καὶ σαφεῖς— καὶ ὅσον τὸ δυ-νατὸν πλεον ἐγκαιρῶς.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μεγάλου μας Δημοψηφίσματος θά ἀποσταλεῖν κατ' ἐ-πιν στὸ Χέλλυγεντι

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΨΕΜΑ

ΤΟΥ ΝΤΥΠΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΙΣ

Ο Μάξ Ρόμπεργκ, ο διάσημος μυθιστοριογράφος, είχε καλέσει εκείνο το θράδυ, σε τραπέζι, μερικά από τα πιο σημαίνοντα πρόσωπα της μικρής παραθαλάσσιας πόλεως, όπου παραθερίζε. Μετά το φαγητό, οι καλεσμένοι θυγήκαν στον εξώστη της βίλλας να πάρουν τον καφέ τους. Σε μία στιγμή, ένας από αυτούς ρώτησε τον συγγραφέα :

— Τι γράφετε τώρα, αγαπητέ μάιτρ ;

Ο Ρόμπεργκ έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα αποκρίθηκε σθεναρώτατα :

— Γράφω ένα μυθιστόρημα, του οποίου η κεντρική ιδέα είναι η εξής : Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έκανε, τουλάχιστο μία φορά στην ζωή του, μία κολάσιμη πράξη, που θα έπρεπε να τιμωρηθεί με φυλάκιση !

Ζωηρές κραυγές διαμαρτυρίας τον διέκοψαν τον Ρόμπεργκ.

Ο δικαστικός Μπαρρώ, που φημιζότανε για την αξιοπρέπειά του και τον άδεκαστο χαρακτήρα του, θυβύρισε θυμωμένος :

— Αυτά που λέτε, αγαπητέ μου, είναι υπερβολές.

Ο Τερρίς, ένας τραπεζίτης γνωστός για την τιμιότητά του, φώναξε επίσης αγανακτισμένος :

— Έχετε πολύ μεγάλη φαντασία, κύριε Ρόμπεργκ. Η θεωρία σας είναι επικίνδυνη για την κοινωνία !

Ο γιατρός Ρισάρ, ο οποίος εκούραρε τρία χρόνια τώρα την γυναίκα του μυθιστοριογράφου, την ωραία κυρία Ρόμπεργκ, κούνησε το κεφάλι του και είπε :

— Ο άνθρωπος αγαπητέ μου, δεν είναι τόσο κακός και διεφθαρμένος, όσο φαντάζεσθε... Είπατε, βλέπω, πολύ απαισιόδοξος !

Εκείνη την νύχτα, ο μυθιστοριογράφος δεν μπόρεσε να κοιμηθεί άμεσως. Η αλλόκοτη ιδέα του, που την διέτρεπε χωρίς ν' αναμετρήσει την σοβαρότητά της, άπλωε για να δη τι εντύπωση θα έκανε στους ακροατές του, είχε καρφωθεί στο μυαλό του και δεν τον άφηνε να ησυχάσει.

Μήπως, είπε καμιά μεγάλη αλήθεια, χωρίς να το καταλάβω ; αναρωτιώτανε, ενώ στριφογυρῖζε στο κρεβάτι του. Άνθρωποι όπως ο Μπαρρώ, ο Τερρίς, ο Ρισάρ, είναι θέβαινα ανώτεροι κάθε υπονομίας. Ωστόσο, κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι κρύβουν κάτω από την φαινομενική αρετή τους...

Καί, με την βοήθεια της συγγραφικής φαντασίας του, κατέστρωσε ένα μακιαβελικό σχέδιο, χωρίς ν' ανακοινώσει τίποτα στην γυναίκα του.

Άφησε να περάσουν λίγες μέρες. Και όταν έκρινε ότι οι καλεσμένοι του θα είχαν πειά λησμονήσει την συζήτηση που έκαναν, έστειλε στον Τερρίς, στον Μπαρρώ και στον Ρισάρ από ένα τηλεγράφημα, με τα στερεότυπα αυτά λόγια :

« Όλα άπεκαλύφθησαν. Λάβετε τα μέτρα σας.—ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ.»

Την επομένη, παρουσιαζότανε στο σπίτι του δικαστικού Μπαρρώ.

— Ο κ. Μπαρρώ είναι εδώ ; ρώτησε την υπηρέτρια.

— Όχι, κύριε. Πρό δλίγου έφυγε για το Βέλγιο, χωρίς να μου πη πότε θα επιστρέψει.

Η εξαφνική αναχώρησης του δικαστικού κατετάραξε τον μυθιστοριογράφο. Μία τρομερή υπόνοια πέρασε απ' το μυαλό του. Μά όχι, όχι, δεν ήταν δυνατόν... Θα έπρόκειτο περί απλής συμπτώσεως...

Ετρεξε στο σπίτι του τραπεζίτου. Μά κι' εκεί τον περιμένε άλλη εκπλήξη.

« Ο άνδρας μου, έφυγε σήμερα το πρωί για τη Γενεύη ! τον πληροφόρησε η κυρία Τερρίς. Φαίνεται ότι θα του παρουσιάστηκε κάποια εργασία... »

Ο Μάξ Ρόμπεργκ ένοιωσε το μυαλό του να σπάζει. Τι έπρεπε να υποθέσει ;... Ο Μπαρρώ και ο Τερρίς είχαν πράγματι κάποιο μυστικό και τρομοκρατήθηκαν από τις πληροφορίες που τους έδωσε ο Μπαρρώ...

Τέλος, ο μυθιστοριογράφος αποφάσισε να πάει και να σπίτι του γιατρού. Τον υποδέχθηκε η κυρία Ρισάρ, με μάτια κατακόκκινα από δάκρυα.

— Τι συμβαίνει, κυρία μου ; την ρώτησε ταραγμένη ο Ρόμπεργκ. Ο γιατρός δεν είναι εδώ ;

— Όχι, κύριε Ρόμπεργκ. Χτες το θράδυ, έλαθε ένα τηλεγράφημα. Κατάλαβα ότι το περιεχόμενό του τον έκανε άνω-κάτω...

« Όλη τη νύχτα δεν μπόρεσα να κοιμηθώ μαζί από την αγωνία... Το κακό τον παρακάλεσε να μου πη τι έχει... » Ήταν άμυλτος και συλλογισμένος. Καί σήμερα το πρωί, έφυγε με μία θαλίτσα... Δεν θέλω να σου πη πού πάει... Μου υποσχέθηκε ότι θα μου γράψει... Θεέ μου ! τι ήταν πάλι αυτό το ξαφνικό !

Ο Ρόμπεργκ γύρισε σπίτι του κατάπληκτος και παραλλισμένος. Ένα τυραννικό έρώτημα τον άσπαρλούσε :

— Μά τι έκαναν οι άνθρωποι αυτοί κι' έφυγαν σαν νεοκοποί, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

Επρεπε να εξιχνιάσει το μυστήριο που έκρυβε η ζωή τους. Καί αποφάσισε να τους παρακολουθήσει, να δη τι έκαναν εκεί που είχαν πάει. Την επομένη, άνεκόνισσε στην γυναίκα του ότι θα έκανε ένα μικρό ταξίδι ως το Βέλγιο, για να μελετήσει τα έθιμα των κατοίκων του, να πήρε το τραίνο για τις Βρυξέλλες. Όταν έφτασε εκεί, παρέκάλεσε κάποιο φίλο του να τον παρουσιάσει στον Διευθυντή της Αστυνομίας, από τον οποίο θα ζητούσε εμπιστευτικές πληροφορίες για τον Μπαρρώ. Καί πράγματι, μόλις έλασαν το τηλεγράφημά μου ; Γιατί φάρσα μου αυτή να έχω τέτοια αποτελέσματα ;

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

[Ωραιότερο παραμύθι των νησιών του Αιγαίου]

Κόκκινη κλωστή δεμένη
Στην άνεμη τυλιγμένη
δός της κλωστός να γυρίσει,
παραμύθι ν' άρχινηση.

Άρχη του παραμυθιού καλησπέρα σας !

Μία φορά ήταν ένας βασιλιάς, σαν να πούμε στ' Ανάπλι. Ο βασιλιάς αυτός είχε στο κορμί του λέπρα μά τόσο κακή λέπρα, όπου κανένας γιατρός δεν μπορούσε να τον κάνει καλά. Τότε να και παρουσιάστηκε στην πόλη συγαινόμενος να φτύσει άπάνω του. Αυτός λέει :

« Θέλω να δω τον βασιλιά που θα ιδής εσύ τον βασιλιά που είναι στο άμην να πεθάνη ». — « Μά θέλω να δω να το πω πώς ξέρω ένα γιαιτρικό για την άρρώστειά του, ένα κι' ένα. »

— Βρέ, άντε στο καλό, άνθρωπέ μου, και δώ ήρθανε και καν γιατροί, οι καλλίτεροι του κόσμου από τη χώρα κι' από το Παρίσι (σαν να πούμε), και δεν κάνα τίποτα και θα τον κάνης εσύ καλά ! — « Όχι, λέει, κανένας, θα μπό ». — « Όχι δεν θα μπής ». Φωνές από δώ, φωνές από κεί, μαλώματα, κακό, τ' άκουσε ο βασιλιάς.

— Τι είναι, τί τρέχει ;

— Μεγαλειότατε το και τό, του λένε : « Ένας παλιάνθρωπος θέλει να σε ιδή, λέει, γιατί ξέρει ένα γιαιτρικό να την άρρώστειά σου που είναι ένα κι' ένα. »

— Πάα, λέει ο βασιλιάς, αφήστε τον ναρθή γρήγορα στην πόδα του και κάνει μετάνοια.

— Άρεντη μου, πολυχρονεμένη μου βασιλιά, αν έβλεπε το λέει, για να γιαιτρευτής πρέπει να κάνης τουτό και τουτό : Πρέπει να κλέψης κανένα βασιλόπουλο και να το μεγαλώσης και αφού μεγαλώση να το σφάζης και να το φάς. »

— Μά πώς, λέει ο βασιλιάς, που να το φάω το βασιλόπουλο για να το κλέψουμε ; Πώς θα μπορούσαμε ;

— Στάσου, του λέει, εκείνος ο φτωχός. Να γεμίσης τρία καράβια δλο σπανια πράγματα, διαμαντόπετρες, μαργαριτάρια, χρυσάφια, άγρια θηρία και να τα στείλεις στα άλλα βασιλεία και να μη θγάλουν έξω τις πραγματείες να τις πωλήσουν. Τότε θα πάη και κανένα βασιλόπουλο να τα φάει κι' εύθως οι άνθρωποι σου να το κλέψουνε.

« Άμέσως λοιπόν ο βασιλιάς έτοιμάσε τα κράδια. Πήγαν οι καπετανέοι τους και άράξανε σε λιμάνια και έβγαζαν διαλαλητάδες και φώναζαν. Σ' ένα λιμάνι στάθηκαν και είπαν ότι τρία καράβια από το τάδε βασιλείο έχουνε πράγματα σπάνια, διαμαντόπετρες, μαργαριτάρια, χρυσάφια και άγρια θηρία που να φρίξη το πνεύμα σας. Όλος ο κόσμος έτρεχε να ιδή τα λαμπρά εκείνα πράγματα. Πήγε κι' ένα βασιλόπουλο, αφού πήγε στους κόσμος για να δη κι' αυτό. Μά καθώς μπήκε μέσα κάνει το καράδι πανιά κι' από δώ πάν οι άλλοι. Το παιμένο το βασιλόπουλο ! Ήτανε άμορφο ; Άμορφο άλλο τίποτε. Βασιλόπουλο πειά, θάλε με το νού σου, τί καμια και να με λησμονήσης... Για όλον τον κόσμο, είμαι πειά νεκρός. »

Ο Τερρίς, κοινός καταχραστής !... Αυτό ήταν και το άπίστευτο !... Μά ο Ρόμπεργκ άναγκάστηκε να παραδεχτή και την πικρή αυτή αλήθεια...

Ξαναγύρισε σπίτι του άηδιασμένος από τους άνθρωπους και την ζωή.

Μόλις έφτασε εκεί, η υπηρέτρια του έδωσε ένα γράμμα, λέγοντας με παράξενο ύφος :

« Η κυρία έφυγε, και άφησε αυτό για σάς... »

Τα χέρια του μυθιστοριογράφου έτρεμαν, ενώ άνοιγε τον φάκελλο. Είχε το προαίσθημα ότι θα μάθανε κάτι...

(Συνέχεια στη σελίδα 68)

Ο βασιλιάς είχε μία κόρη μονάκριδη που άμορφότερη δεν είχε δη ο κόσμος. Έβγα, ήλιε, για να θγά, να λησμονήσει για να λάμψω, τέτοια άμορφιά, ήτανε η πεντάμορφη βασιλοπούλα...

Η βασιλοπούλα το είδε το βασιλόπουλο και τ' άγάπησε. Κάθε μέρα λοιπόν του έστελνε φαγιά μαγερεμένα με τα ίδια της τα χέρια. Λαγούς, γάλους παραγεμίζοντας...

Ο βασιλιάς έλεγε μία κόρη μονάκριδη που άμορφότερη δεν είχε δη ο κόσμος. Έβγα, ήλιε, για να θγά, να λησμονήσει για να λάμψω, τέτοια άμορφιά, ήτανε η πεντάμορφη βασιλοπούλα...

Η βασιλοπούλα το είδε το βασιλόπουλο και τ' άγάπησε. Κάθε μέρα λοιπόν του έστελνε φαγιά μαγερεμένα με τα ίδια της τα χέρια. Λαγούς, γάλους παραγεμίζοντας...

Ο βασιλιάς έλεγε μία κόρη μονάκριδη που άμορφότερη δεν είχε δη ο κόσμος. Έβγα, ήλιε, για να θγά, να λησμονήσει για να λάμψω, τέτοια άμορφιά, ήτανε η πεντάμορφη βασιλοπούλα...

στους — ώ ! νάχαμε, γυιέ μου, κανένα πόδι ! — και καμιά χιλιάρική !...

— Σωπάτε, θρέ άδερφέ μη κόβετε το παραμύθι και δεν έχει γούστο.

Το λοιπόν του έστελνε λαγούς και γάλους και ρούχα άσπρα-άσπρα, που κάμια σιδερωμένα και όλοκαίνουργια. Του τα έστελνε από ένα λάκκο που είχε κάνει πλάι στη φυλακή. Και στα ύστερά με τα σούπα - μούδες συν-ενοήθηκαν να το σκάσουνε. Πήρε πλούτη πολλά από τον πατέρα της ή βασιλοπούλα κρυφά κι' έφύγανε μαζί.

Ο πατέρας της και η μάνα της την καταράστηκαν τότε και είπαν : άμα το βασιλόπουλο το φιλήση ή μάνα του να ξεχάση άμέσως την βασιλοπούλα και να μη την θυμάται, που σε είδα που σε ξέρω...

Η βασιλοπούλα έμαθε πώς ο πατέρας της και η μάνα της την καταράστηκαν και είπε στο βασιλόπουλο να προσέξη πολύ να μη την φιλήση ή μάνα του, γιατί πάει, του λέει, με έχασες. — « Έννοια σου, της λέει αυτός, σαν φτάσανε στον τόπο του. Στάσου έσθ έδώ μέσ' το καράδι να πάω εγώ να δω τους γονειούς μου και έπειτα γυρίζω και σε παίρνω. Πάει λοιπόν, και καθώς τον βλέπει ή μάνα του ύστερ' από τόνον καιρό που τον είχε χαμένο, χύθηκε και τον άγκάλιασε για να τον φιλήση. Μή, μανούλα μου, μη της λέει, γιατί ή κόρη που μ' έσωσε την καταραστήκανε τα γονικά της άμα με φιλήσης να την ξεχάσω. »

Κι' έπειδή ήταν κουρασμένος από το ταξίδι, έπεσε λίγο να κοιμηθ ή και ύστερα να σηκωθ ή να πάη να πάρη την γυναίκα του, την βασιλοπούλα. Έκεί λοιπόν που κοιμάτανε, πήγε ή μάνα του να τον σκεπάση μ' ένα λεπτό μαντήλι για να μη τον ταιμπούν ή μυίγες κι' άφηρημένη έσκυψε και τον φιλήσε — καυμένη μάνα ! Οταν σηκώθηκε το βασιλόπουλο του λέει ή μάνα του : — « Γυιέ μου, θά πάμε να πάρουμε την νύφη από το καράδι ; »

— « Ποιά νύφη ; » της λέει. — « Νά εκείνη που σε γλύτωσε και σ' έφερε έδώ ». — « Βρέ μάνα μου, τί λές ; Ποιά νύφη έφερα εγώ ; Δεν θυμάμαι να με γλύτωσε κανείς ». — « Άχ ! αλλοίμονο, τον φιλήσα, λέει ή βασιλοπούλα και την λησμονήσε. »

Η βασιλοπούλα αφού κατάλαβε ότι την λησμονήσε ο καλός της πήγε και κάθησε άντικρυ στο παλάτι. Και τότε κάθε μέρα τραγουδούσε τόσο γλυκά που νόμιζες, πως λαλούσανε άηδονία κι' έκανε όλους τους νέους της πολιτείας και ζουρλαθήκανε.

Ένα πρωί την άκουσε και το βασιλόπουλο και λωλάθηκε. Κι' άμέσως φανάζει τους δούλους του να πάνε να το την φέρουν να την καμάρωση.

Τότε ή βασιλοπούλα στολίστηκε, έβαλε τα καλλίτερα διαμαντικά και μαργαριτάρια και τράθηξε για το παλάτι.

Βάνει τις σκιάδες από μπρος τις σκιάδες από πίσω τις σκιάδες απ' τα δυο πλευρά να μην την κάη ή ήλιο.

Φτάνει στο παλάτι και χαμετάει το βασιλόπουλο : « Ώρα καλή σου, βασιλιά ! » — « Καλώς την κόρη ποδρε ! »

Τον θωρεί ή βασιλοπούλα ή μαύρη και ραγίζει ή καρδιά της. Μά το βασιλόπουλο δεν την θυμάται... « Α ! λησμονήσα να σάς πω ότι το βασιλόπουλο τον λέγανε Φιορεντίν. Του λέει λοιπόν ή βασιλοπούλα :

— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, τ' έχεις και δε θυμάσαι καν τα ψιλά που κάμια πόστειλα κι' έλαξά σε... »

Γυρίζει τότε κ' ή μάνα του και του λέει :

— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, θυμήσου, βασιλιά μου... — Μάνα μου, σάς τ' όρκίζομαι, νά, με την Παπαγιά μου στα μάτια δεν σ' είδα για έσάνε, κυρά μου... »

Του λέει πάλι ή βασιλοπούλα :

— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, θυμήσου, βασιλιά μου... — Μάνα μου, σάς τ' όρκίζομαι, νά, με την Παπαγιά μου στα μάτια δεν σ' είδα για έσάνε, κυρά μου... »

Του λέει πάλι ή βασιλοπούλα :

— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, θυμήσου, βασιλιά μου... — Μάνα μου, σάς τ' όρκίζομαι, νά, με την Παπαγιά μου στα μάτια δεν σ' είδα για έσάνε, κυρά μου... »

Του λέει πάλι ή βασιλοπούλα :

— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, θυμήσου, βασιλιά μου... — Μάνα μου, σάς τ' όρκίζομαι, νά, με την Παπαγιά μου στα μάτια δεν σ' είδα για έσάνε, κυρά μου... »

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΦΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΑΣΣΕΡ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Στη Σουμάτρα θρίσκονται πολλά φειδία, κι' ανάμεσα σ' αυτά το πιο διαδεδομένο και το πιο μεγάλο είναι ο πύθων.

Είναι απερίγραπτος ο φόβος που αισθάνονται οι Ιθαγενείς για το έρπετο αυτό, το όποιον εν τούτοις είναι ελάχιστα επικίνδυνος.

Και όμως, όσο ψυχραιμος κι' αν είναι κανείς, όταν το συναντήσει μέσα στην ζούγκλα αισθάνεται ένα φόβο ακατανίκητο, γιατί και ιδίως όταν το μέρος είναι πυκνοφυτευμένο, δεν ξέρει πού βρίσκεται το κεφάλι, όταν τύχη ν' αντικρύσει την ούρα και πάλι όταν θρεθί μπρος στο κεφάλι φοβάται μήπως ή ούρα αρχίσει να τυλίγεται γύρω του.

Εν τούτοις δεν άκουσα ποτέ μου πώς ένας πύθων έπετέθη εναντίον ενός ανθρώπου χωρίς άφορμή. Δεν έχει έπιτεθη ούτε καν εναντίον μικρών παιδιών, μολοντί ένα παιδί θα ήταν εύκολη λεία γι' αυτόν. Φτάνει, όταν αντικρύσει κανείς το φίδι να του αφήσει έλευθερο τον δρόμο για να φύγει και να μην το πατήσει. Έτσι ο κίνδυνος παρέρχεται.

Ο πύθων, όταν τον ιδη κανείς σκοτωμένο ή μέσα σε κλουβί, διακρίνεται άμέσως απ' όλα τ' άλλα είδη των φιδιών, έστω κι' αν δεν βρίσκεται στην πλήρη ανάπτυξή του. Το κυριώτερο διακριτικό του γνώρισμα είναι πως κοντά στην ούρα έχει δυο υπολείμματα ποδιών, δυο πραγματάκια σαν γάντζους που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά πόδια σε υποτυπώδη μορφή.

Φυσικά, όταν ο πύθων είναι ανεπτυγμένος δεν χρειάζεται να ιδη κανείς τα πόδια του για να τον γνωρίσει. Ένας πύθων μπορεί να φθάσει και σε μήκος δέκα μέτρων ακόμη. Όλα, όσα έχουν γραφή και λεχθή για μεγαλειότερες διαστάσεις είναι παραμύθια, εκτός εάν έχουν εξακριβωθεί από αξιόπιστα πρόσωπα.

Η ζούγκλα έχει δώσει άφορμή σ' ένα πλήθος εξωπραγματικές αφηγήσεις κι' αυτό δεν οφείλεται στο ότι όσοι έγραψαν αυτά τα πράγματα είναι εκ συστήματος ψευδολόγοι, αλλά στο ότι θαμβώνονται από το επιβλητικό περιβάλλον σε τέτοιο βαθμό, ώστε δεν είναι σε θέση να αντίληφθούν τις κανονικές διαστάσεις των θηρίων.

Θυμήσου, Φιορεντίν μου, τ' έχεις και δε θυμάσαι...
— Θυμήσου, Φιορεντίν μου, θυμήσου την καρδιά μου...
— Μάνα μου, οικονομικά, και με την Πασιάνια μου...
— Πάρε φιλή απ' τη μάνα σου, μήπως και θυμηθείς με...

Τότε το βασιλόπουλο έσκυψε και φίλησε τη μάνα του τρεις φορές. Κι' άμέσως έγινε μεγάλο θαύμα. Η κατάρα λύθηκε, θυμήθηκε και ξεφάνισε.

— Έσ' είσαι ή ντολτσινέα μου, έσ' είσαι το Λενιό μου,
Έσ' είσαι πού μ' έγλύτσωσε από τον θάνατό μου

Κι' άμέσως έπεσε στην αγκαλιά της καλής του. Τότε ο βασιλιάς λέει στην κόρη:

— Πάρε, νόφη μου, το σπαθί με θέλημα δικό μου...
και δτι θέλεις κάνε τον τόν άδικο το γιού μου...
Πού τόσο σε θαυάνισε, Πάρε του το κεφάλι...
— Εύχαριστώ σε, βασιλιά, ή χάρι σου μεγάλη...
μά δέξα νάχη ο Θεός, όπου συνήρθε ο νους του παρακαλώ σε, βασιλιά, συμπάθη' το το γιού σου

Συγκινημένος τότε ο γέρο - βασιλιάς έδωσε την εγγύη του. Και παντρεύτηκε λοιπόν και παρήκανε, ζευγάρι και κλωνάρι που λένε, μ' όργανα, τούμπανα, λαούμια, χαρές μεγάλες και ζήσανε κείνοι καλά και μες καλλίτερα και στα δικά σας κορσαίδες !...

σαν βλέπουν, κι' ακόμη λιγώτερο να τα περιγράφουν ύστερα πιστά και αντικειμενικά.

Τις ίδιες υπερβολές που ακούει κανείς για το μέγεθος των φιδιών, ακούει και για το μέγεθος της λείας που μπορούν να καταπιούν. Δεν θυμίζω πια αν έκουσα ή αν μου διηγήθηκαν ότι ένας πύθων κατάπιε ποτέ έναν δλόκληρο κεραμπάου (θούβαλο)! Ίσως να είμαι άπιστος Θωμάς, αλλά για να πιστέψω ένα τόσο πράγμα θα έπρεπε να το ιδω με τα μάτια μου. Άπονε απ' δτι έχω ιδη και ακούσει σχηματίσει την πεποίθησή πως το μεγαλειότερο ζώον που μπορεί να καταπιεί ένας πύθων, είναι ένας αγριόχοιρος. Και πάλι για να το πιστώσει αυτό πρέπει να παιδεύτη μια δλόκληρη ημέρα και συχνά στο διάστημα αυτό... θα λή με το πιασμένο:

«Τί ήθελα και καταπιάστηκα εγώ μ' ένα τέτοιο μελά!»

Όσο όμως κι' αν μετανοήση, του είναι πια αδύνατον να σταματήσει. Όλη ή ανατομική κατασκευή του είναι τέτοια που όταν αρχίσει να τρώη πρέπει να φτάσει ως το τέλος.

Ο πύθων έχει ένα κεφάλι πολύ ανεπτυγμένο, το οποίο μπορεί να μεγαλώσει επ' άπειρον, γιατί το δέρμα του έχει μοναδική ελαστικότητα. Τα σαγόνια του δεν εφαρμόζουν το ένα επάνω στο άλλο, αλλά απλώς συνδέονται με μια λωρίδα ής μελτος. Έτσι μπορεί να ανοίξει το στόμα του, όσο θέλει αναλόγως του μεγέθους της λείας που θα αρπάξει. Όταν λοιπόν αρχίσει να καταπίνει την λεία του — και κατά κανόνα αρχίζει πάντα από το κεφάλι — τα δυο σαγόνια δεν εργάζονται μαζί, αλλά το ένα κρατάει την λεία και το άλλο δουλεύει. Έτσι γίνεται έναλλάξ έως ότου φθάσει στο τέλος.

Έννοείται ότι προηγουμένως ο πύθων έχει φροντίσει να σπάσει όλα τα κόκκαλα του θύματός του, περιμένοντας το σώμα του γύρω του κι' έτσι ο όγκος που κατεβάζει δεν υπάρχει φόβος να του σταθεί στον λαιμό.

Θά σκεφθήτε: Μά δεν κινδυνεύει να πάθει άσφυξία; Πώς αναπνέει ο πύθων την ώρα που καταπίνει ένα ζώο τόσο όγκωδες; Και γι' αυτό ακόμη έχει προνοήσει η φύσις. Όχι μόνον μπορεί ο πύθων ν' ανοίξει, να μεγαλώσει, να πλατύνει τα σαγόνια του, όσο θέλει, αλλά ακόμη δεν έχει παρά μόνον τόν ένα πνεύμονα — τόν δεξιόν — τελειώς ανεπτυγμένον και αυτός πάλι βρίσκεται τόσο πλάγια τοποθετημένος, ώστε ή λειτουργία του ελάχιστα παρεμποδίζεται.

Μόλις ο πύθων καταπιεί όριστικά την λεία του, έχοντας την με άφθονο σάλιο που κάνει πιο εύκολη την κατάποση, τεντώνεται πια στα ίσια και μένει άκίνητος επί εβδομάδες δλόκληρες καμμία φορά, και στο διάστημα αυτό της χωνεύσεως του είναι αδύνατον να κινηθί και να φύγει, έστω κι' αν τον απειλή μεγάλος κίνδυνος.

Συνήθως οι πύθωνες ζούν σε κατοικημένα μέρη, γιατί έκει μπορούν να θρίσκουν εύκολότερα ποτίκια, γατίες, πουλερικά κτλ. Αν τύχη κανένας πύθων να έσφαξε αρκετά ανεπτυγμένον, τότε μπορεί να έπιγειρήσει ν' ανοίξει και καμμία κατόικα ή κανένα γουρούνι, σπάζοντας αυτό το θηρίο σε κακό, γιατί τόν τσαντώνει μολις έχει καταπιεί το θύμα του ή κι' όταν άκουσε να έχει μισοκαταπιεί και τόν ξεκάνουν εύκολάτα. Με μια σφαίρα στο κεφάλι και ο μεγαλειότερος πύθων μένει κρόος στον τόπο, αλλά κι' ένα χτύπημα στον σβέρκο είναι δυνατό εύλο φέρνει το ίδιο αποτέλεσμα, μόνον που είναι λιγώις εκτενέι, οι όποιοι έχουν τον θάρρος να πιάσουν το τρομερό έρπετο τόσο κοντά.

J. C. BRASSER

ΑΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΤΗΣ ΖΑΝ ΜΟΡΕΛ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

ΕΙΧΕ αρχίσει πια να βραδυάζει...

Η καθημερινή δουλειά είχε τελειώσει και η νεες κοπέλλες, ζευγάρια-ζευγάρια, έφευγαν απ' τα γραφεία και τα ατελιέ όπου εργαζόντουσαν... Οι παρισνοί δρόμοι γέμιζαν απ' τα εύθυμα εκείνα σπουργίτια που δίνουν μια τόσο ξεχωριστή νότα στη γαλλική πρωτεύουσα... Άλλες γύριζαν στα σπίτια τους, άλλες έπαιναν στους κινηματογράφους που τις τραβούσαν με τις έλκυστικές ρεκλάμες τους και άλλες, πιο ειαστικές, έτρεχαν να συναντήσουν τόν αγαπημένο τους...

Κι' όλες τους ήσαν έξ ήσου πρόσχαρες, έξ ήσου χαριτωμένες έξ ήσου κομψές.

Οι νέοι στο πέρασμά τους τους πετοούσαν πειραχτικά λόγια, στα όποια εκείνες απαντούσαν με γέλια κ' οι γέροι, χωρίς να τους λένε τίποτε, τις κατέτρωγαν με τα βλέμματά τους.

Η Μαριόν, ή πιο ώραία, ή πιο γλυκειά, μά κ' ή πιο έργατική κ' ή πιο προκομμένη δακτυλογράφος της Μεγάλης Έταιρείας Αυτοκινήτων «Περνώ και Σια», όταν έφυγε εκείνο το βράδυ απ' το γραφείο της, ήταν πολύ μεγαλοπρεπής. Τού κάκου δυο φίλες της που εργαζόντουσαν κι' αυτές στην Έταιρεία, της πρότειναν να πάνε σ' ένα

κινηματογράφο της Μαρτελέν, όπου παιζόταν το καινούριο φίλμ του Ρόμπερ Τέιλορ. Η Μαριόν δεν δέχτηκε να τις συντροφεύσει μολοντί δεν θα πλήρωνε τίποτε γιατί ή φίλες της είχαν πάρει εισιτήρια από κάποιο γνωστό τους δημοσιογράφο, και τις άφησε για να ξεακολουθήσει μόνη της το δρόμο της με ήπια γρήγορο και διασκεδαστικό...

Ω! πόσο πιο ώραία την έκανε ή θλίψη που ήταν αποτυπωμένη στα χαρακτηριστικά της... Πόσο τα μάτια της φανόντουσαν τώρα πιο έκφραστικά...

Μά τί είχε λοιπόν;... Γιατί ήταν τόσο λυπημένη;... Γιατί τα μάτια της φανόντουσαν έτοιμα να κλάψουν;... Και όμως, έδω και λίγες ήμέρες ακόμα, ήταν τόσο πρόσχαρη, τόσο ευτυχισμένη...

Ναί,μά έδω και λίγες ήμέρες, τα πράγματα ήσαν διαφορετικά... Η Μαριόν ήταν σίγουρη για το μέλλον... Η έξερε ότι είχε μια ταχτική εργασία που επέτρεπε να ζούν με κάποια άνεσι ή ίδια κ' ή ηλικιωμένη μητέρα της...

Ενώ τώρα;... Ω! ή όλη αυτή ή ξενοιασιά, αυτή ή έμπιστοσύνη στο μέλλον είχε καταφρεύσει με μια...

Ναί,αυρίο θα βρισκόταν χωρίς εργασία στο δρόμο... θα πεινούσε αυτή κ' ή μητέρα της... γιατί ή Έταιρεία στην όποια βρισκόταν θα χρεωκοπούσε...

Σήμερα, πρό λίγων μόλις ώρων, είχε μάθει την αλήθεια, τη φοβερή αλήθεια. Την είχε μάθει έντελώς από...

πτα, χωρίς να τὸ θέλῃ... Κατὰ τις πέντε τὸ ἀπόγευμα εἶχε τελειώσει τὴν ἀντιγραφὴ μερικῶν ἐγγράφων καὶ τὰ πήρε γιὰ νὰ τὰ πᾶν στὸ διευθυντὴ τοῦ τμήματός της, τὸν κ. Λερούα, γιὰ νὰ τὰ υπογράψῃ... Ἦταν ἡ ὥρα πού ὁ κ. Λερούα ὑπέγραφε πάντα τὰ ἐγγράφα καὶ θρικόταν μόνος συνήθως...

Ἡ Μαριὸν μπήκε στὸν μικρὸ προθάλαμο τοῦ προϊστάμενου της πού τὸν χώριζε ἀπ' τὸ κυρίως γραφεῖο τοῦ μιά θαλαμῆς θελουδένιας κουρτίνας κ' ἐτοιμάστηκε νὰ προχωρήσῃ μέσα δταν ἔξαφνα στάθηκε στὸ κατώφλι, ἀκούγοντας συζητήσεις...

Ὁ κ. Λερούα κουβέντιαζε μὲ τὸ γενικὸ διευθυντὴ τῆς Ἑταιρείας, τὸν κ. Περνῶ.

— Ναι, φτωχέ μου Λερούα, ἔλεγε ὁ κ. Περνῶ, εἴμαστε κατεστραμμένοι... Ὁ συναγωνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὰ πολλὰ αὐτοκίνητα μᾶς κατέστρεψε... Ἡ κυβερνήσις δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν παραμικρὴ πειὰ ἐνίσχυσι... Κι' ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ κηρύξουμε χρεωκοπία... Συνεννοήθηκα κιόλας μὲ τοὺς δικηγόρους μου σχετικῶς... Σεῖς θὰ καλέσετε αὐριο τὸ πρωτοδικὸ καὶ θὰ τοῦ ἀνακοινώσετε τὴ φριχτὴ ἀλήθεια. Ἀπὸ μεθαύριο σταματᾶν ἡ ἐργασία... Εἶνε φριχτὸ θέβαια αὐτὸ... θὰ μείνουν χωρὶς ἐργασία τόσοι ἄνθρωποι... Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ ν' ἀποσοθῆσω τὸ κακὸ, δυστυχῶς ὁ μὴς δὲν τὸ κατάρθωσα...

Ἡ Μαριὸν, μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἀπόμεινε στὴ θέσι της... Δὲν ὑπόρεσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα, γιὰτὶ ἡ ἰσχυρὰ της ἦταν τόσο ὥστε τ' αὐτιά της θοῦζαν... Ὅλη ἡ γαλήνη της, ὅλη ἡ μικρὴ εὐτυχία της εἶχε χαθῇ σὲ μιά στιγμὴ...

Εἶδε μὲ μιάς τὸ μέλλον νὰ ὀρθώνεται τρομερὸ μπροστά της, εἶδε τὸ φάσμα τῆς πείνας νὰ τὴν ἀπειλῇ, ὅπως τὸ ἔβλεπε καὶ τώρα πού μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ γύριζε στὸ σπῆτι της. Ἡ ταραχὴ της ἦταν τόσο, ὥστε κάθε τόσο αἰσθανόταν τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν. Πῶς θὰ εἶλεγε στὴ μητέρα της τὴ φριχτὴ ἀλήθεια; Πῶς θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ πεινοῦσαν; Ὅτι θὰ τοὺς ἔθωναν ἀπὸ τὸ χαριτωμένο τους μικρὸ διαμέρισμα, γιὰτὶ δὲν θὰ εἶχαν πειὰ νὰ πληρώσουν τὸ νοίκι;...

Ὡ! Ὅχι... ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν τῆς πῇ τίποτε... Γιὰτὶ νὰ τὴν κἀν νὰ αἰσθανθῇ κ' ἐκεῖνη τὴ θλίψι πού ὁπέφερε αὐτὴ τώρα;... Εἶχε μερικὲς οἰκονομίες καὶ θὰ κύτταζε νὰ τὰ θγάλῃ μ' αὐτὲς πέρα-ὧς δτου νὰ θρῇ ἄλλοι ἐργασίας... Μὰ θὰ εὑρίσκε τάχα τόσο εὐκόλα δουλειὰ, αὐτὴ πού δὲν εἶχε σχέσεις σχεδὸν μὲ κανένα; Ἀδιάφορο!... θὰ ρωτοῦσε παντοῦ, θὰ πῆγαινε παντοῦ, θὰ παρακαλοῦσε κ' ἴσως ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὴν ἀφῆνε ἔτσι...

Ἡ σκέψις αὐτὲς ξανάδωσαν λίγο θάρρος στὴ Μαριὸν καὶ τὴν ἔκαναν νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της...

Γύρω της, στὴν πλατεῖα λεωφόρο, ὁ κόσμος πηγαινοερχόταν... Τὰ φῶτα ἔλαμπαν στὶς προθήκες τῶν καταστημάτων πολυτελείας, μπρὸς στίς ὁποῖες ἡ Μαριὸν τις ἄλλες θραυδὲς, σταματοῦσε λίγο γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ πλούσια πράγματα πού ἦσαν ἐκτεθειμένα σ' αὐτές...

Μὰ ἀπόψε δὲν εἶχε καμιὰ τέτοια διάθεσι...

Κύτταξε ἀδιάφορῃ γύρω της κ' ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της...

Ἐξαφνα μιά σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ της: θυμῆθηκε τὸν περίεργο ἐκεῖνο νέο, ὁ ὁποῖος μιά βδομάδα τώρα τὴν παρακολουθοῦσε κάθε θράδου τὴν ὥρα πού σχολάζε ἀπὸ τὴν ἐργασία της...

Ἀπόψε τὸν εἶχε ξεχάσει ὀλότελα, μὰ οὔτε καὶ τὸν εἶχε δῇ καθόλου, τὴν ὥρα πού ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία νὰ στέκεται στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο. Ἡ, μᾶλλον, θλιμμένη, καθὼς ἦταν, δὲν εἶχε κυττάξει γιὰ νὰ τὸν δῇ...

Κυριευμένη ἀπὸ ἕνα αἶσθημα περιεργείας, ἡ Μαριὸν γύρισε τὸ κεφάλι της...

Καὶ τὸν εἶδε... Τὴν παρακολουθοῦσε ὅπως κάθε θράδου ἀπὸ κάποια ἀπόστασι, δειλὸς πάντα καὶ συνεσταλμένος. Ναι, τόσες μέρες τώρα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς χαμογελάσῃ, νὰ τὴ χαιρετήσῃ κἀν.

Δὲν ἦταν μεγαλειότερος ἀπὸ εἰκοσι πέντε χρόνων καὶ εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ Μαριὸν τὸν εὑρίσκε πολὺ συμπαθητικὸ μὲ τὸ γλυκὺ του πρόσωπο καὶ τὰ ὄνειροπόλα μάτια. Ἀν τῆς μιλοῦσε δὲν θὰ τοῦ φερνόταν ἀπότομα, ὅπως ἔκανε σ' ὅλους τοὺς ἄλλους πού τολμοῦσαν νὰ τῆς ἐκφράζον στὸ δρόμο τὸ θαυμασμό τους. Μὰ ὅπως εἶπαμε, ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ἀπευθύνει τὸ λόγῳ. Περιωριζόταν νὰ τὴν ἀκολουθῇ, κρυπτόντας τὴν ἴδια ἀπόστασι πάντοτε, ἀπὸ τὸ γραφεῖο της ὡς τὸ σπῆτι της.

Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ἐκεῖνο τὸ θράδου, μὲ τὴ διαφορὰ μόνον πὼς τὴν ὥρα πού ἡ Μαριὸν ἔμπαινε στὴν πόρτα καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς αὐτὸν μὲ μὴν ἀποκλειστικὴ περιέργεια, ἐκεῖνος ἀπὸ μακριὰ ἔβλεπε τὸ πῆλλο του καὶ τὴ χαρῆτες μὲ μεγάλη εὐγένεια.

— Ἐκανε τὸ πρῶτο θῆμα ἰ σκέφθηκε λίγο εἰς τὴν Μαριὸν.

Μὰ ἡ μικρὴ της αὐτὴ εὐθυμία διαλύθηκε καθὼς θῆκε τις σκάλες πού ὠδηγοῦσαν στὸ διαμέρισμα. Σκεφτόταν τώρα ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θ' ἀναγκαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸ τὸ σπῆτι, πού τόσο τὸ ἀγαποῦσε, νὰ καταφύγῃ μὲ τὴ μητέρα της σὲ καμιὰ τραγῆ.

Ἐδῶ εἶχαν τρία ὠραῖα δωμάτια περιποιημένα, ἔρα, ζεστὰ μὲ ὅλες τους τις ἀνέσεις. Ἡ Μαριὸν τὰ εἶδε συγυρίσει μὲ ὅλο της τὸ γούστο, ὥστε οἱ φίλες της εἶχαν πῆγαιναν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν, τῆς ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἕνα μικρὸ παλατάκι. Καὶ τώρα μὲς τὸ παλατάκι τὸ θὰ ἔμπαινε ἡ φτώχεια μὲ τὴ χειρότερὴ της μορφή.

Δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια τῆς Μαριὸν, καθὼς ἔκρινε τὴ σκέψι αὐτὴ. Τὰ σκούπισε ὁμῶς γρήγορα μὲ τὸν γορτ, πῆρε πρόσχαρο ὄψος, ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ, μπαίνοντας μέσα, φώναξε:

— Καλησπέρα, μαμά!...

Καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν κ. Ζουδιέ, τὴ μητέρα της, ὁποῖα ἔστρωνε τὴν ὥρα ἐκεῖνη τὸ τραπέζι, τὴ φίλησε τρυφερά.

Ἡ κ. Ζουδιέ φίλησε κ' αὐτὴ, εὐτυχισμένη τὴν καί της εἶπε:

— Μικρούλα μου Μαριὸν, θὰ πεινᾷς... Σοῦ ἔχω εἰτοιμάσει ὠραῖα πράγματα ἀπόψε... Ἐργάζεσαι καὶ πεῖ νὰ τρῶς καλά...

Μὰ ἡ Μαριὸν μόλις ἄγγιξε τὰ ὠραῖα πράγματα καὶ τῆς εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μητέρα της. Ἡ θλιβερὴ της σκέψις τῆς ἔκοθαν τὴν ὁρεξί...

— Μὰ εἰς, παιδί μου, δὲν τρῶς καθόλου, παρατηρήσε ἀνῆσυχη ἡ κ. Ζουδιέ. Τί ἔχεις;

— Τίποτε, μαμά, τίποτε, ἀπάντησε ἡ Μαριὸν. Μὰ πῶς γὰρ μὲ κάποια συνάδελφό μου καὶ φάγαμε ἀπὸ μιά πιαστὰ τὴν ὥρα πού σχολάσαμε καὶ αὐτὴ φαίνεται μόνον πε τὴν ὁρεξί...

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ Μαριὸν καθόταν μιά-δύ ἀπὸ μὲ τὴ μητέρα της καὶ διάβαζε ἡ κεντούσε. Μὰ ἐκεῖνη πρὸς τὸν θράδου προφασίστηκε πὼς ἦταν κουρασμένη καὶ πῆγε καὶ πλύνισε νερό.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁμῶς ὁ ὕπνος δὲν τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἡ σκέψις ὅτι αὐριο θὰ ἔμενε χωρὶς ἐργασία, τῆς ἔβγαλε τὸν ὕπνο καὶ τὴ βασάνιζε ὀδυνηρά.

II

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴν συνηθισμένη της ὥρα πρὸς τὸ γραφεῖο, μὰ οὔτε ἐργάστηκε σχεδὸν καθόλου, πρὸς τὸ πῶς πού ἔκανε τις ἄλλες συναδέλφους της πού ἤξεραν πὼς ἐργατικὴ ἦταν, νὰ παραξευτεῖ. Ἡ Μαριὸν σκέφτηκε γιὰ μιά στιγμὴ νὰ τοὺς πῇ τὴν ἀλήθεια, μὰ ὅμως τὴν μάζαιναν καλλίτερα ἀπὸ ἄλλοι... Κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ λωστὸς ὁ διευθυντὴς τοὺς καλεσε ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους καὶ μὲ λίγα λόγια τοὺς εἶπε ὅτι ἡ Ἑταιρεία εἶχε χρεωκοπήσει.

Κ' ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι ἔχασαν τὸ χρῶμα τους, ἐπρόκειτο θες:

— Ἡ διευθυνσις τῆς Ἑταιρείας, ἀναλογίζομένη τὴν θέσι της καὶ παρ' ὅλη τὴν τραγικὴ οἰκονομικὴ της κατάστασι θὰ σᾶς πληρώσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα σᾶς ἀναλογίζονται ὡς πρὸς τὴν πληρωσὴν... Στὸ τρίτο, ἕνα παραγωγικὸ γραφεῖο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε διαβάσει στὴν ἐφημερίδα ὅτι ἔπρεπε νὰ κατασκευασθῇ τὴν εἶχε δεχτὴ ὁ Θεὸς ὁ διευθυντὴς του, ἦνας γονταῖνθρωπος μέκατακόκκινα μάτια. Μόλις τὴν εἶδε, τῆς εἶπε:

— Ἀ, σεις, δεσποινίς, πού εἴστε τόσο ὠραῖα, εἰσθε ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ χρειάζεται...

Ἡ Μαριὸν τάχασε καὶ κοκκίνισε μὲ τὸ κομπλιμέντο αὐτό. Ἐπειτα ὁ παραγγελιοδόχος τῆς εἶπε:

— Γιὰ καθῆστε στὴ μηχανὴ νὰ δοῦν ἂν ἐργάζεστε γρήγορα, ἂν καὶ δὲν μοῦ φαίνεται ἀπαραίτητο αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς προσλάβω...

Κ' ἐνῶ ἡ Μαριὸν καθῆσε στὴ μηχανὴ κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ, ὁ παραγγελιοδόχος ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε χυδαῖα:

— Γιὰ νὰ σᾶς προσλάβω πρέπει νὰ εἴστε... καλὴ μαζὶ μου... Γιὰ νὰ δοῦμε...

Καὶ, πρὶν ἡ Μαριὸν προτάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε στὸ λαμπό.

Ἡ νέα πετάχτηκε ἀπάνω κατακόκκινη καὶ μέσα στὴν ὁρὴν της, ὤψωσε τὸ χέρι καὶ μπάτισε τὸν παραγγελιοδόχο. Ἐπειτα, καταταραγμένη, ἔφυγε.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὴν εἶχε ἀναστατώσει καὶ τώρα καθὼς γύριζε ἀπηυθεμένη στὸ σπῆτι της, τὸ σκεφτόταν ἀκόμα.

Μὰ ἔξαφνα ἡ σκέψις της, σὰν νὰ ζητοῦπε κάποια ἀνακούφισι, πῆγε στὸν ἀγνωστο νέο, πού τὴν παρακολουθοῦσε ἄλλοτε δταν ἐργαζόταν.

Εἶχε νὰ τὸν δῇ ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπ' τὴν ἑταιρία, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὴν εἶχε κυττάξει τόσο παράδοξα... Τὶ εἶχε γίνε; Σίγουρα εἶχε χαθῇ κ' αὐτὸς μαζί μὲ τὴν περασμένη της εὐτυχία...

Γιὰτὶ τώρα μόλις τὸ ὁμολογοῦσε αὐτὸ ἡ Μαριὸν στὸν ἑαυτὸ της—ὁ νέος αὐτὸς δὲν τῆς ἦταν καθόλου ἀντιπαθητικὸς... Κάθε ἄλλο μάλιστα... Τῆς εἶχε ἀρέσει πολὺ μὲ τὴ σοβαρὴ του ἔκφρασι, μὲ τὰ ὠραῖα του μάτια, μὲ τὸ δειλὸ ὄψος του... Ἀν δὲν ἦταν τόσο δειλός, μάλιστα, ἴσως νὰ εἶχαν γίνε φίλοι, γιὰτὶ ἡ Μαριὸν παρ' ὅλη τὴν ἐπιφυλακτικότητά πού ἔδειχνε πρὸς ὅλους τοὺς νέους αἰσθανόταν κάποια ἐμπιστοσύνη πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ τῆς ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστος.

Μὰ τώρα τὸν εἶχε χάσει... Τὸν εἶχε χάσει γιὰ πάντα... Κ' ἡ σκέψις αὐτὴ ἐπρόσθεσε μιά ἀκόμα θλίψι στὴν καρδιά της...

Μὰ, Θεέ μου!... Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ νέος πού στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο ἀπέναντι στὸ σπῆτι της;

Ἦταν αὐτός...

Ἡ Μαριὸν δὲν γελιώταν.

Ὡ! νὰ... ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὴν χαιρετήσῃ, ὅπως εἶχε κάνει κ' ἕνα ἄλλο θράδου...

Ἡ Μαριὸν, ἀσυναίσθητα, γιὰ πρώτη φορά, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμὸ του μὲ μιά ἐλαφρὰ κλίσι τοῦ κεφαλοῦ.

Καὶ μῆκε μέσα στὸ σπῆτι της μ' ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα ἀνακούφισεως...

Εἶχε αἰσθανθῇ μὲ μιάς ὅλες τις ἐννοίες της, ὅλες τις θλίψεις της νὰ διαλύονται.

Ἦταν περίεργο αὐτὸ, μὰ ἦταν ἀλήθεια...

Εἶχε φτάσει ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ νέου γιὰ νὰ τὴν ξανακάνῃ χαρούμενη, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην στὸ μέλλον, γιὰ νὰ τὴν κἀν νὰ πιστέψῃ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔβγαينه ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι της...

Ἀνέθηκε ἀνάλαφρη τις σκάλες καὶ μῆκε μέσα στὸ διαμέρισμά της.

— Καλησπέρα, μαμά! φώναξε.

Μὰ ἡ κ. Ζουδιέ δὲν ἦταν μόνη. Μαζύ της ἦταν καὶ μιά στενὴ φίλη τῆς Μαριὸν, ἡ Κλάρα Φουκέ.

IV

Ἡ Μαριὸν παραξευτεῖτο βλέποντας τὴ φίλη της καὶ κεί. Γιὰ μιά στιγμὴ μάλιστα φοβήθηκε μήπως εἶχε πῇ στὴ μητέρα της τίποτε, μὰ ἡ γαλήνια ἔκφρασις τῆς κ. Ζουδιέ τὴν καθυσχέασε.

— Τί κάνεις, Κλάρα, τὴ ρώτησε. Πῶς μᾶς θυμῆθηκες; Ἐχῶ ἀρκετὸ καιρὸ νὰ σὲ ἴδω.

— Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχομε πολὺ καιρὸ νὰ ἰδωθούμε, τῆς ἀπάντησε ἡ Κλάρα σ' ἐπιθυμῆσαι καὶ ἦρθα.

— Καὶ ἔκανες πολὺ καλά... Ἐχεις πολλὴ ὥρα ποδὸ μὲ περιμένεις;

— Ὅχι, ἦρθα μόλις πρὸ πέντε λεπτῶν... Κουβέντιαζε μὲ τὴ μαμά σου καὶ σὲ περιμένα.

Ἡ Κλάρα ὁμῶς, καθὼς τῆς μιλοῦσε, τὴν κύτταζε κατὰματα καὶ τὸ βλέμμα τῆς εἶδεινε πὼς ἤθελε νὰ τῆς πῇ κάτι ἰδιαίτερος, χωρὶς νὰ εἶναι μπροστὰ ἡ μητέρα της.

Ἡ Μαριὸν τὸ κατέλαβε αὐτὸ καὶ εἶπε:

— Καὶ ἀκριβῶς, Κλάρα, σὲ ἤθελα. Εἰρῶ πὼς ἀναπᾶς πολὺ τὰ ὠραῖα βιβλία καὶ ἔχω νὰ σοῦ δείξω μερικά πού ἀγόρασα σὲ τιμὲς πραγματικῆς εὐκαιρίας. Ἐλα στὴν καμὰρὴ μου. Μᾶς ἐπιτρέπετε μαμά;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτᾷς; εἶπε ἡ κ. Ζουδιέ.

Καὶ χαμογελῶντας, ἐπρόσθεσε:

— Ἐξ ἄλλου ἐσεῖς τὰ κορίτσια θὰ ἔχετε νὰ πῆτε τὰ ἰδιαίτερα σας πού δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούμε ἐμεῖς ἡ γρηές.

Μέλις ἡ δὴ νέος θρέθησαν μόνες στὴν κουψὴ κρεββατοκαμαροῦλα τῆς Μαριὸν, ἡ Κλάρα πῆρε ἔξαφνα σὸ δρό ὄψος καὶ εἶπε στὴ φίλη της:

Τὶ ἔμαθα, φτωχὴ μου Μαριὸν; Ἐχασες τὴν θέσι σου; Καὶ ἦσαν τόσο καλά σ' αὐτὴ τὴν ἑταιρία τῶν αὐτοκινήτων!...

— Ναι, Κλάρα μου, ἀπάντησε ἡ Μαριὸν. Δὲν φαντάζεσαι τί τρομερὲς ἡμέρες πού περνᾶω... Δὲν ἔχω πῇ ἀκόμα τίποτε στὴ μαμά... Καὶ τρέμω τὴ στιγμὴ πού θ' ἀναγκασθῶ νὰ τῆς φανερώσω τὰ πάντα, νὰ τῆς πῶ ὅτι θάρχησῃ νὰ περνᾶμε ἡμέρες φτώχειας... ἡμέρες πείνας... Καὶ ἦταν τόσο εὐτυχισμένη τὸν τελευταῖο.

καιρό ή φτωχή μου μαμά...

Καί λέγοντας αυτά, ή Μαριόν αναλύθηκε σέ δάκρυα.

— Η Κλάρα τήν αγκάλιασε καί τής εἶπε :

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μικρούλα μου...

— Πῶς νά μὴν ἀπελπίζωμαι ! φώναξε ή Μαριόν μὲ τὸ στήθος τῆς φουσκωμένο ἀπὸ λυγμούς. Εἶν' ἕνας μῆνας τώρα πού δὲν ἄφησα πόρτα πού νά μὴ τῇ χτυπήσω.. Ἄλλοθ' μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν χρειάζονται ὑπαλλήλους, ἀλλοῦ μ' ἐδιώξαν περιφρονητικά, ἀλλοῦ μοῦ φέρθηκαν χυδαία... Τί νά κάνω ; Τί νά κάνω ; Σέ θεθαίνω Κλάρα μου, πῶς ἂν δὲν εἶχα τὴ μητέρα μου, θά πήγαινα νά πῶσω σὸ Σηκουάνα...

— Μὴ λές ἀνοησίες !... τὴ διέκοψε ή Κλάρα. Καί προπαντὸς μὴν ἀπελπίζεσαι... Ποιὸς ξέρεי τί μπορεῖ νά γίνη ὡς αὐριο... Ἐξ ἄλλου δὲν ἦρθα ἀπλῶς γιὰ νά σέ δῶ... Ἦρθα γιὰτι ἔχω ὅπ' ὀμι μου κάποια ἐργασία γιὰ σένα...

— Τί λές ; φώναξε. Ἀλήθεια ; Ἀλήθεια ;

— Ναί, Μαριόν...

— Καί πού εἶναι ; τὴν ἔργασία ;... Λέγε γρήγορα νά τρέξω αὐριο κιόλας.

— Ἄκου... Ἐμαθα σήμερα τὸ ἀπόγευμα σὸ γραφεῖο πού ἐργάζομαι ὅτι θέλουν μιά δακτυλογράφο καί ἀλληλογράφο τῆς γαλλικῆς συγχρόνως στὰ γραφεῖα πού ἔχει ἐδῶ ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρεία «Ἀτλαντικ-Λαίν». Ὁ μισθὸς εἶναι δυὸ χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα δηλαδὴ πεντακόσια φράγκα περισσότερο ἀπ' ὅσα ἐπαιρνες στὴν Ἑταιρεία Περνώ...

Ἐνα χαμόγελο πικρῆς ἀπογοτεύσεως ἀπλώθηκε σὸ πρόσωπο τῆς Μαριόν.

— Ὡ ! εἶπε. Μιά τόση λαμπρὴ θέσι... Πρέπει νά ἔχη κανεὶς τεράστια μέσα γιὰ νά τὴν πάρῃ... Θά τὴν πολιορκοῦν ἄλλες ὑπομήφιες πού ἔχουν μεγάλες σχέσεις καί ἰσχυροὺς ὑποστηρικτάς.

— Μπα ! τὴ διέκοψε ή Κλάρα. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν εἶναι σὰν ἐμᾶς τοὺς Γάλλους. Δὲν ἔχουν πέρασι σ' αὐτοὺς τὰ μέσα, ἀλλὰ ἡ ἱκανότης... Καί στὴν ἱκανότητα δὲν σοῦ θγαίνει κανεὶς μπροστά, Κλάρα μου. Πήγαινε αὐριο στὰ γραφεῖα «Ἀτλαντικ-Λαίν» καί θά δῆς... Ἐξε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σου... καί στὴν καλὴ σου τύχη !

Ἡ Κλάρα πρόσφερε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ ἕναν παράδοξο τόνο, ὁ ὁποῖος ἔδωσε πραγματικὰ θάρρος στὴν Μαριόν...

— Καλὰ, εἶπε θά πάω... καί ὅς ἐλπίσω ὅτι αὐριο... ἂν καί μοῦ φαίνεται ὅτι γιὰ νά πάρω αὐτὴ τὴ θέσι, θά ἔπρεπε νά ἔχω τὴν ὑποστήριξη τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Ἀτλαντικ-Λαίν»...

Ἐνα παράδοξο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Κλάρας, ἡ ὁποία πρόσθεσε :

— Δηλαδὴ τοῦ λόρδου Σόμερταν...

V

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη ή Μαριόν δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Ἀντίθετα αἰσθήματα τὴν βασάνιζαν. Πότε ἔλπιζε καί τότε ἀπογορευόταν...

Ὡ ! τί εὐτυχία ἂν κατάρθωνε νά πάρῃ αὐτὴ τὴ λαμπρὴ θέσι !... Μά πῶς ἦταν δυνατόν αὐτό ;

Τὸ πρῶτ', ὅταν ξύπνησε, ἦταν μᾶλλον ἀποθαρρυνμένη... Νόμιζε ὅτι ἔπρεπε νά γίνη ἕνα θαῦμα γιὰ νά διοριστῇ στὴν «Ἀτλαντικ-Λαίν» καί γιὰ μιά στιγμὴ σκέφτηκε νά μὴν πάῃ καθόλου ἐκεῖ...

Γιατί νά πάῃ ; Γιὰ νά τῆς ποῦν γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα ὅτι δὲν τὴν χρειάζοντοσαν, ὅτι ἡ θέσις εἶχε καταληφθῇ ; Καί γιὰ νά φύγῃ, ἀπογοητευμένη περισσότερο ἀπὸ πρῶν ; Μά, καθῶς ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ντυνόταν... Ὡς ὅταν φόρεσε τὸ καπέλλο τῆς κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη τῆς...

Πόσο εἶχε χλωμίσει κι' ἀδυνατίσει τὸν τελευταῖο καιρό ! Τὸ ρόδινο χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς κόντευε νά χαθῇ ἐντελῶς... Ἡ μητέρα τῆς πού τὸ εἶχε προσέξει αὐτὸ τῆς ἔλεγε, μὴ ξέροντας τὴν πραγματικὴν αἰτία τῆς ἀδυναμίας τῆς : «Εργάζεσαι πολὺ, παιδί μου. Θά ἔπρεπε νά ζητήσης, καμμιὰ ἀδεια !»

Ποῦ νὰ ἔφερε ἡ φτωχὴ τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀδυναμίας τῆς...

Ὅταν, κατὰ τίς ἐννέα ἡ ὥρα, ή Μαριόν θρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντικ-Λαίν», στάθηκε λίγο ἀναποφάσιστη...

Δίσταζε νά μῆν μέσῃ...

Μά συγκέντρωσε ὅλο τῆς τὸ θάρρος καί προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδο. Διεσχισε τὸ χώλλ καί θρέθηκε μπρὸς σέ μιά σειρά γκισέ πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐργάζοντοσαν μερικοὶ ὑπάλληλοι.

Τοὺς κύτταξε ὅλους, ξεχώρισε τὸν πῶ συμπαθέστα καί προχώρησε πρὸς τὴν θυρίδα του.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ δεσποινίς ; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος μὲ τὸν ἑσπέρσιο...

— Ἦρθα, ἀπάντησε ή Μαριόν μὲ φωνὴ τρεμάμενη...

Καί λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, περιέμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν ἑσπέρσιο : «Ὡ ! ἦρθατε ἀργά ! ἡ θέσις καταλήφθη !...»

Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἴδια εὐγενεῖα πάντοτε :

— Ἄ, γιὰ τὴ θέσι τῆς δακτυλογράφου... Πρέπει ἀνεβῆτε στὸ ἐπάνω πάτωμα καί νά δῆτε τὸν διευθυντὸν κ. Μπράουν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ ἀπάντησε ή Μαριόν.

Καί μὲ πῶ σταθερὸ θῆμα τώρα ἀνέβηκε τὴ μεντεσμαρμαρηνία σκάλα πού ὡδηγοῦσε σὸ ἐπάνω πάτωμα.

Στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ διευθυντοῦ ἕνας κλητῆρας ἐστολὴ τῇ ρώτησε τί ἤθελε. Ἡ Μαριόν τοῦ ἀνεκρίθη ἀσκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τῆς κι' ἀμέσως ὁ κλητῆρας εἶπε :

— Περιμένετε ἐδῶ μιά στιγμὴ νά σᾶς ἀναγγεῖλῃ τὸν κ. Διευθυντῇ.

Καί μπῆκε σὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπράουν, ἀφήνοντας τὴ Μαριόν μόνη τῆς στὸν προθάλαμο.

Ὁ κλητῆρας ἔλειψε ἕνα λεπτὸ μόνον, μὰ αὐτὸ τὸν πρὸ φάνηκε στὴ νέα αἰώνας ὁλόκληρος.

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ. Ὅλες ἡ ἐλπίδες τῆς εἶχαν διαλυθῇ τώρα. Ὅλο τῆς τὸ θάρρος εἶχε καταρῶσει μὲ μιάς. Τὰ πόδια τῆς ἔτρεμαν... Ἦταν βέβαια πὺ ὁ κλητῆρας, θγαίνοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, θά τὴν ἐδιώχνε λέγοντάς τῆς ὅτι δὲν χρειάζοντοσαν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς.

Μὰ νά !... Ἡ θοареιὰ πόρτα ἀνοίξε πάλι καί ὁ κλητῆρας παρουσιάστηκε.

Κι' ἐνῶ ή Μαριόν τὸν κύτταξε μὲ μιά ἀπερίγραπτον γωνία, ὑποκλίθηκε ἔλαφρὰ μπροστὰ τῆς καί τῆς εἶπε :

— Περᾶστε, δεσποινίς, Ὁ κ. Μπράουν σᾶς περιμένει...

Ζαλισμένη, μὲ θῆμα πού κλονιζόταν, ή Μαριόν πῆγε πρὸς τὴν πόρτα καί θρέθηκε μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο γραφεῖο...

Τὰ μάτια τῆς νέας ἦσαν τόσο θαμνωμένα ἀπὸ τὴν πρᾶξή τῆς, ὥστε μόνις διέκρινε ἕναν ηλικιωμένο κύριον ὡς πενήντα πέντε ἐτῶν πού σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὅπου καθόταν γιὰ νά τὴν ὑποδεχθῇ.

Ἡ Μαριόν προσπάθησε νά συνέλθῃ καί ψιθύρισε :

— Καλημέρα σας, κύριε...

Ὁ κ. Μπράουν πρόσεξε, φαίνεται, τὴν ταραχὴ τῆς καί τῆς εἶπε :

— Καθῆστε δεσποινίς... Ἦνομά σας ;

— Μαριόν Ζουδιέ...

Μιά λάμψις φάνηκε στὰ μάτια τοῦ κ. Μπράουν, ἡ ποία ὅμως ἐσθυσε ἀμέσως.

— Λοιπόν, δεσποινίς Ζουδιέ, ἦρθατε, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας, γιὰ τὴ θέσι τῆς δακτυλογράφου.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε ή Μαριόν.

Καί μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία, ρώτησε :

— Εἶναι κενή, ἀκόμα αὐτὴ ἡ θέσις ;

Ὁ κ. Μπράουν χαμογέλασε μὲ καλωσύνη.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἀπάντησε, ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι κενὴ ἀκίμια, γιὰτι ὅλες ἡ ὑπομήφιες πού παρουσιάστηκαν ἐκρίθησαν ἀκατάλληλες. Ὡς δακτυλογράφοι θέβαια ὅλες πολὺ καλές, μὰ ὡς ἀλληλογράφοι ἐλαττωμέναι ἀπόστασι. Μόλις τὰ ἐλέμματα τοὺς διασταυρώσαν τῆς χαμογέλασε καί τὴ χαιρέτησε θγαζοντας τὸ καπέλλο του.

Ἡ Μαριόν τοῦ χαμογέλασε κι' ἐκεῖνη καί ἀπάντησε μὲ χαριετισμὸ τοῦ μὲ μιά κλίσιν τοῦ κεφαλιοῦ τῆς.

Γιὰ μιά στιγμὴ μάλιστα σκέφτηκε νά προχωρήσῃ πρὸς αὐτὸν καί νά τοῦ μιλήσῃ, μὰ, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἔπαυσε τὸ λεωφορεῖο κι' ἀνέθηκε ἀπάνω.

Καθὼς βίως ἔμπαινε μέσα τὸν χαιρέτησε φιλικὰ μὲ τὴν χερὶ τῆς.

Καί ὅλη τὴ διαδρομὴ, ἡ σκέψις τῆς πήγαινε σ' αὐτὸν. Σήμερα τῆς εἶχε φανῇ πολὺ πῶ συμπαθητικὸς ἀπὸ ὅλους... Μὰ γιὰτι νά εἶνε τόσο δειλὸς ; Γιατί νά μὴν τολμᾷ νά τῆς μιλήσῃ, ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσε ;...

Ναί, ή Μαριόν ἦταν βέβαιη περὶ πῶς τὴν ἀγαποῦσε... Μὰ μὲ πόση διάκρισι ! Μὲ πόσο σεβασμὸ... Ἦταν σίγουρη πῶς ἂν δὲν ἀποφάσῃ νά τοῦ μιλήσῃ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν, αὐτὸς δὲν θά τῆς μιλοῦσε ποτέ...

Ὡ ! ἂν τὸν ξανάβλεπε, θά τοῦ μιλοῦσε... Αὐτὸ πού ἔπρεπε νά τὴν εὐτυχία τῆς ἦταν ἕνα τρυφερὸ εἰ-

δύλλιο...κι' αἰσθανόνταν ὅτι ἡ καρδιά τῆς δὲν ἔμενε ἐντελῶς ἀδιάφορη πρὸς τὸν ὠραῖο αὐτὸ νέο...

Ἐξ ἄλλου — ἦταν παράδοξο αὐτό, μὰ ή Μαριόν τὸ αἰσθανόνταν βεβαίᾳ μέσα τῆς — νόμιζε πῶς στὸν νέο αὐτὸ εἶχε βρῇ τὸν καλὸ τῆς ἀγγελο... Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὴν εἶχε κυττάζει τὴν ἡμέρα πού χρεωκόπησε ή Ἑταιρεία καί χθές τὸ θράδυ, ἦταν ἀκριβῶς ἴδιος σὰν νά τῆς ἔλεγε : «Θάρρος καί ὅλα θά διορθωθοῦν !»

Ἐτσι τοῦλάχιστον τὸν εἶχε ἐρμηνεύσει ἐκεῖνη.

VI

Ὅταν ή Μαριόν γύρισε σὸ σπῖτι τῆς εῖχτηκε μὲ δάκρυα καί μὲ γέλια στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς καί τῆς ὡμολόγησε τὰ πάντα. Τῆς εἶπε οἱ ἕνα μῆνα τώρα ἦταν χωρὶς δουλειά, τῆς διηγήθηκε τίς θλίψεις τῆς καί τῆς ἀγωνίες τῆς καί τελείωσε προσθέτοντας :

— Μὰ τώρα, μαμά, ὅλα διορθώθηκαν πειά... Ἡ θέσις πού βρῆκα εἶνε τόσο λαμπρὰ ὥστε οὔτε νά τὴν ὀνειρευτῶ δὲν τολμοῦσα...

Ἰδιαίτερη γραμματεὺς τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀτλαντικ-Λαίν» !... Μὲ δυὸ χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα μισθὸ !... Ὡ ! εἴμαστε πειὰ πλούσιες... Δὲν θά μᾶς λείψῃ τίποτε !... Ἀπολύτως τίποτε !... Καί θά μᾶς μένουν τοῦλάχιστον πεντακόσια φράγκα τὸ μῆνα γιὰ νά τὰ ἐβάζουμε κατὰ μέρος... Κι' ὁ προϊστάμενός μου, ὁ κ. Μπράουν, φαίνεται τόσο καλὸς, τόσο εὐγενής... Ὡ ! τί εὐτυχία, μαμά !...

Ἡ κ. Ζουδιέ ἔχυνε κ' ἐκεῖνη δάκρυα χαρᾶς καί, φιλώντας τὴν κόρη τῆς, τῆς ἔλεγε :

— Καί δὲν μοῦ εἶπες τίποτε τόσον καιρὸ, κακὸ κορίτσι... Δὲν ἤθελες νά μὲ λυπήσῃς. Ὡ...ὦ ! πόσο μὲ ἀγαπᾶς, μικρὴ μου Μαριόν !... Πόσο μὲ κάνεις εὐτυχισμένη καί πόσο περήφανη... Ἄν ζοῦσε ὁ φτωχὸς σου πατέρα, θά ἦταν περήφανος κι' αὐτὸς γιὰ τὴ μοναχοκόρη του...

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ή Μαριόν ἔφαγε μὲ ὀρεξι... Τὸ θράδυ πῆγε ή Κλάρα σὸ σπῖτι τῆς καί τὴν ἐπῆρε καί ἐπῆγαν στὸν κινηματογράφο. Ὅταν ἐβῆγκαν ἀπ' αὐτόν, ή Μαριόν κύτταξε γύρω μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά ἔβλεπε τὸν ἀγνωστο θαυμαστή τῆς... Μὰ δὲν τὸν εἶδε πουθενά...κι' αἰσθάνθηκε κάποια μικρὴ ἀπογοήτευσιν νά μπαίνει μέσα στὴν καρδιά τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ', ἡ νέα ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς στὴν «Ἀτλαντικ-Λαίν».

VII

Ἐνας μῆνας περᾶσε...

Στὸ διάστημα αὐτό, ή Μαριόν, εἶχε κατορθώσει νά κερδίσῃ τὴν συμπάθεια καί τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς «Ἀτλαντικ-Λαίν», ἀπὸ τοῦ κ. Μπράουν τοῦ διευθυντοῦ, μέχρι τοῦ τελευταίου κλητῆρος.

Ὁ κ. Μπράουν προπαντὸν ἦταν κατευχριστημένος μαζί τῆς. Δὲν ἐκρῦβε μάλιστα καθόλου τὸν ἐνθουσιασμὸν κι' ἔλεγε συχνὰ μπροστὰ τῆς στοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους :

— Ἡ μὲς Μαριόν εἶνε πραγματικὸς θαύμαρος... Ὅχι μόνον εἶνε μιά θαυμαστὴ ἀλληλογράφος μὰ καί μὲ ἀνακουφίζει ἀπὸ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς προσωπικῆς μου ἐργασίας... Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔμαθε τόσο καλὰ τὴν ὕπηρεσίαν ὥστε ἂν τὴν κι' ἀρρωστήσω, θά μπορούσε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία νά μ' ἀντικαταστήσῃ...

Ἡ Μαριόν ἀκούε τοὺς ἐπαίνους αὐτοὺς κι' ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὴ μηχανή τῆς γιὰ νά κρύψῃ τὸ ζωηρὸ κόκκινον χρῶμα πού ἀπλώνονταν στὰ μάγουλά τῆς.

Ὁ κ. Μπράουν γύριζε τότε πρὸς αὐτὴν καί τῆς ἔλεγε γελώντας :

— Μὴν κοκκινίζετε, μὲς Μαριόν. Ὅσα λέω εἶνε ἀληθινὰ, τόσο ἀληθινὰ ὥστε στὴν πρώτη ἐκθεσὶ πού θά κάνω σὸ διοικητικὸ συμβούλιο τῆς Ἑταιρείας γιὰ τίς ἱκανότητες τῶν ὑπαλλήλων, ὅχι μόνον θά τὰ γράφω ὅλα αὐτὰ, μὰ καί θά ζητήσω τὴν προσαγωγή σας καί τὴν ἀξιολόγησιν τοῦ μισθοῦ σας... Εἶσαι βέβαια νέα ὑπάλληλος ἀκόμα, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν... Ἡ ἐργατικότης καί ἡ ἱκανότης πρέπει ν' ἀνταμειβῶνται ἀσχετα πρὸς τὸ χρόνο τῆς ὑπηρεσίας. Ἐμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ἔχομε...

Ἡ Μαριόν ἦταν πειὰ τρισευχαρισμένη. Ἐβλεπε τώρα τὸ μέλλον ν' ἀπλώνεται μπροστὰ τῆς λαμπρὸν καί, χωρίς κανένα φόβο, χωρὶς κανένα κίνδυνον. Εἶχε βεβαίως ἀντιγροῦρη σέ μιά ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρεῖες τοῦ

κόσμου, μιά θέσι στην οποία θα προώδευε πολύ γρήγορα.

Κατά σύστασιν μάλιστα του κ. Μπράουν, είχε αρχίσει να μαθαίνει αγγλικά, γιατί θα της χρησίμευαν πολύ στην υπηρεσία της και, επειδή ήξερε ήδη λίγα, είχε σημειώσει κιόλας σημαντικές προόδους, πράγμα που έκανε τον προϊστάμενό της να καταπλήσσει.

— Ξέρετε, της έλεγε, άμα μάθετε καλά τὰ αγγλικά δεν είναι καθόλου άπιαστο, με τις ικανότητες που έχετε, ή εταιρεία να σας πάρη από Λονδίνο, στην έδρα της.

— Ένα σύμφερο μόνο έπρεσκιάζε τώρα την εύτυχία της Μαριόν...

Ο άγνωστος θαυμαστής της είχε γίνει άφαντος.

Από την ημέρα που είχε αναλάβει υπηρεσία στην «Ατλαντικ-Λάιν» είχε γίνει άφαντος.

Τί είχε γίνει ;

Γιατί είχε χαθεί έτσι ξαφνικά ;...

Πόσο θα ήθελε να τον ξαναδῇ !... Ναι, αίσθανόταν πολύ την έλλειψή του, και όσο περνούσε ο καιρός, αντί ή εικόνα του να σβύνει μέσα στη μνήμη της, τόσο πιο ζωηρή, τόσο πιο προσφιλής γινόταν...

Πολλές φορές, τὰ θράδρια προπάντων, τις ώρες που τον έβλεπε άλλοτε, ή σκέψις του την άπασχολούσε ώρες ολόκληρες...

Και σιγά-σιγά καταλάβαινε ότι τον αγαπούσε...

Μα θα τον ξανάβλεπε τάχα ποτέ ;

Η ήταν ένα πέραστικό όνειρο που έσβυσε για πάντα...

YIII

— Εξη μήνες πέρασαν ακόμα...

Η Μαριόν, — έπειτα από μιά έκθεσι γεμάτη έπαινους για την εργατικότητα της, την ικανότητά της και την αντίληψή της, που είχε κάνει γι' αυτήν ο κ. Μπράουν στο διοικητικό συμβούλιο της εταιρείας, — είχε προιθιαστεί και ο μισθός της είχε αυξηθῇ κατά πεντακόσια φράγκα.

Είχε γίνει πειά ή ψυχή των γραφείων της «Ατλαντικ-Λάιν» στο Παρίσι. Αυτή τὰ διεύθυνε στην πραγματικότητα. Ο κ. Μπράουν μάλιστα είχε άρρωσθήσει τον τελευταίο καιρό και την είχε αφήσει στη θέσι του. Και όταν ανέρρωσε και ανέλαβε πάλι τὰ καθήκοντά του, είδε ότι ή υπηρεσία εβόδιζε τόσο καλά, κατά τη διάρκεια της άπουσίας του, ώστε είπε στη Μαριόν με πραγματικό θαυμασμό :

— Μά εσείς διευθύνετε καλλίτερα από μένα !... Σε λίγες ημέρες πρόκειται να φτάση στο Παρίσι ο λόρδος Σέμερταν, ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της εταιρείας μας, θα του μιλήσω τότε εκτενώς για σάς...

Η Μαριόν δεν είχε δη ποτέ το λόρδο Σέμερταν, γιατί κατά τους έξι μήνες που υπηρετούσε στην «Ατλαντικ-Λάιν», ο ευπατρίδης αυτός δεν είχε πάει καθόλου στο Παρίσι. Είχε ακούσει όμως από τους άλλους υπαλλήλους ή μάλλον από τις υπαλλήλους, ότι ήταν ένας νέος πραγματικά γοητευτικός, πολύ άπλος, επάνω στον οποίο τίποτα δεν έδειχνε τον μεγάλο πολυεκατομμυριοχό...

Πράγματι, έπειτ' από λίγες ημέρες, ένα πρωί, ο κ. Μπράουν είπε στη Μαριόν :

— Χθές έφθασε στο Παρίσι ο λόρδος Σέμερταν, θα μείνη δυό μέρες μόνο, κι' έπειδή είναι πολύ άπασχολημένος με διάφορες κοινωνικές υποχρεώσεις, δεν θάρῃ καθόλου από δω... Κρίμα !... — Αν τον βλέπατε, θα γοητευόσαστε και σείς απ' αυτόν, όπως συμβαίνει με όλες τις υπαλλήλους μας... Δεν πειράζει... θα τον γνωρίσετε ίσως άλλοτε... Πάντως, με είδοποίησε να πάω το απόγευμα να τον δω στο ξενοδοχείο του... Και να είστε βέβαιη ότι δεν θα παραλείψω να του μιλήσω για σάς...

Το ίδιο θράδυ, καθώς ή Μαριόν έφευγε απ' το γραφείο της, αισθάνθηκε ξαφνα την καρδιά της να χτυπά πολύ δυνατά, άσυγκράτητα σχεδόν.

Γιά μιά στιγμή νόμιζε πως είχε διακρίνει στο πεζοδρόμιο, απέναντι στην είσοδο των γραφείων, τον άγνωστο θαυμαστή της...

Μά ή κίνησις του δρόμου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε όταν πρόσεξε, καλύτερα, ή αγαπημένη της όπτασία είχε διαλυθῇ.

Μήπως όμως είχε κάνει λάθος ;...

Μήπως την είχαν γελάσει τὰ μάτια της...

— Όχι !... Όχι !... Ήταν βέβαιη !... Τον είχε δη !... Ήταν αυτός !... Της είχε χαμογελάσει όπως της χαμογελούσε άλλοτε...

Σ' όλο το δρόμο της ή Μαριόν γύριζε και κύταζε πίσω της με την έλπίδα μήπως τον ξαναδῇ πάλι !...

Μά του κάκου... Δεν τον είδε πουθενά... Μόνο τη νύχτα τον ξαναείδε στο όνειρό της...

IX

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ή Μαριόν πήγε στο γραφείο της ξαφνιάστηκε βλέποντας σ' αυτό μιά νέα μάλιστα ανθοδέσμη από πανάκριβες καμέλιες, φαιάδες όμως ότι της την είχε στείλει ο προϊστάμενός της κ. Μπράουν, ο οποίος πολλές φορές της έπληγαν λουδία, και δεν ενδιαφέρθηκε ναμάη τον άπασχολημένο ότι οι έπαινοι του κ. Μπράουν δεν ήταν καθόλου υπερβολικοί.

Ο Γενικός Διευθυντής της εταιρείας, ο κ. Μόρισον, σαν να τον εύχαριστήση, ή Μαριόν έβλεπε ότι η νέα υποδιευθύντρια ήταν πραγματικό απόκτημα για την εταιρεία.

— Σας ευχαρίζω, έλεγε και στην ίδια. Ποτέ μου δεν έβλεπα άλλη γυναίκα με τόσες ικανότητες... Ο λόρδος Σέμερταν είναι κι' αυτός εξαιρετικά ικανοποιημένος από την υπηρεσία σας...

Ο λόρδος Σέμερταν !... Ο λόρδος Σέμερταν !... Η Μαριόν τον άκουσε διαρκώς και δεν τον έβλεπε ποτέ... Είχε έλπίσει ότι τώρα που θὰ πήγαινε στο Λονδίνο θα κατάρθωνε να τον δῇ και να τον εύχαριστή- για το πολύτιμο δώρο του, μα είχε πειά έναν ολόκληρο μήνα στην αγγλική πρωτεύουσα και δεν τον είχε πειά μιά φορά.

Μά μέρα μάλιστα δεν κρατήθηκε και διατύπωσε την και με τέτοιου είδους δώρα τους καλούς υπαλλήλους των...

Και με τον ίδιο εύθυμο τόνο, έπρόσθεσε :

— Έχω και άλλα νέα να σας αναγγείλω... Μεταπίστε στο Λονδίνο, στην διεύθυνσι της εταιρείας... Ο λόρδος Σέμερταν έκρινε ότι ή υπηρεσία σας θα είχε πια τιμότερες στο κέντρον...

Η Μαριόν απόμεινε άφωνη...

— Μεταπίστε ; τραύλισε σέ λίγο.

— Μάλιστα και προάγεσθε συγχρόνως σέ βαθύ το διευθυντικό. Στο Λονδίνο θα παίρνετε τρεις χιλιάδες φράγκα το μήνα και θα έχετε δωρεάν κατοικία... Ένα δώροίο σπίτι στα περίχωρα, σαν αυτά που έχουν όλα τα ανώτεροι υπάλληλοι... Ω ! θα είστε περίφημοι... θα λυτώμουν πολύ για την άναχώρησή σας, αλλά έπρεπε, μεταπίστε κι' εγώ...

Η Μαριόν δεν μπορούσε ακόμα να συνείδη... Την τέταρτη... Την προείδαν... Της έδιναν ένα πολύ μερτικό μισθό και μιά ωραία κατοικία δωρεάν... "Ο! αυτός έπρεπε να την κάνουν εύτυχισμένη, τρισευχαρισμένη μάλιστα...

Και πραγματικά κι' ίδια ήθελε να χαρῇ, αλλά δεν μπορούσε... Θα έφευγε από το Παρίσι, από το άστυνο της Παρισι... Μά δεν ήταν αυτή μόνο ή αίτια της ψυχής της... Όχι, ή πραγματική αίτια ήταν άλλη. Φεύγοντας από το Παρίσι, δεν θα ξανάβλεπε πια το μυστηριώδη άγνωστο... τον αγαπημένο της... Και άρα βέβαια τώρα που εκείνος είχε ξαναπαρουσιασθῇ, Μά δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς... Θα ήταν τρέλα να νηθῇ να δεχθῇ τη μετάθεσή της, την προαγωγή της, γι' ένα όνειρο...

Στο κάτω-κάτω αν ο άγνωστος την αγαπούσε, το του μιλούσε απόψε—γιατί ήταν βέβαιη πως θα τον ξανάβλεπε—θα μάθαινε τους σκοπούς του, θα μάθαινε ποιος είναι και θα κανόνιζε τη στάσι της αναλόγως...

Μά εκείνο το θράδυ ο άγνωστος δεν φάνηκε ποτέ, όπως επίσης δεν φάνηκε ούτε την επομένη μέρα, ούτε τις άλλες ημέρες που ή Μαριόν έμεινε στο Παρίσι.

X

Μετά δεκαπέντε μέρες, ή Μαριόν με τη μητέρα της θριασκόταν στο Λονδίνο, κι' εκεί εγκαταστάθηκαν στο θαυμάσιο πραγματικά σπίτι που τους είχε παραχωρήσει ή εταιρεία. Η κ. Ζουβιέ ήταν κατενθουσιασμένη και δεν ήξερε πως να εκδηλώση τον ένθουσιασμό της με μιά σκιά μελαγχολίας απλώνονταν τώρα στο θέλγητρο πρόσωπο της Μαριόν. Της φαινόταν πως φεύγοντας από το Παρίσι, είχε αφήσει εκεί την καρδιά της. Κι' αυτή ήταν ή αλήθεια, γιατί ή Μαριόν αγαπούσε την πόλιν που την άγαπεί για πρώτη φορά.

Η σκέψις του την έκανε να υποφέρη... Η άφιξη του την πλημμύριζε από μελαγχολία... Δεν μπορούσε να τον ξεχάσει... Τον αγαπούσε ! Τον αγαπούσε ! Κι' ήθελε δέει ότι τον είχε χάσει για πάντα την έκανε δυστυχισμένη...

Τρεις ημέρες μετά την άφιξή της στο Λονδίνο, έφρόντισε πρώτα για την εγκατάστασή τους στην κατοικία.

Πραγματικά συναντήθηκαν και την άλλη μέρα και την άλλη και την άλλη... Βλεπόντουσαν πειά κάθε θράδυ. Πήγαιναν μαζί στους κινηματογράφους κι' έβκαναν τις Κυριακές μακρυνές, μα γοητευτικές έκδρομες στα περίχωρα.

Η Μαριόν είχε πειά τόσο έμπιστοσύνη στον αγαπημένο της, ώστε μέσα στην καρδιά της τον θεωρούσε ως μυστηρία της, αν και εκείνος δεν της είχε κάνει ακόμα καθόλου λόγο για γάμο... Χ!

Δυό ολόκληροι μήνες πέρασαν έτσι... Μά ξαφνα, ένα θράδυ ο Τζάκ δεν πήγε στο ραντεβού τους... ούτε και το άλλο θράδυ... Η Μαριόν ανήσυχη τρομαγμένη, φοβισμένη μήπως ήταν άρρωστος τηλεφώνησε στο ξενοδοχείο όπου της είχε πῇ πως έμενε, μα της άπάντησαν από κεί ότι δεν ήξεραν κανέναν Τζάκ Μούρ.

Το χτύπημα ήταν τρομερό για τη δυστυχισμένη νέα...

— Όστε ο Τζάκ είχε παίξει μαζί της τόσο ανανδρά ;

Κι' αυτή που του είχε τόσο έμπιστοσύνη...

Κι' αυτή που του είχε τόσο έμπιστοσύνη... Για πρώτη φορά, εκείνη την ημέρα, δεν είχε καμμία διάθεσι να εργασθῇ στο γραφείο της... Καθόταν μπρός στο τραπέζι της περιλυπη, μη έχοντας διάθεσι για τίποτα...

Κόντευε πειά να θραυιάσει κι' ή Μαριόν σκεφτόταν πως ήταν ώρα πειά να φύγη, όταν ξαφνα μπῆκε μέσα ο γενικός Διευθυντής, ο κ. Μόρισον, και της είπε :

— Μις Μαριόν... Ο πρόεδρος του Συμβουλίου ο λόρδος Σέμερταν είναι κάτω και θέλει να σας δῇ...

Σε άλλη περίστασι, ή Μαριόν θα άκουγε μ' εὐχαρίστησι αυτό, γιατί ήταν πολύ περίεργη να δῇ τον πανίσχυρο λόρδο Σέμερταν. Μά τώρα στην κατάστασι που βρισκόταν, θα προτιμούσε να μὴν τον έβλεπε.

Μά δεν μπορούσε ν' άρνηθῇ.

Σηκώθηκε και κατέβηκε στο κάτω πάτωμα.

Εκεί ακολούθησε ένα μεγαλοπρεπή διάδρομο και έφθασε μπρός στην πόρτα του γραφείου του λόρδου.

Ο κλητήρας που στεκόταν εκεί της άνοιξε.

Η Μαριόν μπῆκε μέσα...

Μά άμέσως ξεφώνισε κατάπληκτη...

Είδε μπροστά της τον Τζάκ...

Κι' ενώ εκείνη απόμεινε στη θέσι της σαν άπολιθωμένη, ο Τζάκ ή μάλλον ο λόρδος Σέμερταν προχώρησε προς αυτήν, πέρασε το χέρι της στη μέση της και της είπε :

— Σ' έβκανα να υποφέρη, γλυκειά μου Μαριόν; Μά ήσυχασε, όλα τελείωσαν πειά...

Η Μαριόν δεν μπορούσε ακόμα να συνείδη...

— Εσύ... Τζάκ... εσύ ο λόρδος Σέμερταν...

— Ναι, είμαι ο λόρδος Σέμερταν, της άπάντησε εκείνος...

— Επαίξα καθώς θέλεις, πολύ καλά το παίγνιό μου κι' έτσι δεν μπόρεσε να υποψιασθῇ ποιος μπορούσε να είναι ο μυστηριώδης σου άγνωστός...

Και παρασύροντάς την προς τον εξώστη του γραφείου την άγκάλιασε τρυφερά και της είπε :

— Άκουσε, Μαριόν... Σε είδα μιά μέρα έντελώς τυχαία στο δρόμο στο Παρίσι... Κι' από εκείνη τη στιγμή σ' αγαπήσα...

Αισθάνθηκα από την πρώτη στιγμή ότι δεν θ' αγαπούσα άλλη από σενα... Κι' από τότε σαν άνθρωπος των μεγάλων αποφάσεων που είμαι, αποφάσισα να σε κάνω γυναίκα μου...

Συγχρόνως όμως αποφάσισα και να σε δοκιμάσω... Ζήτησα πληροφορίες από την εταιρεία όπου εργαζόμουν κι' έμαθα ότι ήσουν υπόδειγμα υπαλλήλου...

Όταν ή εταιρεία χρεώκόπησε, σε παρακολούθησα κατά τον ένα μήνα που έμεινες χωρίς εργασία... Σε δοκίμασα και στη δυστυχία και είδα ότι και σ' αυτή έμεινες τίμια και καλή...

Δεν σ' άφησα όμως να φτάσης ως το τέλος... Γιατί, πριν ακόμα σωθούν ή οικονομίες σου, φρόντισα και γνωρίστηκα με τη φίλη σου την Κλάρα και την έβαλα να σου μιλήσει για τη θέσι που ήταν δηθεν άδειαν στα γραφεία της εταιρείας μου στο Παρίσι...

Από τότε που πήρες την θέσι αυτή, σε παρακολούθησα πειά από κοντά... Σ' έφερα στο Λονδίνο και σου παρουσίασθηκα σαν ένας υπάλληλος...

Έτσι θεσπισθηκα πως όχι μόνο μ' αγαπούσες, αλλά και πως ήσουν ή γυναίκα ή προφιτισμένη να γίνης ή άξια συνεργάτις μου και ή αφωσιωμένη συντροφισσα της ζωής μου...

Και με φωνή πάρα πολύ τρυφερή, έπρόσθεσε :

— Και τώρα, Μαριόν, πές μου, θέλεις να γίνης ή λαίδη Σέμερταν ;

Η εύτυχία της Μαριόν ήταν τόσο ώστε δεν μπόρεσε ν' άπαντήση...

— Έκλεισε μόνο τὰ μάτια της κι' εγκαταλείφθηκε στην άγκαλιά του αγαπημένου της, ο οποίος τη φίλησε με άπειρη λατρεία...

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Χαρίεις τῶν Κυριέσσων

Η ΜΟΔΑ ΣΤ' ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

«Αν ή άποκρηές είναι ή εποχή πού διασκεδάζουν οί μεγάλοι, είναι ακόμη περισσότερο ή εποχή πού διασκεδάζουν οί μικροί. Γιατί δέν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά για ένα παιδί μικρό ή μεγάλο, παρά νά ντυθῇ μασκαράς, νά αλλάξῃ εμφάνισι, νά γίνη άλλος άνθρωπος, νά κάνη φιγούρα στους φίλους του καί στους συγγενείς του.

Τό πόσο άρέσει στά παιδιά νά μεταμφιεζώνται, αυτό τό ξέρουμε ἐξ ιδίας πείρας καί αντίληψως. Μόλις θρεθοῦν μόνα τους τά παιδιά, παίρνουν τό καπέλλο τοῦ μπαμπά ή τῆς μαμάς καί κάνουν τούς μεγάλους, δένουν ένα τσιμπέρι στό κεφάλι τους καί κάνουν τή χορταρού, θάζουν τά γυαλιά τοῦ θείου καί κάνουν τόν δάσκαλο κτλ. Ἀκόμη περισσότερο λοιπόν τούς άρέσει μιά μεταμφίσεις ἀληθινῇ.

Μιά παιδική μεταμφίσεις γιά νά εἶναι πετυχημένη πρέπει πρῶτον νά εἶναι βολική καί νά μὴ στενοχωρῇ τό παιδί στίς κινήσεις του, νά μὴ τόν εμποδίζῃ νά τρέξῃ, νά παίξῃ, νά πηδήξῃ. Δεύτερον πρέπει νά εἶναι οικονομική, δηλ. ὀχι καμωμένη ἀπό ἀκριβὰ υφάσματα ή με ἀκριβές γαρνιτούρες, στολίδια κτλ. Τρίτον πρέπει νά εἶναι πιστή, δηλ. ή μικρή Ὀλλανδέζα πρέπει νά εἶναι Ὀλλανδέζα καί νά ἰνῇ θυμίζῃ καί τήν Μενιδιάτισσα ἐλάχα, ὁ Κοζάκος πρέπει νά εἶναι τέλειος Κοζάκος με μπόττες καί καλπάκι καί νά μὴ παρουσιάζεται με γοβάκια τοῦ χοροῦ κτλ.

Γι' αὐτό εἶναι προτιμότερο ὅταν δέν μπορῇ κανεὶς νά κάνη τελεία μιά δύσκολη μεταμφίσει, νά τήν ἀποφεύγῃ ἐντελῶς καί νά διαλέγῃ μιά ἄλλη ἀπλούστερη καί πῶς εὐκόλη στήν ἐκτέλεσι.

Γιά τά πολύ μικρά παιδιά υπάρχουν ή κλασικές μεταμφίσεις: Παλιότσος, φουστανελλάς, πιερρότος γιά τ' αγοράκια Κολομπίνα, χορεύτρια, ἄνθος γιά τὰ κοριτσάκια. Ἡ Κολομπίνας καί οί πιερρότοι, εἶναι πολύ συνηθισμένη μασκαράτα, ἀλλά με λίγο γούστο καί πρωτοτυπία μπορεῖ κανεὶς νά τήν ποικίλλῃ σέ μεγάλο βαθμό καί εἶναι ἀπό τίς μασκαράτες τίς πῶς χαριτωμένες καί βολικές γιά τά παιδάκια. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλες μασκαράτες ἐξ ἴσου χαριτωμένες καί ἐπὶ πλέον πρωτότυπες. Π. χ. μπορεῖτε νά ντύσετε τό αγοράκι σας τυρολέζο χωρίς πολλά έξοδα κάνοντάς του ένα πανταλονάκι ἀπό πράσινη

ΔΥΟ ΜΑΣΚΑΡΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ ΣΑΣ

ή στούμι Ὀλλανδέζου. Ἀποτελεῖται ἀπο μιά θέστα σταυρωτή ἀπό μάλλινο υφασμα καί ἀπό μιά θράκα φουσκωτή ἀπό σατινέ. Φεσάκι ἀπό τό υφασμα τῆς θέστας.

Κοστούμι ἐρυθροδέμου ἀποτελούμενο ἀπό μιά καζάκα κι' ένα πανταλόνι ἀπό μπέζ φανέλλα. Γιακάς καί μανίκια ἀπό φετρίν κομμένη σέ φράντζες. Τό στολίσμα τοῦ κεφαλοῦ ἀποτελεῖται ἀπό φτερά γάλλου ή κόκκορα καλ-λημένα ἐπάνω σέ υφασμα.

τσόχα με τράντες, μιά μπλουζίτσα λευκή κομμένη σ' ένα παλαιό πουκάμισο τοῦ συζύγου σας κι' ένα καπελλάκι καστόρινο καμωμένο ἀπ' ὁποιοδήποτε παλιό καστόρι, κ' ὕστερα τό γαρνίρετε μ' ένα φτερό σέ χτυπητό χρώμα.

Ἐπίσης μπορεῖτε νά ντύσετε τό κοριτσάκι σ' ἕνα κόκκινο φουστάνι ἀπό σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

Πρὶν διαβάσω τά ἱδικά θιβλία, ποτισμένος ἀπὸ τὴν περσεύτη λέξι τῶν δασκάλων «παπαγαλιστί», εἶχα κι' ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι οἱ παπαγάλοι μιλοῦν... παπαγαλίζονται. Ὅπου αὐτὴν τὴν ιδέα πού λέτε ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἐξέλθω ἀπὸ — σημαδιακὴ χρονολογία — τὸ 1891. Εἶχα τότε μιά μεγάλη παρέα: Κώστας Γιολδάσης, Νίκος σκουφίας ή ὑπερῆ. Ἡ ἴδια κόκκινη φουστάνι καί ὁ πῶς ἡ μπλούζα καί ὁ πῶς ὁ σῆμα ὅλες τίς ἀπιστίες πού τοῦ κά- τας τῆς μιά κόκκινη φουστάνι ἀπὸ σατινέ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡ γυναικα τοῦ με τόν φίλο τῆς.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

— Πεκούνια δέν υπάρχουν !

«Όπου ένα θράδυ έφθασε πολύ κατσουφισμένος. Είχε προεξοφλήσει δυό μισθούς του — εργαζόταν σ'ό υποργείο τών Οικονομικών — καί ὁ Δωροβίνης, προεξοφλή- τῆς τῆς εποχῆς, κοινός... τραπεζίτης τῆς παρέας μας, δέν τοῦ έδινε άλλο μῆνα μπροστά. Δέν εἶχε καθιερωθῇ ακόμη τότε ή μονιμότης τών Δημοσίων υπαλλήλων. Λο- γαριάζεις καμμιὰ φορά ; Πέφτει ή Κυβέρνησις καί τά χάνεις. Σκούπα γάρ έδούλευε τότε σ'όν δημοσιούπαλλη- λικό κλάδο σέ κάθε κυβερνητική μεταβολή.

Μά οὔτε καί μεῖς στήν τσέπη μας εἶχαμε — λιμοκον- τόρο. Ἀπελπισία λοιπόν. Οὔτε «Βάτος», οὔτε καλαμα- ράκια...

Ἐκάθισε ὥστόσο ὁ φίλος μας βουτηγμένος σέ θα- θεῖς σκέψεις. Σαφινικά σηκώνεται ἀπότομα σάν τόν Ἀρ- χιμήδη, ὅταν φώναζε τό «Εἴρηκα !» καί μᾶς καληνυ- χτιζει. — Πᾶω νά κοιμηθῶ, ἀφοῦ δέν γίνεται τίποτα, εἶπε.

Κατηφόρισε πρὸς τόν σταθμό Λαυρίου καί χάθηκε με- σα στό σκοτάδι. Μά... «ή συνεδρίασις — εξακολουθεῖ. Θέμα μας: «Ἡ ληστεία ἐντός τών πόλεων».

Ἐλαθε μέρος, θυμοῦμαι, καί ὁ σοφὸς Φλογαίτης καί μᾶς διηγήθηκε ὠραιότατα ἀνέκδοτα γιά τήν ληστεία ἐπὶ Ὁθωνος κτλ.

Ὅταν ξαφνικά θλέπουμε νᾶρχεται κατεπάνω μας ἕ- νας Βάσσος ἀλαφιασμένος, χωρίς καπέλλο, τά ρούχα του ἀνω-κάτω καί πέφτει σέ μιά καρέκλα θωδὸς κι' ἄ- λαλος.

— Τί σοῦ συνέβη Βάσσο ! ρωτοῦμε ὅλοι μας. — Λησταί !... Λησταί !... Τρεῖς... Στὴν πλατεία τῆς Βάθης !... Τὸ καπέλλο μου !... Τὸ πορτοφόλι μου !...

Μεσ' σ'ό πορτοφόλι τοῦ θρισκόντουσαν καί καμμιὰ ἐξακοσαριά δραχμές. Εἶχε ἐξαργυρώσει τὴν σύνταξί τῆς θείας του... Αὐτὸ ἦταν τώρα τό φοβερότερο ἀπ' ὅλα.

Ὅλοι μαζί, κουστωδία, πήγαμε ἀμέσως σ'ό «Ἐκτο Ἀστυνομικὸ Τμήμα, γωνία Σωκράτους καί Σατωδρι- ἀνδου. Ἀνακρίσεις, περιπολίες, κακό, τίποτα.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ τρεῖς τέσσερες μέρες πληρώνοντας κάπου ὁ Βάσσος ἔβγαλε τό συνηθισμένο πορτοφόλι τοῦ — πού τοῦ εἶχαν πάρει κείνη τῇ θραδύ οἱ λησταί — καί μάλιστα κάπως παραφουσκωμένο.

— Θεῖα καί πάλι θεῖα ! μᾶς εἶπε συγκλημένος. Τῆς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Οὔτε λησταί με εἶχαν πιάσει, οὔτε τό λεπτὰ μου μοῦ πήραν. Καί μ' ἐσυγχώρησε.

Τί εἶχε τραδῆσει ἐκείνη ἡ καυμένη θεῖα ! Μαγγιγὸς σ'ή σκηνοθεσία ὁ ἀνεψιός. Κάθε φορά τῆς τὴν ἐφεύρει ἕξάρ.

Ἐνα πρωί, μῆκε σ'ήν τραπεζαρία τοῦς κρατώντας τό μάγου- λὸ τοῦ. Ὅλη νύχτα, λέει, δέν τόν ἔφησε νά κλείσῃ μάτι τό δόντι τοῦ. Ἦθελε δ'ὀλοσμο. Ἡ θεῖα τὸν στραβοκῦτ- ταζε. Μά τοῦ ἔδωκε σ'ό τέλος ἕνα πάλλτρο νά πάῃ σ'όν Γάμπανο νά τοῦ τὸ θγάλλῃ.

Ἐνα τῶν ἡμερῶν ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἴσον ἑκα- τὸν πενήντα δραχμές σ'ήμερινές. Πῆρε ὁ ἀνεψιός τό τῶν ἡμερῶν, πῆγε σ' ἕνα μπαρμπέρη ἐκεῖ σ'ό «σκαλάκι» κάτω ἀ- πὸ τὴν Ἀκρόπολι, ἀπ' ἐκεῖνος πού ἔκοβαν καί ἐντολές καί τοῦ τὸ θγάλε με κοινὴ ντα- νάλλια, μονάχα με ἕ- μιά δραχμή.

Καί ἡ καλὴ θεῖα,

ΓΛΕΝΤΙ — ΦΑ'ΓΟΠΟΤΙ — ΤΡΑΓΟΥΔΙ — ΣΑΤΥΡΑ
ΣΤΟ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ
ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τ. 63

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Κου δα δειθῇ εἰς τὴν Ταξέρνα

ΚΑΤΕΙΜΗΑ (Μέρλιν 4)

στις 15 Φεβρουαρίου ἡμέρα Τετάρτη.

Ὡρα 9.30' Μ. Μ.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑΣ ΘΕΣΙΕΣ ΣΑΣ

52.591

Τηλέφωνα: 24.600

Η ΑΙΩΝΙΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΗΣ ΚΑΘΗΡΝ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

"Άρθρο του "Αμερικανού δημοσιογράφου κ. ΦΡΕΝΤ ΜΠΑΡΡΥΜΟΝ"

Η Κάθρην Χέμπουργκ είναι ασύλληπτη. Θέλω δηλαδή να πω ότι δεν είναι εύκολο να την διηγήσεις. Εύκολότερα μπορείτε να παρουσιαστήτε στον Πρόεδρο των "Ηνωμένων Πολιτειών και να συνομιλήσετε φιλικώτατα μαζί του, παρά να συναντηθείτε με την Κάθρην.

Πηγαίνετε στην κομψή θίλλα της, στο Μπέδερλυ. Μέσα είναι ή μίς Χέμπουργκ ; ρωτάτε την ύπνρέρτριά.

Νά είθε εκ των προτέρων βέβαιος ότι θα λάβετε την στερεότυπη απάντησι:

— "Όχι. 'Η μίς Χέμπουργκ βρίσκεται τώρα στην Νέα 'Υόρκη.

Τηλεφωνείτε άμέσως σ' ένα φίλο σας, στην Νέα 'Υόρκη και τον παρακαλείτε να μάθη ποδ είναι ή διάσημος βεντέτα. Σε λίγο θα άκούσετε στην άλλη άκρη του αύματος:

— 'Η Κάθρην, άγαπητέ μου, είναι στο Σικάγο. δυο μέρες τώρα !

Και ούτω καθεξής.

Μα τί κάνει ή ξανθή καλλιτέχνης γυρίζοντας διαρκώς από την μία πόλι της 'Αμερικής στην άλλη ; Γιατί οι διαρκείς αυτοί περίπατοι;

Όταν το μεσημέρι της έδειξε, ότι τό είχε βγάλει τό δόντι του πραγματικά — ένα δλόγερο, σημειώσατε, δόντι — τόσο ίκανοποιήθηκε, πού το έδωκε άλλο ένα τάλληρο, γιά να το περάσουν οι πόνοι.

Και φθάνουμε τώρα στο ζήτημα της διανοήσεως και αντίληψεως του παπαγάλου. 'Η οίκογένεια του φίλου μας είχε έναν ωραιότατο παπαγάλο, γκρίζον με ρόζ κεφάλι και φτερούγες από μέσα ρόζ, από αυτούς, πού μιλούν.

Θαύμα πούλι! Μιλούσε σαν άνθρωπος, ελεύθερα. Σε κάποια, λοιπόν περίοδο φοβεράς άφιλίας, ή σκέψις του φίλου μας έπεσε στο πανέξυπνο εκείνο πούλι.

Τούλάχιστον δυο εκατοστάρικα — ξεη χιλιάδες σημερινές — θάπτιανε μαζί με τό πολυτελές κλουβί.

'Ο άγοραστής θρέθηκε. 'Ηταν ένας έξ επαγγέλματος πτηνοπώλης. 'Επουλούσε κανάρια, καρδερίνες, φλώρια, κλουβιά, φωληές, τρία.

Και κάποιο απόγευμα πού έλειπαν όλοι από τό σπίτι, ο πτηνοπώλης «κατέθηκε» τά δυο εκατοστάρικα και σήκωσε τό κλουβί με τόν παπαγάλο, γιά να τό θάλη στο μόνιππο, πού έπερίμενε στην πόρτα.

Ξαφνικά όμως θάζει τις φωνές τό έξυπνο πούλι.

— "Όχι! Δεν θέλω... Δεν θέλω ! ξεφώνιζε.

Παπαγαλιστί ; 'Ασφαλώς όχι. Αυτό τό κατάλαβε και ο φίλος μας κι' άρχισε με χαϊδευτική φωνή και με παραπειστικά λόγια, όπως κάνουν στα μικρά παιδιά να το λείει:

— Σώπα, Ζάκο μου !... Είναι καλός άνθρωπος ο κύριος... Θα περάσης καλά... Θα σου δίνη και καφέ...

— "Όχι ! "Όχι !... Δεν θέλω ! Δεν θέλω !...

Μα ο άπρονος έμπορος, μ' όλες τις διαμαρτυρίες του, τόν έβαλε στο μόνιππο και δρόμο.

'Εχουν λοιπόν σκέψι οι παπαγάλοι ; Τί λέτε και σεις;

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

'Η Κάθρην Χέμπουργκ

Διότι ή συμπαθής πρωταγωνίστρια περιφέρεται εδώ εκεί συλλέγοντας διάφορα είδη κινεζικής τέχνης.

"Εμαθε ότι στο Νητρούι ή στον "Άγιο Φραγκίσκο πωλείται τό άγαλμα ενός Βούδδα από φίλνις; Τρέμ άμέσως να τό αγοράση. Πληροφορήθηκε ότι ένας έμπορος μανδαρίνος πήρε μαζί του, από την πατρίδα του μερικά σπάνια κομψοτεχνήματα ; Τόν παρακολούθησε τά πόδας, με την έλπίδα ότι μία μέρα θα έρεθη εκείνη στην ανάγκη να πουλήση τούς καλλιτεχνικούς του θησαυρούς. Δυο μεγάλα δωμάτια της θίλλας της στο Μπέδερλυ, περικλείουν κινεζικά έργα τέχνης πού θα τό έλευε και τό Βρετανικό Μουσείο. Κατά την γνώμη όμως, της οικοδέσποινας, όλη ή συλλογή τών πολυτελών θάζων και τών χρυσών άγαλμάτων δεν άξίζει όσο ένα ποντικοφαγόμενο χειρόγραφο, πού είναι τοποθετημένο σε μία προθήκη, στην πόρτα πού συγκοινωνεί με τις αίθουσες.

— Τό χειρόγραφο αυτό είναι της εποχής του Κομμουκίου, μού εξήγησε ή μίς Χέμπουργκ, την ήμέρα πού κατώρθωσε τέλος, ύστερ' από πολλά θάσανα, να την άκαλύψω στο σπίτι της. Είναι καί μοναδικό! 'Αμφιβάλλω αν υπάρχει στον κόσμο άλλο χειρόγραφο τοιαύτης άξίας! 'Ο ίδιος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας με συνεχάρη γιά την άπόκτησί του.

Κι' ενώ έλεγε αυτά, τά έξτεν μάτια της έλαμπαν από χαρά και περηφάνεια.

— Μου φαίνεται ότι ή μονιά πού δεν θα μ' άφήση παρά μόνον όταν θα κλείσω τά μάτια μου, έακολουθήσε ή γοητευτική θεοπότη. Φιλοδοξώ να σχηματίσω ή καλλιτερη και πλουσιώτερη σ' όλο τον κόσμο, συλλογή κινεζικών έργων τέχνης. 'Εχω μαζέψει στα αυτά δωμάτια πράγματα άξια δ' ένα τού ενός εκατομμυρίου δολαρίων ! Και όμως, δεν είναι ούτε τό δέκατο απ' όσα έπιθυμώ να ποκτήσω...

"Όταν έμπαινε κανείς στο σπίτι της άλημονήτης Τζίν Χάρσον, είχε την έντύπωση ότι έμπαινε σ' ένα... Ινστιτούτο καλλιής. 'Η θίλλα της Τζόαν Κράουφορντ άξίζει μ' ένα μεγάλο μπόρ το Άνδίνου. Τό σπίτι της Κάρολ Λοπάρ δεν διαφέρει και πολύ από μία αίθουσα γυμναστικής. Μάλλον όμως μή κανείς στο σπίτι της Κάθρην Χέμπουργκ, νομίζει ότι βρίσκεται σ' ένα ναό της άσπρας.

Κίνας. "Όταν δεν έχη εργασία στο στούντιο, ή Κάθρην κατεβαίνει στο σαλονάκι της — στο κινεζικό. σαλονάκι της—και διαβάζει. "Όταν πήγα σπίτι της, την θρήκα πεσμένη με τά μούτρα στην άνάγνωσι ενός άκώδους συγγραμματος: «'Ιστορία της κινεζικής άγροτικής πλαστικής από το Γ' μέχρι το ΣΤ' μ. Χ. αιώνας. Διαθάζει και όταν πίνη το γάλα της, διαθάζει και όταν τρώη τό μεσημέρι. Και στις τρεις τό απόγευμα, άνέβαινει στο αυτοκίνητό της και πηγαίνει σε καμμία έρημη τοποθεσία, γιά να συνεχίση τό διάβασμα...

Ποτέ δεν την είδαν να μπαίνει σ' ένα από τά κέντρα στα όποια συχνάζουν όλοι οι καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ γιά να ξεκουραστούν και να κουβεντιάσουν...

'Ο Τζών ντε Λά Μάρ, ο νεαρός μά και διάσημος πωλητής της Καλλιφορνίας, είπε γιά την Κάθρην Χέμπουργκ: — Μοιάζει μ' ένα μικρό άσπρο και γκρίζο σάνταλ που περνά από ένα καταγάλανο ούρανό.

Δεν μπορούσε να γίνη πιά άπιτυχημένος ποιητής ή ρακτερισμός της αινιγματικής Κάθρην.

FRED BARRYMORE

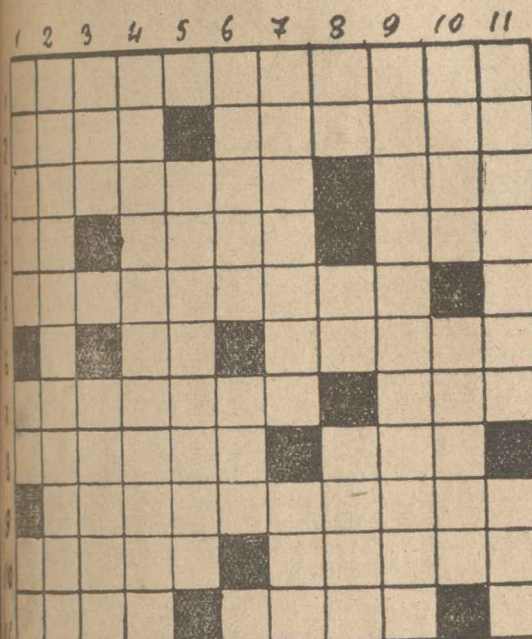
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΞΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

[Σταυρόλεξα, έγχρωμες μαγικές εικόνες, αναγραμματισμοί κτλ. κτλ.]

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Περιήγησης αστρολόγος, του όποιου πολλές προφητείες πραγματοποιήσαν.

2) 'Αρτηκόν. 'Υπάρχουν στη θάλασσα, στα ραδιόφωνα και στο... έδαφος.

3) Κάθισμα. Τρία συνεχή γράμματα απ' τη λέξη «τάξις».

4) Νότα. Ζών. Τοπικόν έπίρρημα.

5) Γενναίο και θαρραλέο.

6) Κινηκόν. Τό μικρόν δνομα μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου.

7) Κάτοικος της Γιουγκοσλαβίας. 'Αόριστος άντωνυμίας.

8) Τό έπίθετον μιάς τρομερής γυναίκας της Ιταλικής 'Αναγεννήσεως. 'Αρθεο πούλι.

9) Τό μικρό δνομα μεγάλου 'Ιταλού ποιητού.

10) 'Η λέξις «'Ανάφη» αναγραμματισμένη. Τοπικόν έπίρρημα.

11) 'Αναφορική άντωνυμία (θηλ. γενική). — 'Ερπετόν.

ΚΑΤΕΥΘ:

1) Τα κατά δίδοναι. Δύο σύμφωνα της λέξεως «Κύθος». Μιά συλλαβή της λέξεως «Νομική».

2) 'Η σπείρις της 'Ελλάδος στην άρχή του παγκοσμίου πολέμου.

3) Μία λέξις από περίφημο ρητό του 'Αρχιμήδους. Μέρος του σπιντιού.

4) Μακεδονομάχος, μά και νεώτερος 'Ελλην ποιητής.

5) Τέτοια είναι τ' άποτελέσματα τών φαρμάκων

6) Χρονικόν έπίρρημα. Τρία φωνήεντα.

7) Ρωμυλός, εύρωστος. Πρόθεσις.

8) 'Η φυλή γαλλικά. Τό πλάσμα. Εύχάριστο συναίσθημα.

9) 'Η έπαδός του έκκλησιαστού (γεν.)

10) Χρονικόν έπίρρημα. Μέλος του προσώπου (γεν.)

11) Κάποιου ευρωπαϊκής χώρας. 'Ακέραια.

ΞΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΑΛΑ—ΑΠΡΕΠΗ, 2) ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΙ, 3) ΧΡΕΟΣ ΤΙΜΗΣ,

4) ΤΑ—ΝΤΑΜΑ—ΤΕ, 5) ΠΑΡΜΑ—ΠΡΟ, 6) ΥΠΟ—ΟΑΝΤ—ΕΡ, 7)

8) ΤΡΑΣΤ, 9) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 10) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 11)

12) ΤΡΑΣΤ, 13) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 14) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 15)

16) ΤΡΑΣΤ, 17) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 18) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 19)

20) ΤΡΑΣΤ, 21) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 22) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 23)

24) ΤΡΑΣΤ, 25) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 26) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 27)

28) ΤΡΑΣΤ, 29) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 30) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 31)

32) ΤΡΑΣΤ, 33) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 34) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 35)

36) ΤΡΑΣΤ, 37) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 38) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 39)

40) ΤΡΑΣΤ, 41) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 42) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 43)

44) ΤΡΑΣΤ, 45) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 46) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 47)

48) ΤΡΑΣΤ, 49) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 50) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 51)

52) ΤΡΑΣΤ, 53) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 54) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 55)

56) ΤΡΑΣΤ, 57) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 58) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 59)

60) ΤΡΑΣΤ, 61) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 62) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 63)

64) ΤΡΑΣΤ, 65) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 66) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 67)

68) ΤΡΑΣΤ, 69) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 70) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 71)

72) ΤΡΑΣΤ, 73) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 74) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 75)

76) ΤΡΑΣΤ, 77) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 78) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 79)

80) ΤΡΑΣΤ, 81) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 82) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 83)

84) ΤΡΑΣΤ, 85) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 86) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 87)

88) ΤΡΑΣΤ, 89) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 90) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 91)

92) ΤΡΑΣΤ, 93) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 94) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 95)

96) ΤΡΑΣΤ, 97) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 98) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 99)

100) ΤΡΑΣΤ, 101) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 102) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 103)

104) ΤΡΑΣΤ, 105) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 106) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 107)

108) ΤΡΑΣΤ, 109) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 110) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 111)

112) ΤΡΑΣΤ, 113) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 114) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 115)

116) ΤΡΑΣΤ, 117) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 118) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 119)

120) ΤΡΑΣΤ, 121) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 122) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 123)

124) ΤΡΑΣΤ, 125) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 126) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 127)

128) ΤΡΑΣΤ, 129) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 130) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 131)

132) ΤΡΑΣΤ, 133) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 134) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 135)

136) ΤΡΑΣΤ, 137) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 138) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 139)

140) ΤΡΑΣΤ, 141) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 142) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 143)

144) ΤΡΑΣΤ, 145) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 146) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 147)

148) ΤΡΑΣΤ, 149) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 150) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 151)

152) ΤΡΑΣΤ, 153) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 154) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 155)

156) ΤΡΑΣΤ, 157) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 158) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 159)

160) ΤΡΑΣΤ, 161) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 162) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 163)

164) ΤΡΑΣΤ, 165) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 166) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 167)

168) ΤΡΑΣΤ, 169) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 170) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 171)

172) ΤΡΑΣΤ, 173) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 174) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 175)

176) ΤΡΑΣΤ, 177) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 178) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 179)

180) ΤΡΑΣΤ, 181) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 182) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 183)

184) ΤΡΑΣΤ, 185) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 186) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 187)

188) ΤΡΑΣΤ, 189) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 190) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 191)

192) ΤΡΑΣΤ, 193) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 194) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 195)

196) ΤΡΑΣΤ, 197) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 198) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 199)

200) ΤΡΑΣΤ, 201) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 202) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 203)

204) ΤΡΑΣΤ, 205) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 206) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 207)

208) ΤΡΑΣΤ, 209) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 210) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 211)

212) ΤΡΑΣΤ, 213) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 214) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 215)

216) ΤΡΑΣΤ, 217) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 218) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 219)

220) ΤΡΑΣΤ, 221) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 222) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 223)

224) ΤΡΑΣΤ, 225) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 226) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 227)

228) ΤΡΑΣΤ, 229) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 230) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 231)

232) ΤΡΑΣΤ, 233) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 234) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 235)

236) ΤΡΑΣΤ, 237) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 238) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 239)

240) ΤΡΑΣΤ, 241) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 242) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 243)

244) ΤΡΑΣΤ, 245) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 246) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 247)

248) ΤΡΑΣΤ, 249) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 250) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 251)

252) ΤΡΑΣΤ, 253) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 254) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 255)

256) ΤΡΑΣΤ, 257) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 258) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 259)

260) ΤΡΑΣΤ, 261) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 262) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 263)

264) ΤΡΑΣΤ, 265) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 266) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 267)

268) ΤΡΑΣΤ, 269) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 270) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 271)

272) ΤΡΑΣΤ, 273) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 274) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 275)

276) ΤΡΑΣΤ, 277) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 278) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 279)

280) ΤΡΑΣΤ, 281) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 282) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 283)

284) ΤΡΑΣΤ, 285) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 286) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 287)

288) ΤΡΑΣΤ, 289) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 290) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 291)

292) ΤΡΑΣΤ, 293) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 294) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 295)

296) ΤΡΑΣΤ, 297) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 298) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 299)

300) ΤΡΑΣΤ, 301) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 302) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 303)

304) ΤΡΑΣΤ, 305) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 306) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 307)

308) ΤΡΑΣΤ, 309) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 310) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 311)

312) ΤΡΑΣΤ, 313) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 314) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 315)

316) ΤΡΑΣΤ, 317) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 318) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 319)

320) ΤΡΑΣΤ, 321) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 322) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 323)

324) ΤΡΑΣΤ, 325) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 326) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 327)

328) ΤΡΑΣΤ, 329) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 330) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 331)

332) ΤΡΑΣΤ, 333) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 334) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 335)

336) ΤΡΑΣΤ, 337) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 338) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 339)

340) ΤΡΑΣΤ, 341) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 342) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 343)

344) ΤΡΑΣΤ, 345) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 346) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 347)

348) ΤΡΑΣΤ, 349) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 350) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 351)

352) ΤΡΑΣΤ, 353) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 354) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 355)

356) ΤΡΑΣΤ, 357) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 358) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 359)

360) ΤΡΑΣΤ, 361) ΗΡΑ—ΟΝΟΙ—ΤΑ, 362) ΣΣ—ΑΜΑΡΤΙΑΙ, 363)

Η ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΑ ΔΕΚΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

γάλο φιλμ περιπετειών του Φάρ Γουέστ με τον τίτλο: «Μέχρι και του Τελευταίου». Τα ξεδοά, όμως, που προσέδωσαν για την ταινία αυτήν ήταν πολύ μεγάλα. Και η Παραμάουντ απέφασε, για να κάνει οικονομίες, να αντικαταστήσει μερικά πρόσωπα του έργου με... μικρά, που δεν θα είχαν θέβαινα υπερβολικές αξιώσεις.

Μεταξύ άλλων, διάλεξε και την Σίρλεϋ Τέμπλ με μισό 100 δολάρια την εβδομάδα. Η ταινία αυτή σημείωσε μεγάλη επιτυχία χάρις στη γοητευτική μικρούλα, Σίρλεϋ Τέμπλ!

Ύστερ' από λίγους μήνες, η εταιρία Φόξ την προσέλαβε με 150 δολάρια την εβδομάδα για να παίξει ένα μικρόν ρόλο στο περίφημο έργο «Νύχτες της Νέας Υόρκης». Νέος θρίαμβος πάλιν της μικροσκοπικής καλλιτέχνιδος. Οι διευθυνταί της Φόξ σκέφθηκαν να την χρησιμοποιήσουν πλέον σ' ευρύτερη κλίμακα. Και υπέγραψαν μαζί της — με τους γονείς της, έννοούμε, αφού η Σίρλεϋ δεν ήξερε καλά — καλά να θάλει την υπογραφή της! — ένα συμβόλαιο διαρκείας επτά ετών, με τον ίδιο μισθό, 150 δηλαδή δολάρια την εβδομάδα.

Πρίν περάση πολύς καιρός, η Παραμάουντ παρακάλεσε την Φόξ να της... δανείση την Σίρλεϋ, για να την χρησιμοποιήσει στο γύρισμα της ταινίας «Η Μικρή Μίς» μαζί με τον Άνδολφο Μανζού και την Ντόροθυ Ντέλ. Η Φόξ δεν αρνήθηκε στην συνάδελφο εταιρία την φιλική αυτή έκδοξιν. Το φιλμ στο οποίο η Σίρλεϋ Τέμπλ προσέφερε την καλλιτεχνική της συνδρομή — με αμοιβή 150 δολαρίων — απέφερε στην Παραμάουντ καθαρά κέρδη ενός εκατομμυρίου δολαρίων!

Ύστερ' όμως από λίγον καιρό λήγει το συμβόλαιο της Φόξ με την Τέμπλ. Όλες η κινηματογραφικές εταιρίες του Χόλλυγουντ άρχισαν ήδη τις συνηνοήσεις και τις διαπραγματεύσεις για την πρόσληψη της μικράς καλλιτέχνιδος. Σκληρός συναγωνισμός διεξάγεται τώρα γύρω από το ξανθόμαλλο αυτό κεφαλάκι... Μια εταιρεία έφθασε να προσφέρει 20.000 δολάρια την εβδομάδα μισθό και συμβόλαιο για πολλά χρόνια. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι την τελευταία στιγμή θα θρεθί καμιά άλλη εταιρία να προσφέρει περισσότερα!...

— Έν τώ μεταξύ, η Σίρλεϋ Τέμπλ αντικρύζει την ζωή με τα μεγάλα φωτεινά μάτια της σαν ένα παραμυθένιον κόσμο, χωρίς να καταλαβαίνει τί είδους πόλεμος συμφερόντων γίνεται την μικροσκοπική ύπαρξί της!

BIBIAN ROMANΣ, ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

(Συνέχεια από τη σελίδα 46)

Η ζωή της είναι μετρημένη σαν ρολόι. Στην δθόνη μας παρουσιάζεται ως γυναίκα με βιαία, παράφορα, αισθήματα, που θέλει να σκορπίζη γύρω της, μαζί με την έρωτική χαρά, και τον όλεθρο, την συμφορά. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι μία φρόνιμη και ήσυχη γυναίκα.

Για να είμαστε ειλικρινείς, δεν ήταν ανέκαθεν τόσο φρόνιμη. Την εποχή που δούλευε ως μαννεκέν και αργότερα, όταν έπεδείκνυε στα μεταμεσονύκτια καμπαρέ τις γοητευτικές καμπυλότητές της, έκανε αρκετές τρέλλες, για τις οποίες μετανοεί σήμερα πρώτα ή ίδια. Μά όλα αυτά της φαίνονται τώρα τόσο μακριά, ώστε δεν θέλει πια να τα σκέπτεται!...

Από μία συνέντευξί που της πήρε τελευταία ένας παρισινός δημοσιογράφος, παραλαμβάνω τις παρακάτω «εξομολογήσεις» της μεγάλης καλλιτέχνιδος:

— Θέλησα να δημιουργήσω στον κινηματογράφο έναν τύπο Γαλλίδος θ & μ π, μιάς δηλαδή μοιραίας γυναίκας, που δεν θα μοιάζει ούτε με την Μάρλεν Νττήτριχ, ούτε με την Γκρέτα Γκάρμπο. Δεν μου επιτρέπεται, θέβαινα, να κατακρίνω τις δυο αυτές καλλιτέχνιδες. Πρώτη εγώ τις θαυμάζω και τις εκτιμώ. Νομίζω, όμως, ότι το παίξιμό τους έχει μία άκαμψία, μία θαρύτητα που το καθιστά αντιπαθητικό. Μπορεί, κατά την γνώμη μου, μία γυναίκα να είναι όαμπ χωρίς να λιγώνει διαρκώς τα μάτια της, όπως η Νττήτριχ, και χωρίς να παίρνει πόζες τόσο νοηλικές, όπως η Γκάρμπο. Αποκλείεται τάχα μία μοιραία γυναίκα να περπατά όπως ένας δόλος ο κόσμος, να είναι ντυμένη απλά, να έχει ζωή απάνω της, χωρίς να δίνει την εντύπωσι ώμορφοστολισμένης κοούλας;

Τά σκέρτσα αυτά συγκινούσαν στην εποχή της Μενικέλλι και της πρώτης νεότητος της Μπερτίνι. Σήμερα προκαλούν το χαμόγελο... Η εποχή μας δεν νέχεται πια την επιτήδευσι!...

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

δυο τουλάχιστον φορές την εβδομάδα θα έρχεται τρώη μαζί μας...

ΣΑΡΛ. — Με αναγκάζεις να πω πράγματα που ήθελα να τα πω... Έκτιμώ την δεσποινίδα Μόντ, την εργατικότητα και την ευσυνειδησία της... Εγώ, όμως, είναι δακτυλογράφος μου...

ΚΛΑΙΡΗ. — Θα σέ κάνω να το ξεχάσεις... (Στη Μόντ). — Απόψε το θράδυ, στις 8, σε περιμένουμε να φάμε μαζί.

ΣΑΡΛ (κατηγορηματικά). — Αυτό δεν θα γίνει (Στην Μόντ). — Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς μου...

ΜΩΝΤ. — Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω...

ΚΛΑΙΡΗ. — Πρώτη φορά ακούω δακτυλογράφο να μην είναι ευχάριστημένη επειδή ζητούν να της αφήσουν τον μισθό και να την καλούν στο σπίτι του προσημνομένου της.

ΣΑΡΛ. — Έσ' την αναγκάζεις να μιλήσ' έτσι... Σ' το είπα και μόνη της ότι την φέρνεις σε δύσκολη θέση πέναντί μου.

ΚΛΑΙΡΗ. — Νομίζω, ότι έχω το δικαίωμα να είμαι φερθώ για μία φίλη μου... Αφού, όμως, μου το φερείτε και οι δυο... Χαίρετε.

(Φεύγει, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα. — Ο Σαρλ και Μόντ μένουν μόνοι. Ο προϊστάμενος πιάνει το χέρι της δακτυλόγραφου).

ΣΑΡΛ. — "Α! κατήντησε ανυπόφορη πια!

ΜΩΝΤ. — Δεν φταίει αυτή... Έσ' την έχεις κάνει μάθει... Να μην το ξέρω, αλήθεια, ότι η Κλαίρη που γυναικά σου... Τι περιέργη σύμπτωσι!

ΣΑΡΛ. — Ακούς εκεί να έχει την δέλωσι ν' αχάνει τον μισθό της δακτυλόγραφου μου και να την καλεί να τραπέζι στο σπίτι μου!

ΜΩΝΤ. — Ναί, είναι τρομερό... "Ας ξεχάσουμε, όμως, την κομική αυτή σκηνή...

ΣΑΡΛ. — Έχεις δίκιο... Πήγαινε, χρυσό μου, να τελειώσης τα γράμματά σου... Μην ξεχνάς ότι σου υποσχέθηκα να πάμε να κάνουμε έναν περίπατο στο πάρκο του Λουξεμβούργου...

ΜΩΝΤ. — Δεν το ξεχνώ, αγάπη μου!... Για φαντάσου, να είσαι παντρεμένος με την καλύτερη παιδική φίλη, και να μην το ξέρω! Τι περίεργα πράγματα συμβαίνουν στον κόσμο!...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 52)

Άλλο ουσάρεστο. Πράγματι: η γυναίκα του που τον λάτρευε κυριολεκτικά, τον πληροφορούσε ότι από δύο ετών ήταν φίλη του γιατρού και ότι πήγαινε να τον συναντήσει στο έξω-ερικό, για να ζήσουν μαζί... Δεν μπορούσε να κάνει χωρίς αυτόν... Ήταν διατεθειμένη να τον ακολουθήσει και στην άλλη άκρη του κόσμου...

Το τελευταίο χτύπημα, σ'άσθηκε το πιο θορό απ' όλα για τον Μάξ Ρόμπεργκ.

Αγαπούσε την γυναίκα του. Θα ήταν πρόθυμος να της συγχωρήσει για το παραστράτημά της και να την ξαναοφείλει στην αγκαλιά του. Έκείνη, όμως, του έδωσε να καταλάβει ότι δεν αισθανότανε πια τίποτε γι' αυτόν, μονάχα τον Ρισάρ αγάπησε στην ζωή της.

— Κι' εσύ! Κι' εσύ!... τραυλίζει ο Μάξ Ρόμπεργκ, με δακρυσμένα μάτια. Κι' εσύ, μία ψεύτρια, μία υποκριτριά! Θέέ μου! Όλος ο κόσμος, λοιπόν, είν' ένα ψέμα! Σε κανένα δεν πρέπει να έχει κανείς εμπιστοσύνη!

Η δδυνήρες αυτές αποκαλύψεις που τις προέκλειαν μόνος του έφριξαν τον μυθιστοριογράφο σε βαθύτατη πελπισία. Είδε ξαφνικά τους ανθρώπους όπως είναι πραγματικά, χωρίς την μάσκα που φορούμε όλοι μας. Και η αηδία που δοκίμασε αντικρύζοντας τον θόρβο της ανθρωπίνης ψυχής, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τον έκανε να χάσει την πίστι του στην ζωή.

Και το ίδιο θράδυ της ημέρας ο Μάξ Ρόμπεργκ κληρώθηκε στο δωμάτιό του και τινάξε τα μαλλά του στον αέρα μ' ένα περιστροφό. ΝΤΥΠΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΒΑΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΑΛΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

της, ένα δειλό παλληκάρι, στο όποιο Βιργινία δεν είχε δώσει ποτέ σημασία, αν και εκείνος πάντα είχε πιαστεί με έκστασις βλέμματα. Και ο νέος τράβηξε ένα πιστόλι από την τσέπη του, έφριξε και έστρεψε στον ύπολοχαγό, τον ξαπλώσε χάμω νεκρό...

Δεν ήταν δύσκολο να μαντεύσει κανείς γιατί το ντροπιασμένο παλληκάρι έγινε ξαφνικά φονιάς. Αγαπούσε τον καιρό της Βιργινίας, χωρίς να τολμά να εκδηλώσει τον έρωτά του και όταν έμαθε ότι θα γινότανε γυναίκα άλλου απέφασε σε στιγμές απελπισίας να σκοτώσει τον εύτυχισμένο αντίπαλό του και ύστερα να περπατήσει κι' αυτός.

Η Βιργινία τρελλάθηκε όταν είδε τον αγαπημένο να σωριάζεται νεκρός μπροστά στα πόδια της. Και οι γονεείς της αναγκάστηκαν να την κλείσουν σ' ένα κελί. Σαράντα ολόκληρα χρόνια, — μία ζωή! — εκεί μέσα! Ήταν ήσυχη, ποτέ δεν την έπιασαν σκέψεις. Μονάχα που από το πρωί ως το θράδυ σιγοτραγουδούσε τον σκοπό του θάλας, με το όποιο είχε χορέψει τον ύπολοχαγό, όταν τον πρωτογνώρισε...

Αλλά, καθώς σου είπα, τα έμαθα άργότερα. Την έβλεπε άγνωστα από τι έπασχε η θεία μου. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι μιλούσε πολύ.

Το παράξενο με αυτήν ήταν που δεν είχε ξεχάσει ποτέ. Αν και πέρασαν σαράντα χρόνια από τότε που την είχα παύσει να παίζει, μόλις ξανακάθισε στο πιάνο με την μαμά μου, που είχαμε σ' ένα μικρό σαλόνι, τα δάχτυλά της άρχισαν να τρέχουν μόνα τους απάνω στο κόκκαλο με θαυμαστή ευκινησία. Η μουσική μνήμη της είχε καταπληκτικό θαύμα...

Μάθε θράδυ, η γιαγιά μου κι' εγώ την ακούγαμε να παίζει στο πιάνο παθητικά κομμάτια, μ' ένα αίσθημα που το ήξελε και θιρτουόζος. Πρόσεξα ότι η γιαγιά μου παίζονταν ανήσυχη, κάθε φορά που η θεία μου Βιργινία ήρθε σ' έτοιμη ν' άρχισι ένα άλλο κομμάτι. Αργότερα κατάλαβα ότι η γιαγιά μου φοβότανε μήπως η κόρη της παύσει κανένα θάλας που θα της θυμίζει την περασμένη ζωή. Μά θα έλεγε κανείς ότι η θεία μου άγνωστε τ' ακούει αυτή, αν και ήξερε όλα σχεδόν τα κομμάτια της ζωής της...

Αντίστοιχο τέλος της ιστορίας μου. Μία νύκτα, εκεί που κοιμώμουν με ζύπνησε ξαφνικά με λυγικά μελωδία. Ανασηκώθηκα στο κρεβάτι μου, προετοιμασμένος, και πρόσεξα ότι η μουσική αυτή ήκουσε από το μικρό σαλόνι. Ποιος να έπαιζε άραγε ποτέ, τέτοια ώρα; Η θεία Βιργινία έπρεπε να κοιμάται και αυτή.

Πήδησα από το κρεβάτι μου και τράβηξα κατά το σαλόνι. Μόλις άνοιξα την πόρτα, λίγο έλειψε να ξεπάρω από την κατάπληξί μου. Είδα την θεία Βιργινία να κάθεται, με το νυχτικό της, στο πιάνο και να παίζει ένα κομμάτι που δεν το είχε ξαναπαίξει άλλη φορά ως τότε... Η μουσική ήταν μάλλον εθυσια και πεταχτή. Απώσα, το πάθος της θείας Βιργινίας της έδινε ένα αλλοπαρμένο και απελπισμένο τόνο, που προεξείνωση συγκινήσεως.

— Θεία Βιργινία! φώναξα. Γιατί δεν κοιμάσαι τέτοια ώρα;

— Έστρεψε το κεφάλι της και με κύτταξε. "Ω! ποτέ δεν έξεχάσω την έκφρασι των ματιών της. Η λάμψη που απείχεσαν ήταν τόσο αλλόκοτη, ώστε φοβήθηκα.

— Τι έχεις, θεία Βιργινία; ξαναφώναξα. Γιατί με κοιτάς έτσι;

— Δεν σου θυμίζει τίποτα το θάλας αυτό; με ρώτησε τότε εκείνη με θαθεία, υπόκοψη φωνή, νομίζοντας, ότι κλάει στον μνηστήρα της, τον ύπολοχαγό.

— Όχι! τραυλίζω.

— Κακέ! Με τους ήχους της μουσικής αυτής ανθισσε η αγάπη μας!... Πώς μπόρεσες να το ξεχάσεις; Τόσα χρόνια, άνηχες πάντοτε σ' αυτά μου το θάλας αυτά! Η ψυχή μου είναι ποτισμένη από την μελωδία του...

— Ακούσε το!...

— Και η θεία Βιργινία ξανάρχισε να παίζει το θάλας...

— Έγώ έπρεμα ολόκληρος από τον φόβο μου...

— Θυμάσαι τώρα το θάλας, αγαπημένε μου; με ξαναρώτησε χωρίς να πάμν να παίζω.

— Δεν μπόρεσα να κρατηθώ άλλο. Η συγκίνησι που με έπιασε από την παράξενη αυτή σκηνή συγκλόνισε το νευρικό μου σύστημα. Άφησα ένα ξεφωνητό κι' έπεσα

ανάσθητος στο πάτωμα...

...Και όταν συνήρθα, κατάλαβα από τα μασσημένα λόγια που έλεγαν γύρω μου η γιαγιά μου και οι υπηρέτες, που είχαν ξυπνήσει έντοματαξ, ότι πρίν από λίγη ώρα η θεία Βιργινία πέθανε απάνω στο πιάνο, παίζοντας ένα θάλας, το παλιό θάλας που το ξαναθυμήθηκε ξαφνικά — για να την σκοτώσει η ανάντησις της χαμένης ευτυχίας της!...

ANRY LABENTAN

(της Γαλλικής 'Ακαδημίας)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 49)

του και προπνήσις στο Στάδιο. Κάποτε στον κινηματογράφο, κάποτε στο θέατρο, ούδέποτε σε ξενύχτι, σπασιώτατα σε γλεντάκι, να πώς περνά τη μέρα του ο καλός και φιλότιμος άλλης. Εφέτος με το διάβασμα για τις εξετάσεις του έχει άδυνατίσει πολύ, έχασε πέντε οκάδες σχεδόν. Άλλά ούδεν κακόν άμικς καλού. Γιατί η άδυναμία του αυτή άκριβώς θα τον ωφέληση μεθούριο στους Βαλκανικούς άγώνες, όπου εύχεται και πιστεύει ότι θα καταρρίψει και πάλιν τα ρεκόρ του.

— Όταν ήμουν στο Γυμνάσιο, λέγει, δυο ήταν τα μεγάλα μου όνειρα: Να μπώ στο Πανεπιστήμιο και να γίνω δεκτός στην 'Εθνική ομάδα. Τα έπέτυχα και τα δύο. Τώρα τα όνειρά μου είνε να γίνω καλός έπιστήμων και να χαρίσω στην Πατρίδα μου, με τις νίκες μου στο στίβο, όσο το δυνατόν περισσότερη δόξα.

Μπορεί να μην τη κανείς στο ευγενικό αυτό παλληκάρι ένα εγκάρδιο, θερμό «Εύγε»;

ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

Η ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

πια να ζήσουν μαζί. Η 'Ολυμπία, υπέφερε περισσότερο από την Κλοτίλδη, επειδή ήταν πιο ήλικωμένη και έπειδή έπασχε από νευρασθένεια. Δεν μπορούσε ούτε να υποχωρήσει μπρος στην αδελφή της, — δεν την άφηνε το πείσμα, ούτε και να φύγει από το σπίτι της και να πάει να καθήση άλλο... Στην απελπισία της, λοιπόν, σκέφτηκε ν' αυτοκτονήσει. "Ηθελε, όμως, να της χρησιμεύσει ο θάνατός της, και ως έκδίκησις κατά της αδελφής της. Καί συνέλαβε ένα σχέδιο, που μονάχα σε μία φαντασία θαλωμένη απ' το μίσος θα μπορούσε να γεννηθί. Άγόρασε κρυφά ένα μικρό περιστροφό, το έδωσε απ' την άκρη ενός λαστίγιου και την άλλη άκρη την έδωσε από ένα καρφι που το είχε βάλει στο έσωτερικό του τζακιού. Κατόπιν, έγραψε το γνωστό σημείωμα, έσπλώθηκε μπροστά στο τζάκι, τράβηξε το λαστίγι με το περιστροφό, ακούμπησε την μπουκά του δπλου στον κροτάφο της και, την στιγμή που περνούσε το τραίνο των 12.35', έπιασε την ακατάβλη. Νά, γιατί η άστυνομία δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψι το δόλο.

» Η 'Ολυμπία αυτοκτόνησε, καταγγέλλοντας την αδελφή της ότι αυτή την είχε σκοτώσει!... Και δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι η Κλοτίλδη θα καταδικαζότανε να περάση τα υπόλοιπα χρόνια της στην φυλακή...

... αν δεν αναλαμβανότανε έρως, κύριε Μαρντός, — διέκοψε ο Μπόμπ τον προϊστάμενό του, — να διαφωτίσετε την υπόθεσι αυτήν...

— Έως! ψιθύρισε ο διάσημος άστυνομικός, με την μετροφορσύνη που τον χαρακτηρίζει πάντοτε.

ΑΝΡΙ ΠΙΚΑΡ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

μια το ματωμένο έρμαρι...

Μά όχι! δεν είναι δυνατό να έχω και αυτός την ίδια τύχη! Καταλαβαίνει πώς θα μπόρεσι να κάνει ευτυχισμένη την Κολομπίνα, πως δεν θα την φέρη ποτέ σε θέσι να χρησιμοποιήσι για μία ακόμα φορά, το σπαθί της...

Και ο Άρλεκίνος γονατίζει μπρος στην Κολομπίνα, της εξομολογείται την αγάπη του και την ζητάει σε γάμο.

Η Κολομπίνα κοκκινίζει από ευχαρίστησι, τον άγκαλιάζει και τον φιλάει στα μάτια με συγκίνησι, ρίχνοντας συγχρόνως ένα πλάγιο, πολυσήμαντο βλέμμα στο ντουλάπι με τα πέντε άκέφαλα πτώματα...

ΚΑΙ ΠΕΦΤΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ...

Εἰς
Αἰκμάνη
Χρυσῶς

Σ

Ζευξόδα

~~ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ~~

